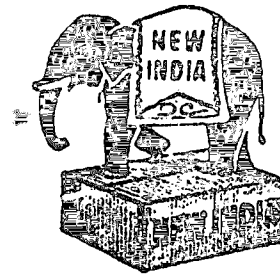


For all your requirements in
CORRUGATED CARTONS



Contact:

NEW INDIA PACKAGING INDUSTRIES

P. B. No. 136
KOTTAMUKKU
QUILON

Phones:

Head Office: 3314, 3362

Factory: 3041

Residences: 2825

Grams: NEWINDIA

പുസ്തകം 1 ലക്കം 49

26 April 1970

1145 മേടം 13

ഫോൺ 3041

**മലയാളനാട്
പാരിക**

പത്രാധിപർ: എസ്. കെ. നായർ

നാളുകൾ മറയ്ക്കേണ്ടവർ

വായനക്കാരുടെ ലോകം.	2
ചെറുകഥാചർച്ച.	—കെ. പി. ശങ്കരൻ 6
സിൻഡിക്കേറ്റുകൾ (നോവൽ)	—വി. കെ. എൻ. 8
സാഹിത്യത്തിലെ ലേനിനിസം	—പവൻ 12
ബാല (ചെറുകഥ)	കെ. എൻ. മോഹനവർമ്മ 15
നനഞ്ഞമണ്ണ് (നോവൽ)	—സേതു 18
ലേനിനെക്കുറിച്ച് ജവഹർലാൽനെഹ്റു	—എ. വി. റായിക്കോവ് 21
ലേനിന്റെ മരണം (കവിത)	—മയക്കോവ്സ്കി 25
ഹനമാന്റെ ചിരി (കവിത)	—പുലാക്കാട്ട് രവീന്ദ്രൻ 29
ദൈവത്തിന്റെ ദുഃഖം (ചെറുകഥ)	—പ്രസാദ് 30
ലേനിന്റെ മാനുഷികഭാവം	—ഇവാൻ സ്കോബോദിനയെക്കുറിച്ച് 34
ചെന്നായയുടെ നാവ് (ചെറുകഥ)	—പി. എ. ദിവാകരൻ 40
സാഹിത്യവാദമലം	—എം. കൃഷ്ണൻനായർ 45
ലേനിൻ വിപ്ലവകാരിയും പണ്ഡിതനും	—രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനും —അനസ്താസ് മിഖായേൽ 50
ബാലലോകം	—അമ്മാവൻ 7
രാമുവും രാക്ഷസനും (ചിത്രകഥ)	—ശിവൻ 68
പാച്ചുവും കോവാലനും	തന്ത്രി 72

മുഖചിത്രം: ഫോട്ടോ—ശിവൻ.

മാധ്യമകാരുടെ ഭേദം



പ്രിയപ്പെട്ട നായർ,

“മെഹർ ബാനി”ക്കു മലയാളനാടിന്റെ അവാർഡു കിട്ടിയതിൽ എന്റെ കൃതജ്ഞത. അങ്ങനെ 1969-ൽ അവാർഡിന്റെ ഒരു ഹാട്രിക് നേടാൻ കഴിഞ്ഞത് ഒരു ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു...

എൻ. എൻ. പിള്ള
കോട്ടയം.

പ്രിയ സുഹൃത്തേ,

താങ്കളയ്ക്കു കത്തു കിട്ടി. 1969-ലെ ഏറ്റവും നല്ല നടനായി എന്ന തരംഗത്തുത്തതിനു ഞാൻ അതിവക്രതജ്ഞനാണ്. മലയാളനാട്വാരികയുടെ വായനക്കാരോടു ഞാൻ തികച്ചും നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കാം.

1970 മെയ് അവസാനവാരം കൊല്ലത്തുവെച്ചു നടക്കുന്ന അവാർഡുദാനച്ചടങ്ങിൽ ഞാൻ തീച്ചയായും പങ്കെടുക്കുന്നതാണ്.

സ്നേഹപൂർവ്വം,
സത്യൻ.

മദ്രാസ്
12. 4-70.

ബഹുമാന്യ സുഹൃത്തേ,

സസ്നേഹം അയച്ചു എഴുത്തുകിട്ടി. എന്റെ കവിതാസമാഹാരത്തിന്, മലയാളനാട്വാരിക നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവാർഡു കിട്ടിയതായി പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചു ആദ്യമേ അറിഞ്ഞു. സന്തോഷവും നന്ദിയും അറിയിക്കുന്നു.

സ്നേഹാദരപൂർവ്വം,
കടത്തനാട്ടു മാധവിഅമ്മ

അടുത്തലക്കത്തിൽ ചിലത്

കൃഷിയും കളയും (കവിത)
—പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ

നിരാധാരമായ നാടകരംഗം
—കെ. പി. വിജയൻ

എലികൾ, എലികൾ (ചെറുകഥ)
—വിജയൻ, കരോട്ടു

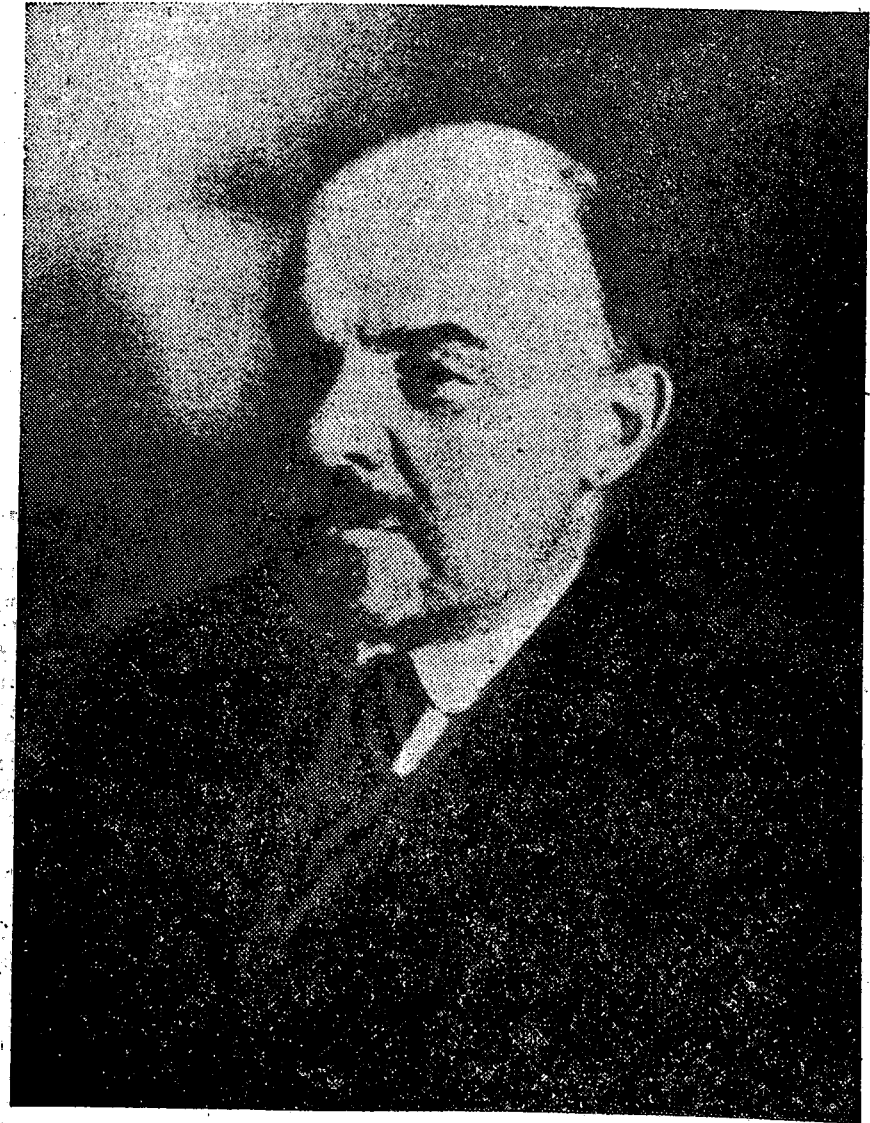
പക (ചെറുകഥ)
—എസ്. കെ. മാരാർ

കൂടാതെ ചെറുകഥാചച്ചയും
മറ്റു സ്ഥിരം പംക്തികളും

ഹിന്ദിയും ഗവൺമെന്റും മററും

ഗുജർ ഹിന്ദി ടെയിനിംഗ് കോളേജുവാഷികസമ്മേളനത്തിൽ ഗവൺമെന്റും ഹിന്ദിയെ അവഗണിക്കുന്നതായി ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചു കേട്ടു. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഹിന്ദിഭ്രാന്തുകൊണ്ടും വലിയ ‘കോസ്റ്റോപൊളിറ്റൻ’ നഗരങ്ങളിൽ പോലും ഹിന്ദി അറിയാത്തവർ ജീവിക്കാൻ വയ്യ എന്ന അവസ്ഥയായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലും ഈ ഹിന്ദിഭ്രാന്തു എങ്ങനെ കടന്നുകൂടിയെന്നറിയില്ല. കേരളത്തിൽ മലയാളമൊഴിച്ചു മറ്റൊരു ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി വാദിക്കാനും ആളുകളുണ്ടെന്ന അവസ്ഥയാണുള്ളത്, കോഴിക്കോട്ടു സർവ്വകലാശാലയിൽ അറബിക്കിതം ഹിന്ദിക്കും മററും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു തുടങ്ങാൻ വേണ്ടി വാദിക്കാനാളുണ്ടായി. മലയാളത്തിനു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുമില്ല പറയാനാളുമില്ല.

“ത്രിഭാഷാപദ്ധതി” ദക്ഷിണേന്ത്യക്കാരുടെ നീതി പുലർത്താത്ത കന്നാണെന്ന നമ്മുടെ ആളുകൾ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ ക
[ശേഷം 71-ൽ]



“കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ അജയ്യമായ പ്രഖ്യാതവും,
ഭൂമിയിലെ അസമത്വത്തിന്റെ ഹന്താവുമായ ലെനിൻ ഇതാണ്.”
— രമാശങ്കർ അവസ്തി.

കഥകൾ

എം. മുക്തൻ
 ഒ. വി. വിജയൻ
 മാധവിക്കുട്ടി
 എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ
 കാക്കനാടൻ
 സക്കറിയ
 പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള
 വി കെ. എൻ.
 കേശവദേവ്
 തകഴി
 കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ
 പട്ടത്തുവീള കുഞ്ഞാകുൻ
 ജി. വിവേകാനന്ദൻ
 എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായർ
 പി. അയ്യനേത്ത്
 എം. പി. നാരായണപിള്ള
 കെ. പി. ശശീധരൻ
 പി പത്മരാജൻ
 ഐ. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ
 കെ. എസ്സ്. ചന്ദ്രൻ
 ഉറുബ്ബ്
 മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ
 ജോൺസ്, ടി. എൽ.
 ജെ. കെ. വി.
 സേതു
 എസ്. വി. വേണുഗോപൻനായർ...

കവിതകൾ

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്
 പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ
 വൈലോപ്പിള്ളി
 ഇടശ്ശേരി
 ചെപ്പമണ്ണ
 അക്കിത്തം
 ഓ. എൻ. വി.
 വയലാർ
 പി. നാരായണക്കുറുപ്പ്
 ചാത്തനാത്ത് അച്യുതനമ്പ്യാ
 നീലമ്പേരൂർ
 സുഗതകുമാരി
 എം. ഗോവിന്ദൻ
 എൻ. എൻ. കക്കാട്ട്
 ഓ. വി. ഉഷ
 കുഞ്ഞുണ്ണി
 ടി. ആർ. ശ്രീനിവാസ്
 വിഷ്ണുനാരായണൻനമ്പൂതിരി
 എം. ആർ. ബി.....

കൂടാതെ
 ബാലലോകം
 ചിത്രങ്ങൾ
 കാർട്ടൂൺ
 etc,

ലേഖനങ്ങൾ

കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ
 ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി
 എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ
 സുകുമാർ അഴീക്കോട്ട്
 ഡാക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻനായർ
 ഡാക്ടർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള
 എ. പി. ഉദയഭാനു
 എൻ. എൻ. പിള്ള
 എ. അച്യുതൻ
 എസ്. ഗുപ്തൻനായർ
 എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ
 ഡാ: പി. വി. വേലായുധൻപിള്ള
 എൻ. ആർ. ഗോപിനാഥപിള്ള.....

നോവൽ ചുരുക്കം

എം. ടി.
 കാക്കനാടൻ
 ഒ. വി. വിജയൻ
 മുക്തൻ
 എന്നിവരുടെ നോവലുകളെക്കുറിച്ച്
 എം. എം. ബഷീർ
 കെ. പി അപ്പൻ
 കെ. പി. ശങ്കരൻ
 സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ
 എന്നിവർ സമഗ്രമായി പഠിച്ചവരുടെ
 പ്രിയപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ.

വിനോദം

കെ. എസ്സ്. കൃഷ്ണൻ
 വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി
 സുകുമാർ...

നാടകം

ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള
 തിരക്കെഴിയിൽ

സിനിമ

അട്ടർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
 ശ്രീവരാഹം ബാലകൃഷ്ണൻ
 കൊട്ടാരക്കര ശ്രീധരൻനായർ
 കളത്തൂർ ഭാസ്കരൻനായർ.....

**മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ
 ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ശബ്ദം**



**1970 മേയ് മൂന്നാം വാരത്തിൽ
 പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു!**

സൈന്യം
 പേജ്
 വില

ഡെമ്മി 1/4
 300
 4 രൂപ

(ഒറ്റപ്രതി തപാലിൽ 5 രൂ.)
 ശ്രീവർണ്ണ മുഖചിത്രം
 ഏജൻറന്മാർ കാർഡറും
 പണവും അയയ്ക്കേണ്ട
 അവസാന തീയതി
 1970 ഏപ്രിൽ 30

വിവരങ്ങൾക്കു്



മാനേജർ

മലയാളനാട്
 വാർഷിക വിശേഷാൽപ്രതി
 കൊല്ലം

കഥയുടെ പുതിയ മുഖമെങ്ങറിച്ച് ശ്രീ: കാക്കനാടൻ ഉന്നയിച്ച ഏതാണെല്ലാ വീക്ഷണങ്ങളോടും ഞാൻ പൂർണ്ണമായും പൊന്തത്തപ്പെട്ടു. പിന്നെ, തലനാള കീറി തക്കിക്കാനാണെങ്കിൽ, അതിനു പഴുതുകണ്ടെത്താൻ ഒരു തക്കമൊന്നുമില്ല: കട്ടമയുണ്ടെങ്കിൽ ചാച്ചും ചെരിച്ചും കെട്ടാമല്ലോ അതുപോലെ കറയൊക്കെ വാചകക്കുസന്താനങ്ങളിൽ എത്തിനെച്ചൊല്ലിയും ഒരുവീട്ടു വാദിക്കാം പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് ആക്കെ ഇഹലം? സാഹിത്യരൂപങ്ങളെപ്പോലെ സ്വീച്ച നടത്തുന്ന താത്ത്വികചർച്ച ഒന്നാലോചിച്ചാൽ അത്ഭുതസമ്യക് എന്നും തോന്നുകയാണ്. ഒരു വ്യായാമമെന്ന

പ്രതിപ്രതിപ്രതിപ്രതിപ്രതി

നിലയിൽ. വാദിക്കുന്നവൻ മെയ് വഴക്കം വരുത്താൻ അതുപകരിച്ചുകൂടുന്നില്ല. എന്നാൽ സാധാരണ വായനക്കാരൻ ക്ഷതിൽ എത്ര താല്പര്യമുണ്ടാവാനാണ്? അതിനാൽ താത്ത്വികചർച്ചയ്ക്കു തല്ലാലം മുതിരുന്നില്ല

ഒരൊറ്റ അംശത്തെ മുൻനിർത്തി ഒട്ട ചിലതു നിരീക്ഷിക്കാൻ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതല്ല സർഗ്ഗപ്രക്രിയയിൽ വ്യക്തികളെ പ്രാധാന്യമെങ്ങറിച്ച് കാക്കനാടൻ വിശേഷിച്ചു വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അംശത്തിന് അടിവരയിടാൻ ഞാനും ആശിക്കുന്നു മറ്റു പല അംശങ്ങൾക്കും അതിതമായി, കലാസൃഷ്ടിയെ പ്രാദി അവശേഷിക്കുന്ന മൗലികമായ ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്: അതു വ്യക്തിഹൃദയത്തിൽ വിളയുന്ന മുത്താണ്. വേറെ എവിടെ വീണാലും പെറ്റതെ ഉളിപ്പോവുന്ന മഴത്തുള്ളിയോ മണൽത്തരിയോ ചെറു ചിപ്പിക്കകത്തു വീഴുന്ന എന്നിരിക്കട്ടെ. അതോടെ വിചിത്രമായ ഒരു പ്ര

വർത്തനം ആരംഭിക്കുകയായി. ആ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പരിണതസിദ്ധിയായി മുഴുത്ത ഒരു മുത്തു് ഉരുത്തിരിയുന്ന മുത്തന്റെ പിറവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സങ്കല്പം സർഗ്ഗപ്രക്രിയയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം പ്രസക്തമായിത്തോന്നുന്നു. മഴത്തുള്ളികളും മണൽത്തരികളും പൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന അന്തരീക്ഷമാണ്, ആകാശവിതാനമാണ്, ഓരോ എഴുത്തുകാരനേയും വലയം ചെയ്യുന്ന ജീവിതം. ഈ വിശാലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ആകാശവിതാനത്തിൽ ഓരോരുത്തക്കും വെറുവേറെ കൂടാരംവെട്ടിത്തരിച്ചെടുക്കാം. എന്നല്ലാതെ, ഇതാൻ വലയത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ ഒരാൾക്കും വയ്യ ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കണം ആവിഷ്കരിക്കണമെന്ന മുറവിളി, ഏതോ ഭൂതബാധയാലെന്നോണം എടുത്തു മുഴക്കുന്നവർ ഈ വസ്തുത മറക്കുകയാണോ ആവോ? ജീവിതമല്ലാതെ പി

ന്നെ എന്തൊന്നാണ് ആവിഷ്കരിക്കുക പക്ഷേ, തന്റെ കൊച്ചുകുടാരത്തേക്കാൾ വിസ്തൃതമാണ് ആകാശവിതാനമെന്നും, തന്നെയെന്നോണം അതു് അന്യരേയും വലയംചെയ്യുന്നുവെന്നും മറന്നാലോ!.....

ഇരിക്കട്ടെ, ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും, ആകാശവിതാനത്തിൽനിന്നും, അന്തരവർത്തിന്റെ ഒരു തരി ചിതറിവീണാൽ മതി, ചില മനസ്സുകൾ അസ്വസ്ഥമാവുകയായി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അലസമോ അനാകുഷ്കമോ ഒക്കെയോവാം ആ അനുഭവം. പക്ഷേ, അതു ചിതറിവീഴുന്ന മനസ്സുകൾ അങ്ങിനെതല്ല വിചാരിക്കുക അവയ്ക്കു് ആ തരി അന്തർലോമായ വിഭവമത്രെ അതിനെച്ചൂഴന്നു് അത്ഭുതത്തിന്റെ പുതിയ ചുരുളുകൾ ആ മ

ഒ.പി.നരകുരൻ

നസ്സുകളിൽ വിടരുന്നു. ഇത്തരമൊരു പ്രക്രിയയ്ക്കു പര്യാപ്തമായ വിലക്കുണമനസ്സുകൾക്കൊണ് അനുഗൃഹീതരായവരെ എഴുത്തുകാർ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അനുഗൃഹീതർ എന്ന ആ പഴയ പദം തിരുത്താനും വിരോധമില്ല. അതിനുപകരം അഭിശപ്തർ എന്നായാലും ഇവിടെത്തന്നെ വിവക്ഷ പിഴയ്ക്കില്ല.

എന്തായാലും, വ്യാകരണപ്പിശകില്ലാതെ വാക്യംകോത്തുകെട്ടുന്നവരല്ല, പിന്നെയോ, ആ വാക്യങ്ങളിൽ സവിശേഷമായ ഒരു മാനസികചലനത്തിന്റെ ഫലമായി അപൂർവ്വചൈതന്യം കോരിച്ചൊരിയുന്നവർ മാത്രമാണ് എഴുത്തുകാർ അതെ, വിലക്കുണമായ വ്യക്തിചൈതന്യമുണ്ട് എഴുത്തുകാരോടു മുഖ്യമായ മൂലധനം. ഇനി ആവർത്തിക്കേണ്ടതില്ലാത്ത വിധം ഈ ആശയം ഇന്ന് അത്ര സാർവ്വത്രികമായിരിക്കുന്നു.

എങ്കിലും, കഥയുടെ പുതിയ മുഖമെങ്ങറിയാലോചിക്കുമ്പോൾ ഇതു് ആവർത്തിച്ചാലും വിരോധമില്ല. ഇന്നത്തെ അഭിസന്ധിയിൽ വിശേഷിച്ചും. കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ കാമികൾക്കും വ്യക്തിപരമായ പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. അതില്ലാതെ അവർ എഴുത്തുകാരെ ആവില്ലല്ലോ. പക്ഷേ അവയ്ക്കൊക്കെ അപ്പുറത്തു് അവർ പ്രകടമായ ഏതാനും പൊതുപ്രവണതകളിൽ പങ്കുപറ്റിപ്പോന്നു. അതിനാൽ സാമാന്യവല്ലരണങ്ങൾക്കു വലിയൊരളവുവരെ വഴങ്ങിത്തന്നവയായിരുന്നു അവരുടെ കഥകൾ. കൊട്ടത്താപ്പിൽ അവയെ കുറെയൊക്കെ അളക്കാം. ഓരോ കാമികനും സവിശേഷമായ ഓരോ സൗന്ദര്യശിക്ഷണം ആവശ്യപ്പെടുകയെന്ന അർത്ഥം അന്ന് ഇത്രയും ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇന്നാണെങ്കിലോ: ഓരോ കാമികനും പോട്ടെ, ഓരോ കഥയും പുതിയപുതിയ സൗന്ദര്യശിക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമായാണു പുറത്തുവരുന്നതു്. വാസുദേവൻനായരുടെ 'ഓപ്പോ'ളും 'ഒരു പിറന്നാളിന്റെ ഓമ'യുമൊക്കെ ഉൾക്കൊണ്ട അതേ പാകത്തിൽ വായനക്കാരൻ 'അഭയ'ത്തെയും 'മരണ'ത്തെയും സമീപിച്ചാൽ, അസാരം അങ്കലാപ്പു സംഭവിക്കാതെ വയ്യ. ചുരുക്കിപ്പറയട്ടെ. മാത്രമൊന്നാണു സ്വന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന

സംഭവമനസ്സാലോ ഒരു മനസ്സിനാത്രമേ പുതിയ കഥയുടെ ചുരുളിങ്ങുകിട്ടൂ.

ഇവിടെ, ഒരു വായനക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ ഞാനൊരു നിമിഷാനിന്ദം കാർത്തുനോക്കട്ടെ: എന്താണു നമ്മിൽ പലരുടേയും പതിവു്? കഥയാണ് എറ്റവും സരളമായ സാഹിത്യരൂപം എന്നായിരുന്നു സങ്കല്പം. അതിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നായിരുന്നു ധാരണ. അങ്ങനെ കഥവായിക്കൽ അലസമായ, അധ്വനീഭ്രാന്തമായ, ഒരു വ്യാപാരമായി നാം പരിശീലിച്ചു. മുഖത്തടിക്കുന്നതോ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതോ ആയ സാമാന്യവൽക്കരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം കാലം, ഇങ്ങനെ വായിച്ചാലും കുറെ വല്ലതും ഉള്ളതിനേക്കാളും ഇപ്പോഴോ, സാമാന്യവൽക്കരണങ്ങളല്ല, സവിശേഷമായ സംഭവമനസ്സുണ്ടാണു് ഓരോ കഥയും സമർപ്പിക്കുന്നതു്. സംഭവപ്രധാനമോ സന്ദേശപ്രധാനമോ എല്ലാകാലത്തും ഏതുശീർഷകമെന്നുപോന്നു് നമ്മുടെ കഥ ഇന്നു സംഭവമനസ്സുവന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. കാമികന്റെ വ്യാപാരം കൂടുതൽ കൂടാവും അന്തർമുഖവുമായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. സമാന്തരമായി വായനക്കാരന്റെ വ്യാപാരവും ഏകാഗ്രവും അന്തർമുഖവുമായി മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വരുന്ന ഓരോ കഥയും ഈ ഗൗരവബോധത്തോടെ വായിക്കാൻ എത്രപേർക്കു സൗമനസ്യമുണ്ടു്? ആസ്വാദനമെന്നതും വാസ്തവത്തിൽ ഏകാന്തതയിൽ കൂടുതൽ അത്ഥവത്താവുന്ന വ്യാപാരമത്രെ. എഴുത്തുകാർ തന്നിച്ചു തുഴത്തുചെന്ന താവളമെപ്പോളെന്നതിൽ വായനക്കാരനും തന്നിച്ചുതന്നവണ്ണം തുഴത്തേത്താൻ. കറേപ്പർ ഒരുമിച്ചിട്ടുണ്ണു് ഉറക്കെ കഥ വായിക്കുക എന്ന ഏല്പാട്ടു് എന്നിരിക്കുന്നോ കാർക്കാനേ വയ്ക്കുക കവിതയായി എന്നു പരക്കെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ തന്നാത്രയും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു് ഉൾക്കൊള്ളണം എന്നാണ് ഇതിന്റെ താല്പര്യം ആസ്വാദനം ഈ ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ വിതാനത്തിലെത്തു വാൾ, എന്നിങ്ങു തോന്നുന്നു, ചെന്നയുടെനേരത്തു് എഴുത്തുകാരന്റെ മനസ്സിലെന്നോണം, ഇപ്പോൾ വായന (ശേഷം 85-ക്)

ചെറുകഥാചർച്ച

കഥയുടെ പുതിയ മുഖമെന്തെക്കറിച്ച് ശ്രീ: കാക്കനാടൻ ഉന്നയിച്ച ഏതാണ്ടെല്ലാ വീക്ഷണങ്ങളോടും ഞാൻ പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെടുന്നു. പിന്നെ, തലനാള കീറി തക്കിക്കാനാണെങ്കിൽ, അതിനു പഴയകണ്ടെത്താൻ ഞെരുക്കമൊന്നുമില്ല: ക്ഷമയുണ്ടെങ്കിൽ ചാച്ചും ചെരിച്ചും കെട്ടാമല്ലോ അതുപോലെ കരയൊക്കെ വാചകസന്തുരങ്ങളിൽ എന്തിനെച്ചൊല്ലിയും ഒരുവിട്ടു വാദിക്കാം പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് ആക്കെത്തുപലം? സാഹിത്യരൂപങ്ങളെപ്പറ്റംബന്ധിച്ചു നടത്തുന്ന താത്ത്വചിന്തയെന്ന് നോക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതകരമായതല്ല എന്നു തോന്നുകയാണ്. ഒരു വ്യായാമമെന്ന

വർത്തനം ആരംഭിക്കുകയായി. ആ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പരിണതസിദ്ധിയായി മുഴുത്ത ഒരു മൂത്ത ഉരുത്തിരിയുന്നു മൂത്തന്റെ പിറവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സങ്കല്പം സർഗ്ഗപ്രക്രിയയെക്കുറിച്ച ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം പ്രസക്തമായിത്തോന്നുന്നു. മഴത്തുള്ളികളും മണൽത്തരികളും പൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന അന്തരീക്ഷമാണ്, ആകാശവിതാനമാണ്, ഓരോ എഴുത്തുകാരനെയും വലയം ചെയ്യുന്ന ജീവിതം. ഈ വിശാലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ആകാശവിതാനത്തിൽ ഓരോരുത്തരും വെവ്വേറെ കൂടാരം വെട്ടിത്തീരിച്ചെഴുതാം. എന്നല്ലാതെ, ഇതിന്റെ വലയത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ ഒരാൾക്കും വയ്യ ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കണം ആവിഷ്കരിക്കണമെന്ന മുറവിളി, ഏതോ ഭൂതബാധയായാലെന്നോണം എട്ടത്തെഴുത്തു മുഴക്കുന്നവർ ഈ വസ്തുത മറക്കുകയാണോ ആവാം? ജീവിതമല്ലാതെ പി

പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരിയെ മുഖേന

നിലയിൽ. വാദിക്കുന്നവൻ മെയ് വഴക്കും വരുത്താൻ അതുപകർച്ചകൂടുന്നില്ല. എന്നാൽ സാധാരണ വായനക്കാരൻ കേൾക്കൽ എന്തു താല്പര്യമുണ്ടാവാനാണ്? അതിനാൽ താത്ത്വചിന്തയെല്ലാം തല്ലാലം മുതിരുന്നില്ല

ഒരൊറ്റ അംശത്തെ മുൻനിർത്തി ഒട്ട ചിലതു നിരീക്ഷിക്കാനേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു സർഗ്ഗപ്രക്രിയയിൽ വ്യക്തികളെ പ്രാധാന്യമെന്തെക്കുറിച്ച് കാക്കനാടൻ വിശദീകരിച്ചു വിശ്ലേഷിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അംശത്തിന് അടിവരയിടാൻ ഞാനും ആശിക്കുന്നു മറ്റു പല അംശങ്ങൾക്കും അതിതമായി, കലാസൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി അവശേഷിക്കുന്ന മുഖവിഹാസമെ വസ്തുതയുമാണ്. അതു വ്യക്തിഹൃദയത്തിൽ വിളയുന്ന മുത്താണ്. വേറെ എവിടെ വീണാലും ചെറുതെ തുളിപ്പോവുന്ന മഴത്തുള്ളിയോ മണൽത്തരിയോ ചെറു ചിപ്പിക്കുകയല്ല വിഴുത എന്നിരിക്കട്ടെ. അതോടെ വിചിത്രമായ ഒരു പ്ര

വർത്തനം എന്തെന്നാണ് ആവിഷ്കരിക്കുക പക്ഷേ, തന്റെ കൊച്ചുകുടാരത്തേക്കാൾ വിസ്തൃതമാണ് ആകാശവിതാനമെന്നും, തന്നെയെന്നോണം അത് അന്യരെയും വലയം ചെയ്യുന്നുവെന്നും മറന്നാലോ!.....

ഇരിക്കട്ടെ, ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും, ആകാശവിതാനത്തിൽനിന്നും, അനുഭവത്തിന്റെ ഒരു തരി ചിതറിവിണാൽ മതി, ചില മനസ്സുകൾ അസ്വസ്ഥമാവുകയായി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അലസമോ അനാകുഷ്കമോ ഒക്കെയോവാം ആ അനുഭവം. പക്ഷേ, അതു ചിതറിവിഴുന്ന മനസ്സുകൾ അങ്ങിനെല്ലു വിചാരിക്കുക അവയ്ക്ക് ആ തരി അനുഭവമായ വിഭവമത്രെ അതിനെച്ചൂഴന്ന് അത്ഭുതത്തിന്റെ പുതിയ ചുരുളുകൾ ആ മ

ഒ.പി.റാജൻ

നസ്സുകളിൽ വിടരുന്നു. ഇത്തരമൊരു പ്രക്രിയയെ പറ്റാപ്പമായ വിലക്കണമനസ്സുകൾക്കൊണ് അനുഗ്രഹിതരായവരെ എഴുത്തുകാർ എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹിതർ എന്ന ആ പഴയ പദം തിരുത്താനും വിരോധമില്ല. അതിനുപകരം അഭിസ്മർ എന്നായാലും ഇവിടെത്തന്നെ വിവക്ഷ പീഴുക്കില്ല.

എന്തായാലും, വ്യാകരണപ്പിഴകില്ലാതെ വാക്യംകോത്തുകെട്ടുന്നവരല്ല, പിന്നെയോ, ആ വാക്യങ്ങളിൽ സവിശേഷമായ ഒരു മാനസികചലനത്തിന്റെ ഫലമായി അപ്പുറുചെയ്തതും കോരിച്ചൊരിയുന്നവർ മാത്രമാണ് എഴുത്തുകാർ അതെ, വിലക്കണമായ വ്യക്തിചേതനകളാണ് എഴുത്തുകാരോടേ മുഖ്യമായ മുലധനം. ഇനി ആവർത്തിക്കേണ്ടതില്ലാത്ത വിധം ഈ ആശയം ഇന്ന് അത്ര സാർവത്രികമായിരിക്കുന്നു.

എങ്കിലും, കഥയുടെ പുതിയ മുഖമെന്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ ഇത് ആവർത്തിച്ചാലും വിരോധമില്ല. ഇന്നത്തെ അഭിസ്മരയിൽ വിശേഷിച്ചും. കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ കാലികൾക്കും വ്യക്തിപരമായ പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. അതില്ലാതെ അവർ എഴുത്തുകാരെ ആവില്ലല്ലോ. പക്ഷേ അവയ്ക്കൊക്കെ അപ്പുറത്ത് അവർ പ്രകടമായ ഏതാനും പൊതുപ്രവണതകളിൽ പങ്കുപറ്റിപ്പോന്നു. അതിനാൽ സാമാന്യവല്ലഭണങ്ങൾക്കു വലിയൊരളവുവരെ വഴങ്ങിത്തന്നവരായിരുന്നു അവരുടെ കഥകൾ. കൊട്ടത്താപ്പിൽ അവയെ കുറയൊക്കെ അളക്കാം. ഓരോ കാലികനും സവിശേഷമായ ഓരോ സൗന്ദര്യശിക്ഷണം ആവശ്യപ്പെടുകയെന്ന അർത്ഥം അന്ന് ഇത്രയും ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇന്നാണെങ്കിലോ: ഓരോ കാലികനും പോട്ടെ, ഓരോ കഥയും പുതിയപുതിയ സൗന്ദര്യശിക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമായാണ് പുറത്തുവരുന്നത്. വാസ്തവേനിയായതോടെ 'ഓപ്പോ'ളും 'ഒരു പിറന്നാളിന്റെ ഓക്ക്'യുമൊക്കെ ഉൾക്കൊണ്ട അതേ പാക്കത്തിൽ വായനക്കാരൻ 'അഭയ'ത്തേയും 'മരണ'ത്തേയും സമീപിച്ചാൽ, അസാരം അങ്കലാപ്പ സംഭവിക്കാതെ വയ്യ. ചുരുക്കിപ്പറയട്ടെ. മാത്രമൊന്നാണത്രെ സ്ഥിരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന

സംഭവദനക്ഷമമായ ഒരു മനസ്സിനുമാത്രമേ പുതിയ കഥയുടെ ചുരുളടിക്കു കിട്ടൂ.

ഇവിടെ, ഒരു വായനക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ ഞാനൊരു നിമിഷംനിന്ന് ഓർത്തുനോക്കട്ടെ: എന്താണ് നമ്മിൽ പലരുടേയും പതിവ്? കഥയാണ് ഏറ്റവും സരളമായ സാഹിത്യരൂപം എന്നായിരുന്നു സങ്കല്പം. അതിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നായിരുന്നു ധാരണ. അങ്ങനെ കഥ വായിക്കൽ അലസമായ, അർത്ഥനിർഭരമായ, ഒരു വ്യാപാരമായി നാം പരിശീലിച്ചു. മുഖത്തടിക്കുന്നതോ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതോ ആയ സാമാന്യവൽക്കരണങ്ങളായിത്തീർന്നിടത്തോളം കാലം, ഇങ്ങനെ വായിച്ചാലും കര വല്ലതും ഉള്ളിരിക്കട്ടെ. ഇപ്പോഴോ, സാമാന്യവൽക്കരണങ്ങളല്ല, സവിശേഷമായ സംഭവദനങ്ങളാണ് ഓരോ കഥയും സമർപ്പിക്കുന്നത്. സംഭവപ്രധാനമോ സന്ദർഭപ്രധാനമോ എല്ലാമാണെന്ന ഔദ്യോഗികപോഷണം നമ്മുടെ കഥ ഇന്ന് സംഭവദനപ്രവണമായി കാണപ്പെടുന്നു. കാലികന്റെ വ്യാപാരം കൂടുതൽ ഏകാഭിമാനം അന്തർമുഖവുമായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. സമാന്യമായി വായനക്കാരന്റെ വ്യാപാരവും ഏകാഗ്രവും അന്തർമുഖവുമായി മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വരുന്ന ഓരോ കഥയും ഈ ഗൗരവബോധത്തോടെ വായിക്കാൻ എത്രപേർ സൗമനസ്യമുണ്ടു്? ആസ്വാദനമെന്നതും വാസ്തവത്തിൽ ഏകാന്തതയിൽ കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താവുന്ന വ്യാപാരമത്രെ. എഴുത്തുകാർ തനിച്ചു തുഴത്തുചെന്ന താവളമടിച്ച തുരുത്തിൽ വായനക്കാരൻ തനിച്ചുതന്നെവേണം തുഴത്തേത്താൻ. കരേപ്പേർ ഒരുമിച്ചിടുന്നത് ഉറക്കെ കഥ വായിക്കുക എന്ന ഏല്പാട് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഓർക്കാതെ വയ്ക്കുക കവിതയായി എന്നു പറക്കെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ഓരോ തന്മാത്രയും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു ഉൾക്കൊള്ളണം എന്നാണ് ഇതിന്റെ താല്പര്യം. ആസ്വാദനം ഈ ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ വിതാനത്തിലെത്തു സ്വാർ, എനിക്കു തോന്നുന്നു, രചനയുടെനേരത്ത് എഴുത്തുകാരന്റെ മനസ്സിലെന്നോണം, ഇപ്പോൾ വായന (ശേഷം 85-ൽ)



രാത്രി എട്ടുമണിയോടെ ആന നീന്റെ സക്കാർവക മന്ദിരത്തിലേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോകുമ്പോൾ വഴിക്കു കോഫി ഹൗസിൽ കയറി. ബങ്കലപ്പുരിയിലെ രാഷ്ട്രീയമേള പ്രമാണിച്ച് എണ്ണപ്പെട്ട പത്രപ്രവർത്തകരെല്ലാം തദ്ദേശം പോയി തന്നതിനാൽ പീടിക മിക്കവാറും കാലി യായിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മുലയ്ക്കു പോ യിരുന്നു കോൾഡ് കോഫിക്ക് ഓർഡർ ചെയ്തു. നഗരം ചൂടിക്കിടന്ന പുതയു കയാണ്. മഴപെയ്യാൻ വൈകി. ഇന്നു രല്ലകിൽ നാളെ വർഷം എന്നു പറഞ്ഞു കാലാവസ്ഥാജ്യോത്സ്യായം തടിച്ചപ്പക യാണ്.

പങ്കുതാഴെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ വീയക്കാൽ കൊടുചിലിരുന്നു പയ്യൻ തന്നെത്ത കാപ്പികുടിച്ചു. വയ്ക്കോലിന്റെ രണ്ടു നീളൻകഴുലുകളിലൂടെ. നീളൻ ഗ്ലാസ്സിൽ താണുപോകുന്ന ക്രീമിന്റെ പ തനോക്കി സെത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് പൂർണ്ണ തട്ട്.

ക്യാ ഫാൽ ഫൈ പയ്യൻ സാബ്? (എന്തുണ്ടു വിശേഷം?) നോക്കുമ്പോൾ സുഖ് ദേവാണ്. മുല കടിക്കുന്ന നാൾമുതലേ അഹിംസാ പാർട്ടിക്കാരനും പിച്ച് പേജ്ക്കാൽ തുടങ്ങി യപ്പോൾ മുതൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് മായ സു ഖ് ദേവ്. ഉത്തർപ്രദേശ് എന്ന ഗോ

സായിദാഷാകേന്ദ്രത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർ ഭാഗത്തുനിന്നു വരുന്നവൻ. നീണ്ട മനു ഷ്യൻ. അമ്പതോടടുക്കുന്ന പ്രായം. പാ ഉസ്താർ: ജുബ്ബാ, അതിനുമുകളിൽ വേസ്റ്റ് കട്ട്. എല്ലാറ്റിനും മുകളിൽ കോമള മായ കഷണിയാണ്, സോഷ്യലിസ ത്തെ വിസ്താരണചെയ്തു തെളിയിക്കുന്ന കടലാസുകെട്ടു പതിവുപോലെ കയ്യിലു ണ്ട്. പയ്യൻ ക്ഷണിച്ചു:

ഇതന്നാട്ടെ, സുഖ് ദേവ് ജി. കാപ്പി? ആയ്ക്കോട്ടെ, അളിയാ, ആയ്ക്കോട്ടെ. പ്രമാണപത്രങ്ങൾ മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു സുഖ് ദേവ് ഇരുന്നു. അടക്കാൻ കഴി യാത്ത ആഫ് ട്രാദത്തോടെ പയ്യനോടു ചോദിച്ചു:

താങ്കൾ ബങ്കലപ്പുരിയ്ക്കു പോയില്ലേ? ഇല്ല. സുഖമില്ലായിരുന്നു. അരേവാഫ്! സാൽവന്റെ കീറപ്പത്ര ത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയലേഖകനായ താങ്കൾ പോകാത്തതു നന്നായില്ല.

കളിയാക്കല്ലേ സുഖ് ദേവ്—പയ്യൻ പറഞ്ഞു—അത്രയ്ക്കു കീറിയൊന്നുമില്ല ഡി ലക്സ് എക്സ്പ്രസ്.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചിരിച്ചു. തമാശ പാഞ്ഞതല്ലേ പയ്യൻസാബ്. പത്രം എന്നായാലും താങ്കൾ പുരോഗമന വാദിയാണെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ...

അതു കള. താങ്കൾ സോഷ്യലിസ്റ്റും ആനന്ദ് സാഹിബിന്റെ സുഹൃത്തും ഞ ളളുടെ ചേരിയിൽപെട്ടവനും മറ്റൊരാളാ വീധത്തിലും നല്ലവനും ആണെന്നൊക്കെ എനിക്കറിയാം. ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാൻ നോക്കണം.

എന്നാലങ്ങിനെ. പയ്യൻ നീട്ടിയ സിഗററ്റുമെടിച്ചുകൊ ണ്ട് സുഖ് ദേവ് ചോദിച്ചു: പ്രധാനമന്ത്രി സിൻഡിക്കേറ്റിനെ ത മന്തിയ തമന്തലങ്ങനെ?

ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്ക്കരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ പ്രമേയത്തെയല്ലേ ഉദ്ദേശിക്കു ന്നു്?

അതെ ജ്യോ, അതെ. കാലക്രമത്തിൽ ചെയ്യണമെന്നല്ലേ പ റഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്? പെട്ടെന്നില്ലല്ലോ.

പോരേ? മുതലാളിമാരുടെ പത്രങ്ങൾ നാളെ എഴുതുന്ന മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ വാ

യിക്കണം. വിളറിപിടിച്ച കാള കാട്ടുന്ന തിന്റെ ശബ്ദമായിരിക്കും.

ശരിക്കും ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്ക്കരിക്ക മെന്നു താങ്കൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ?

ചെയ്യട്ടെ, ചെയ്യാതിരിക്കട്ടെ പ്രമേ യം പാസ്സാക്കിയില്ലേ? സിൻഡിക്കേറ്റി ന് അതു വിഴങ്ങേണ്ടിവന്നില്ലേ? അതു ശരിയാണ്.

ആവേശത്തോടെ സുഖ് ദേവ് പറഞ്ഞു:

ഫമാദാ പ്രധാൻമന്ത്രി തോശേർഫൈ യ്ക്കോ, ഹെർ ഫൈ.

(നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി സിംഹമാണ്, അളിയാ, സിംഹമാണ്.)

അതു പിന്നെ അങ്ങനെയല്ലാതെ വരു മോ. പയ്യൻ പറഞ്ഞു—നമ്മുടെ ദേശീയ മൃഗംതന്നെ സിംഹമല്ലേ?

സുഖ് ദേവ് ചോദിച്ചു: സാൽവൻ എന്തു പറയുന്നു?



വി.കെ.എൻ

അറിയില്ല. ഒരാഴ്ചയായി ഞാൻ ലി വിലാബ്.

അരിശംകൊള്ളുകയായിരിക്കും, സാ ലൻ. തന്റെ യജമാനനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പരാമർശം, പത്രോഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ പയ്യൻ പാടെ വിഗണിച്ചു. പകരം ചോ ദിച്ചു:

ഇക്കണക്കിനു് അധികനാൾ കഴിയുന്ന തിനുമുമ്പ് സിൻഡിക്കേറ്റംഗങ്ങൾ ച ത്തുപോകുമല്ലോ.

അപ്പോൾ മുന്നിലെത്തിയ കാപ്പിയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് സുഖ് ദേ വ് പറഞ്ഞു:

ചത്തതിനൊക്കുമേ ജീവിച്ചിരിക്കില്ലും. ഇപ്പോൾ പ്രധാനമന്ത്രിയും സിൻഡി കേറ്റംഗത്തിൽ ബദ്ധവിരോധമായിരി ക്കും.

തികഞ്ഞ ശത്രുത. പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നതുകൂടിയുണ്ടാ വില്ല.

സിൻഡിക്കേറ്റം സംസാരിക്കാൻ ശ്ര മിക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്നാൽ പ്രധാനമന്ത്രി വഴങ്ങില്ല.

ഇക്കണക്കിനു സോഷ്യലിസത്തെക്കുറി ച്ച് ഇവനുമായി ഡയ ലോഗ് നടത്തിയാൽ ത നിക്കു് ക്ഷിണമാണെന്നു പറയുന്നതോന്നി. രാഷ്ട്രീയ ത്തൊഴിലാളി പോയികി ട്ടുന്നതുവരെ തനിക്കിനി വചനത്തിനു വയ്തു. അ തുകൊണ്ടു് അവൻ സം സാരിക്കട്ടെ. പയ്യൻ ചോ ദിച്ചു:

അളിയാ, സിൻഡിക്കേ റ്റാണല്ലോ പ്രധാനമന്ത്രി യെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. പിന്നെ, അവർ തമ്മിൽ ഇപ്പോ ൾ കീരിയും പാമ്പുംപോ ലെ, സിൻഡിക്കേറ്റം പ്രധാനമന്ത്രിയും പോലെ ഇടയാൻ എന്താണു കാ രണം?

സുഖ്ദേവിനെ മദ്യംകഴിച്ച ലഹരിയാ യി. അയാൾ പയ്യന്റെ ചുമലിൽ കൈ വെച്ചു സ്വപനംകാഴ്ചപാഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ ചോദിക്ക. പറയാം. അന്നേവരേയും താൻ ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന അധ്വാനമനുഭവം അപ്പോഴാണ് ഈയാളുടെ പ്രഭാഷണം കേട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ തെറ്റാണെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങുമോ? വരുന്നതുവരെട്ടെ. വിളിച്ചുവരുത്തിയ വിനയ നേരിട്ടുകതന്നെ.

പശ്ചാത്തലവിവരണത്തോടുകൂടി സുഖ്ദേവ് എന്ന സ്ഥിരം സോഷ്യലിസ്റ്റ് കിളിപ്പാട്ടായിട്ടാണ് പുറംപറഞ്ഞത്.

അളിയാ, സിൻഡിക്കേറ്റിൽ നിന്നുതന്നെ ഒരാൾ പ്രധാനമന്ത്രിയാകാനായിരുന്നല്ലോ ആദ്യത്തെ പ്ലാൻ. ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?

ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

കരകളുള്ളതാക്കിയതിൽ ഒരുത്തൻ പ്രധാനമന്ത്രിയാവുന്നത് വേറൊരുത്തൻ ഇഷ്ടമായില്ല അതേച്ചൊല്ലി അവററുപ്പിയിൽ അടിയും ഇടിയും നടന്നു.

വാൾപയററുകൂടി ഉണ്ടായെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്.

അതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല! സാരമില്ല. തുടർന്നുപോട്ടു.

അപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ശൊല്ലിക്കു നില്ക്കുന്ന മുന്നാമെന്തൊരാളെ തേടിപ്പിടിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങിനെയാണ് കത്തോടെ ന് അവാർ കരുതിയ നമ്മുടെ പ്രിയ സിംഹം. പി. എം. ആയത്.

(ആദ്യഭാഗം ശരി. അവസാനത്തോടു വിടയാളിക്കുന്നു.)

ഇടക്കത്തിൽ, പാർട്ടിയിൽ ചളക്കെന്തായിനടന്നു. ഇല്ലാതിരുന്ന സിംഹം ക്രമത്തിൽ സഭകളെത്തഴന്നു. അലറാനും തുടങ്ങി.

(അധികാരം കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ അഹിംസാപാർട്ടിയിൽ ആക്കും ആരെയും സ്വാധീനിക്കാമെങ്കിലും ഉൾവേ!)

സിൻഡിക്കേറ്റു വിരണ്ടു. ക്രമേണ സിംഹം തങ്ങളെ തട്ടിക്കളയുമെന്ന് അവർ ഭയമായി ഇനിയെന്തു? മക്കുപാട്ട് അവർ താങ്ങുകിടന്നു.

(പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പും ഇക്കോലതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും കഴിയുന്നതുവരെ എന്നു

പറ. സിംഹത്തിന്റേ വോട്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളു. കള്ളന്മാരും, തന്ത്രപിടികളും, ഗല്പാജിമാരും, മഹാമൗനികളും പ്രസംഗിച്ചാൽ ആരു കേൾക്കാനാണ്?)

ഇതിനിടയിൽ സിംഹം പല പ്രധാന കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി. കത്തകമുതലാളിത്തത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൽ അഹിംസാ പാർട്ടി നശിക്കുമെന്ന്. സോഷ്യലിസം വന്നാലേ ഇവിടുത്തെ ജനതയ്ക്ക് രക്ഷയുള്ളുവെന്ന്. ഇതിലേക്കായി, സിൻഡിക്കേറ്റിനെ തട്ടാതെ രക്ഷയില്ലെന്ന്.

(കാലും കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് സിൻഡിക്കേറ്റു തന്നെ തട്ടുമെന്ന് പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് തോന്നിയതൊഴിച്ചാൽ ഇതിൽ കത്തകമുതലാളിത്തത്തിന്റേയും സോഷ്യലിസത്തിന്റേയും ഒന്നും പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നില്ല. അതെല്ലാം അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നവർ അദ്ധരാത്രിയും പറയുന്ന വചനങ്ങളാകുന്നു.)

അങ്ങിനെയാണ് യുദ്ധം തുടങ്ങിയത്. ഒരുഭാഗത്തു സിംഹവും പാർട്ടിയിലെ മുഴുവൻ പുരോഗമനവാദികളും. മറുഭാഗത്തു സിൻഡിക്കേറ്റും അല്ല സിൻഡിക്കേറ്റും.

കഥ തീർന്നിട്ടുള്ള വെമ്പലോടെ പയ്യൻ പറഞ്ഞു:

ആദ്യഘട്ടത്തിൽ സിംഹം ജയിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ

വമ്പൻ വിജയം! ഇനിയും എന്തെല്ലാം യുദ്ധങ്ങൾ നടക്കാനിരിക്കുന്നു!

എല്ലാം സമഗ്രമായി കണ്ടുകളയാം—പയ്യൻ പറഞ്ഞു—ഒരു കാപ്പികൂടി?

വേണ്ട ഒട്ടോ.

ശരി. ഇനി എങ്ങോട്ടാണ്.

വിട്ടിലേയ്ക്ക്. താങ്കളോ?

ആ നദിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു നുപറഞ്ഞാൽ ഈയാളും വരും. വേറൊരു സോഷ്യലിസ്റ്റിനെ കാണുന്ന കാര്യമല്ലേ? എന്നാൽ ഇല്ലെന്ന്. പുലരുവരെ പിന്നെ സ്ഥിതിസമതപം എന്ന ദുഷ്ടോധനവധം കഥകളിയായിരിക്കും. അതുവേണ്ട. അത്രയും ദേഹാരോഗ്യമില്ല. പയ്യൻ പറഞ്ഞു:

വിട്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ. വഴിക്കു ഞാൻ ചോപ്പുചെയ്യുമോ?

സുഖ്ദേവിന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

കാറ്റുണ്ടോ?

സാധനമുണ്ട്. പക്ഷേ, സാൽവന്റെ യാണ്.

അതിനെന്തു?

താങ്കൾ കയറുമോ? സോഷ്യലിസ്റ്റല്ലേ?

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചിരിച്ചു

അതേ ഭായി! കത്തകമുതലാളിയുടെ ക

റിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റിന് എന്തുകൊണ്ടു ക

യറിക്കൂടാ?

അവന്റെതന്നെ ആയുധമുപയോഗി

ച്ച് അവനെ വധിക്കുക, അല്ലേ? കൊ

ള്ളാം.

പിന്നല്ലാതെ?

എന്നാലൊരു കാര്യം.

അളിയൻ പറ.

താങ്കളിപ്പോൾ എന്താണ് എഴുതുന്ന

തു?

വിശേഷിച്ചു് ഒന്നുമില്ല.

അങ്ങനെയുള്ളതെഴുതിച്ചു് ഒരു ലേഖ

നപരമ്പര എഴുതാമോ?

ആക്കാണ്?

ഡീലക്സ് എക്സ് പ്രസ്സിനുതന്നെ.

എഴുതാമല്ലോ. എന്നേക്കുവേണം?

ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞു മതി

അത്രയും പേക്കേണ്ട. നാലുദിവസത്തി

നുള്ളിൽ തരാം.

ശരി. അതുകഴിഞ്ഞു് രൂപരിപ്പുരണ

ത്തേക്കുറിച്ച് ഒരു പരമ്പര എഴുതാമോ?

എഴുതാം.

അതും കഴിഞ്ഞു് ട്രഷിറികൾ, ഹരി

ദാർ തുടങ്ങിയ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെ

ആധാരമാക്കി ഒരു തുടരൻ.

കാച്ചാം.

കാരോ പരമ്പരയിലും ആദ്യ ലേഖനം

വീരം.

ആയ്ക്കോട്ടെ,

ലേഖനത്തിൽ ശരാശരി ആയിരത്ത

ത്തുറു വാക്ക്

ശരി.

പ്രതിഫലം എന്തുവേണം?

നി നിശ്ചയിക്കുന്നത്, ഭായി.

പരമ്പരയ്ക്ക് അഞ്ഞുറുറുപ്പികവീതമാ

യാലോ?

വിശ്വാസം വരാത്തപോലെ സുഖ്ദേ

വ് സ്വപ്നശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. പ

യ്യൻ പറഞ്ഞു:

ആൾ കത്തകസീതുമുതലാളിയാണെങ്കിലും എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സാൽവൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പത്രമുടമകളെക്കാൾ പിന്നാക്കം കാണിക്കാറില്ല.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് പറഞ്ഞു:

അല്ലെങ്കിലും ഭായി, സാൽവനോടു് വ്യക്തിപരമായി എനിക്ക് എതിർപ്പില്ല. കത്തകമുതലാളിത്തത്തോടാണ് നാം സമരം ചെയ്യേണ്ടതു്.

പയ്യൻ അവനെ മനസ്സിൽ വെടിവെച്ചു മറിയിട്ടു. കാറിലെടുത്തിട്ടു് വീതിൽ കൊണ്ടുപോയി നിക്ഷേപിച്ചു.

മടങ്ങിവരുന്നവഴിക്കാണ് പത്രമാപ്പിസ്റ്റ്. അധിപരങ്ങളിൽ കണ്ടുകളയാമെന്നു കരുതി പയ്യൻ ഇറങ്ങി.

വസ്തു ഒന്നുമുഴുവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. നിയോൺവെളിച്ചത്തിന്റെ കളിർമുറിയിൽ ഓവർമേൾസ് പിന്നിലിരുന്നു തടിച്ച ഫ്രേമിട്ട കണ്ണടയിലൂടെ നോക്കി പത്രാധിപർ പുറത്തു സമാഗതം പറഞ്ഞു:

വരു, വരു. ഇന്നലെയും മിനിഞ്ഞാനും ഞാൻ ഫ്ലാറ്ററിൽ വിളിച്ചിരുന്ന എവിടെ പോയി?

ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ.

പ്രഭുജി തിരക്കിയിരുന്നു. കണ്ടോ?

ഇന്നു വൈകുന്നേരം.

എന്തു പറഞ്ഞു?

ലീവ് ക്യാൻസൽ ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞു.

നാളെമുതൽ ഞാൻ ഡ്യൂട്ടിയിലാണ്.

വെരിഗുഡ്. ബങ്കലപ്പുരിപ്രമേയമാ

യിരിക്കും കാരണം

അതുതന്നെ.

വിശ്വാസം സോഷ്യലിസം സാർഭാമികമായ പത്രാധിപർ വികാരവാദ്യോദയം യജമാനസ്റ്റേജത്തോടേയും പറഞ്ഞു: അസംബന്ധങ്ങളിലായ പ്രമേയം ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്പരീയണമമത്ര ദേശസാല്പരീകാൻമാത്രം ഈ രാജ്യത്തെവിടെയന?

പയ്യൻ പറഞ്ഞു:

ഇതുതന്നെയാണ് പ്രഭുജിയുടേയും അഭിപ്രായം.

പക്ഷേ, കാറ്റു കാറിപിടിയേക്കും എന്നാണ് ബങ്കലപ്പുരിയിൽനിന്നു് അവ

(ശേഷം 42-ൽ)

സോഷ്യലിസത്തിലെ മെനിനീനും



സോഷ്യലിസം. റിയലിസം വേണ്ടത്ര വളച്ചതെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കലാസങ്കേതമാണെന്നും, ഉന്നതന്മാരായ സോവിയറ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർ പോലും സോഷ്യലിസം റിയലിസത്തിന്റേതായ വഴിക്കല്ലു പോയിട്ടുള്ളതെന്നും, പണ്ഡിതനും പുരോഗമനവാദിയുമായ ഒരു മലയാളസാഹിത്യകാരൻ ഈയിടെ എഴുതുകയുണ്ടായി എന്നാൽ എന്താണി 'സോഷ്യലിസം' റിയലിസംമെന്ന അദ്ദേഹം വ്യവചനമെഴുതി പറഞ്ഞതായി കണ്ടില്ല.

സോഷ്യലിസം റിയലിസം രാഷ്ട്രീയഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ സാഹിത്യത്തിലെ ലെനിനിസമാണെന്നു ഞാൻ തുടക്കത്തിലേ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. 'ലെനിനിസ'ത്തിനു രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തികരംഗങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം പ്രസക്തിയുണ്ടോ, അത്രതന്നെ പ്രസക്തി സാംസ്കാരികരംഗത്തുമുണ്ട്. മറ്റു രംഗങ്ങളിലെപ്പോലെയെന്നെ ഇവിടെയും അതു വരട്ടെതപരാമല്ല; വളത്തിയെടുക്കേണ്ടതും വളന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണ്. ആ സിദ്ധാന്തമെന്തെന്ന ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയാം:

ഒറ്റതിരിഞ്ഞ മനുഷ്യനല്ല.

മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ മനസ്സിലാക്കുകയെന്നാണത്. അവന്റെ പ്രവർത്തനം ഒരിക്കലും ഒറ്റതിരിഞ്ഞുള്ളതല്ല. കാരണം അവൻ സാമൂഹ്യജീവിയാണ്. അവൻ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ നിലനിർത്തുവാനുള്ള സമരത്തിൽ ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നില്ല. അവനും അ

വനെപ്പോലുള്ള മറ്റൊരാളും കൂട്ടായിച്ചേർന്നു നടത്തുന്ന സമരത്തിന്റെ ഫലമായി കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; തനിക്കും തന്റെ കുടുംബത്തിനും മാത്രമല്ല, സമുദായത്തിനൊട്ടാകെത്തന്നെ. ലോകത്തിൽ നാളിതുവരെയുണ്ടായ പുരോഗതിയൊക്കെത്തന്നെ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായതാണ്. ഈ സാമൂഹ്യമനുഷ്യനെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരൻ ശ്രമിക്കണം.

ഇത്തരത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യമനുഷ്യൻ സ്വന്തമായ വികാരവിചാരങ്ങളില്ലെ? അവന്റെതായ സ്വന്തം സങ്കല്പങ്ങളില്ലെ? വ്യക്തിജീവിതത്തിൽതന്നെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ സംഘട്ടനങ്ങളും താല്പര്യങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നില്ലെ? പലപ്പോഴും സമൂഹവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാതെ ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലെ? ഇതിനെല്ലാം, "ഉണ്ണു", "ഉണ്ണു" എന്ന ഉത്തരം നൽകാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. പക്ഷേ, സാഹിത്യകാരൻ നന്മതിന്മകളെ വേർതിരിക്കുന്നത് സാമൂഹ്യമായ വീക്ഷണം വെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം. സമൂഹത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയവനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, ഇതാണ് ജീവിതം എന്നു പറയാതിരിക്കണം. മനുഷ്യൻ ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണെന്ന നിഗമനത്തിലെത്താതിരിക്കണം, ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താൻ എന്നതായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരന്റെ ലക്ഷ്യം.

ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താണമെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളെ, വ്യവസ്ഥയെ വിമർശിക്കേണ്ടിവരും; വിമർശിക്കുകതന്നെ വേണം. അ

ങ്ങിനെ വിമർശിക്കുന്ന സാഹിത്യത്തെ നമുക്ക് "ക്രിട്ടിക്കൽ റിയലിസം"ത്തിൽപ്പെട്ട സാഹിത്യം എന്നു സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി നാമകരണം ചെയ്യാം. എന്നാൽ വിമർശനാത്മകമായ ഒരു സമീപനം കൊണ്ടു മാത്രം പ്രശ്നം അവസാനിക്കുന്നില്ല. ജീവിതം എങ്ങിനെയാണിരിക്കണം എന്നതിനെപ്പറ്റിക്കൂടി നമുക്ക് അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടാവണം. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയുണ്ടാകേണമെന്നാണ് നാം അഗ്രഹിക്കുന്നത്. എങ്കിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യരചന ആ ലക്ഷ്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കണം. ജീവിതം എങ്ങിനെയുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, എങ്ങിനെയാണിരിക്കണം എന്നുകൂടി ആലോചിച്ചെഴുതുന്ന സാഹിത്യത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസമെന്നു പറയാം.

വ്യക്തമായതല്ലെങ്കിലും പ്രശ്നം

സോഷ്യലിസമെന്ന പദം ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യമായ ഉടമാവകാശത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. സ്വകാര്യവ്യക്തികൾക്ക് അന്യരെ ചൂഷണം ചെയ്തു ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടാ മുത

ലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതി അവസാനിപ്പിച്ചാലേ സോഷ്യലിസമുണ്ടാകൂ. ഇവിടെ വ്യക്തമായതല്ലെങ്കിലും പ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്, മാനവരാശി മുഴുവൻ ഏകോദരസഹോദരന്മാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായതിനാൽ, മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാണാതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസം റിയലിസമായ സാഹിത്യകാരൻ മുതലാളിത്തത്തിന് എതിരായിരിക്കും. അയാൾ തൊഴിലാളി വ്യക്തിത്വം ഓരോപ്പം നില്ക്കുകയും സാമാന്യജനതയുടെ ബോധനിലുപാധത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരടിക്കൂടി മുന്നോട്ടുവെച്ചു, തൊഴിലാളി വ്യക്തിത്വത്തിന്റെതായ രാഷ്ട്രീയപാട്ടിയിൽ ചേരാൻകൂടി അയാൾ തയ്യാറാകും. ചേന്നാലും ചേന്നില്ലെങ്കിലും തൊഴിലാളി വ്യക്തിത്വം അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

പവനൻ

സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസം—അഥവാ സാഹിത്യത്തിലെ ലൈനിനിസം എന്നു പറയുന്നതിനെ മുകളിൽകൊടുത്ത തരത്തിലാണ് ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

നിർമ്മാണസ്വതന്ത്ര്യം

ഇതിന്റെ അർത്ഥം സോഷ്യലിസ്റ്റിക് റിയലിസത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം ഒരേതരത്തിൽ ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കമാനായകന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നാണോ? സോഷ്യലിസ്റ്റിക് റിയലിസ്റ്റല്ലാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കെ പിന്തിരിപ്പുന്മാരാണെന്നാണോ? അല്ല, അല്ല. ലൈനിൻ തന്നെ ഇക്കാര്യം വളരെ വിശദമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഞാനദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ധരിക്കാം:

“യാത്രികമായി ഒപ്പിച്ചെടുക്കാവുന്നതോ, നിരത്തിവെച്ചു വെട്ടി ശരിപ്പെടുത്താവുന്നതോ, ഭൂരിപക്ഷത്തിനു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്മേൽ കെട്ടിവയ്ക്കാവുന്നതോ ആയ ഒരു വിഷയമല്ല, സാഹിത്യം..... ഈ രംഗത്തു രൂപത്തിലായാലും ഉള്ളടക്കത്തിലായാലും വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കും വിചാരങ്ങൾക്കും സങ്കല്പങ്ങൾക്കും സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നതു സംശയരഹിതമാണ്.”

അപ്പോൾ സാഹിത്യത്തിലെ ലൈനിനിസം സാഹിത്യകാരന്റെ നിർമ്മാണസ്വതന്ത്ര്യത്തെ നിഹനിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് സാഹിത്യകാരനെ നിർമ്മാണസ്വതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നാവശ്യപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, നിർമ്മാണസ്വതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പേരിൽ ജനങ്ങളുടെ ബോധനിലുപാരത്തെ ഇടിച്ച് താഴ്ന്നു വായനക്കാരെ അഴുക്കുചാലുകളിലൂടെ വലിച്ചിഴക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഫ്രെനിൻ എതിർക്കുന്നു. ഇവിടെയും അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതായിരിക്കാം ഭംഗി.

“.....ബുർഷ്വാവ്യക്തിവാദികൾ കേവലമായ വ്യക്തിസ്വതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് കേവലവഞ്ചനയാണെന്നും അവരോടു പറയണം. പണത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമുദായത്തിൽ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ബഹുജനങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യത്തിലും ചുരുക്കം സമ്പന്നന്മാർ പരാനന്ദഭൂക്കളായും ജീവിക്കുന്ന

ഒരു സമുദായത്തിൽ, യഥാർത്ഥവും ഫലപ്രദവുമായ “സ്വാതന്ത്ര്യം” ഉണ്ടാവുക സാദ്ധ്യമല്ല. മി: എഴുത്തുകാരൻ നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ ബുർഷ്വാ പ്രസാധകന്മാരുള്ള ബന്ധത്തിൽ സ്വതന്ത്രനാണോ?”

ഞാൻ അന്യത്ര എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നും ഒരു ചെറുഭാഗവും കൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:

“നിമ്മിതിയുടെ കാര്യത്തിൽപോലും എഴുത്തുകാരൻ സ്വതന്ത്രനല്ലെന്ന് ലൈനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ‘പാവന’മാണെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ സ്ഥാനത്തു് അജ്ഞാതവും ലൈംഗികപരതയും ആവശ്യപ്പെടുന്ന ബുർഷ്വാസിയുടെ സൃഷ്ടിയായ വായനക്കാരൻനിന്നും എഴുത്തുകാരൻ സ്വതന്ത്രനാണോ എന്ന ലൈനിൻ ചോദിക്കുന്നു. അതിനുംപുറമെ കേവലമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അരാജകവാദമാണ്. സമുദായത്തിൽ ജീവിക്കുകയും അതിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ല ‘ബുർഷ്വാ എഴുത്തുകാരന്റേയൊ കലാകരന്റേയൊ, നടിയുടേയൊ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നു പറയുന്നത് പണച്ചാക്കിന്റെയും അഴിമതിയുടെയും വ്യഭിചാരത്തിന്റെയും മേലുള്ള ആശ്രിതത്വത്തിന്റെ പൊതുപ്രഖ്യാനമാണ്.”

ലൈനിന്റെ വാചകങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന ചില പുതിയ പ്രവണതകളെ മുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് എഴുതിയതാണെന്നു തോന്നിപ്പോയേക്കാം. പക്ഷേ, ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പ് എഴുതിയതാണവ.

കാതലായ പ്രശ്നം,

സാഹിത്യകാരൻ ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയിൽ ചേരുന്നവോ, ഇല്ലയോ എന്ന പ്രശ്നമാക്കി ഇതിനെ താഴ്ന്നു കെട്ടിക്കൊടുത്തു. പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതി സാഹിത്യകാരന്മാരായാൽ ജീവിക്കുന്ന സമുദായവുമായി ബന്ധമുണ്ടോ എന്നതാണ്. ഒരു പാർട്ടിയിലുംപെട്ട ആളല്ലെങ്കിലും സാമൂഹ്യമാർത്ഥ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും

§ Party Organisation and Party Literature

* സാഹിത്യലോകം വാല്യം: 1 ലക്കം-3 (ശേഷം 53-ൽ)

ഖൊഖെ



യെ യുഡികോളോന്റെ പരിമളം.

“എനിക്ക് ഡാൻ സെന്നുവെച്ചാൽ ജീവനാ. എന്റെ മദർ ഒരു ഡാൻസ് സ്കൂൾ നടത്തിയിരുന്നു, കേരളായിൽ. പണ്ട്.”

തിരുവാതിരക്കളി പഠിപ്പിക്കുന്ന ആശാട്ടിമാരെക്കുറിച്ച് രാധാകൃഷ്ണൻ കേട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. അയാൾ മധുരയിലായിരുന്നു ജ

കേണലിന്റെ ഭാര്യ കേണലിന്റെ ഗമയിൽ സോഫാനിറത്തു് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പുഞ്ചിരിയും, ഇളംറോസ് ലിപ്സ്റ്റിക്കുംകൂടി ചൂണ്ടിൽ മേളിക്കുന്നു. എയർകണ്ടീഷൻഡ് റൂറി നിറ

നിച്ചതു്. തൃത്താഭ്യാസം നടത്തിയതു് ശാന്തിനികേതനത്തിലും അതുകൊണ്ടു്

കെ. എൽ. മോഹനവർമ്മ

മുഖത്തു ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ അത്ഭുതം വീട്
ത്തി. കണ്ണുകളിൽ ആദരവും.

ചെവിയത്തേക്കിടന്ന കറുത്തുചുരുങ്ങ
തലമുടി മാടിയൊക്കി രാധാകൃഷ്ണൻ
താഴ്ന്നുസരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“കലയുടെ ഭാഗ്യം. നിങ്ങളെപ്പോലെ
യുള്ള കലാസാദകരായ രക്ഷാധികാരിക
ളില്ലെങ്കിൽ ജീർണ്ണിച്ച നശിക്കുമായിരുന്ന
കലാരൂപങ്ങളെത്രയാണെന്നോ? 1947-നു
മുമ്പ് രാജാക്കന്മാരുടെയായിരുന്നു.
ഇന്നോ?

കേക്കും, ചായയും, ബെയററും വന്നു.
തവിട്ടനിറം പുശി തലയിൽ വെള്ളപ്പു
ക്കൾ നിറഞ്ഞിരുന്ന കേക്കുപീസുകൾ വെ
ള്ളിപ്പാത്രങ്ങളിൽ പഞ്ചസാരയും, പാ
ലും, ചായയും.

ബെയറർ തല കമ്പിട്ട് നിഷ്ക്രമി
ച്ചപ്പോൾ കേണലിന്റെ ഭാര്യ മുന്നോട്ടു
നീങ്ങിയിരുന്നു.

“കേക്കു കഴിക്കൂ. ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കി
യതാണ്.”

രാധാകൃഷ്ണൻ അവരുടെ നേരെ നോക്കി
നോക്കിയുള്ള. പിന്നെ നോക്കാൻ ധൈ
ര്യമുണ്ടായില്ല. കേക്കെടുത്തു.

“നല്ല സാദാ.”

കേണലിന്റെ ഭാര്യ ചായ പകർ
കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാധാകൃഷ്ണൻ ചോ
ദിച്ചു:-

“സമ്പതി വന്നില്ലേ?”

സമ്പതി, കേണലിന്റെ മകൾ, രാധാ
കൃഷ്ണന്റെ ശിഷ്യയായിരുന്നു. കോൺ
വൻ്റ വിട്ടപ്പോൾ സമ്പതി കഥക
നിർത്തി ഷേക്കു തുടങ്ങി.

“ഇല്ല. അവളുടെ ഡാൻസിംഗ് ല
സൻസ് എടുവരെയെന്ന്. അതുകഴി
ഞ്ഞു വരു.”

രാധാകൃഷ്ണൻ എതിരെയുള്ള ഭിത്തി
യോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന മിനുങ്ങുന്ന ഷോ
കേസിലെ കഥകളിപ്രതിമകളെ ഉറു
നോക്കി മൌനിയായി നിമിഷങ്ങൾ കഴി
ച്ചുകൂടി. എങ്ങിനെ സബ്ജക്ട് കൊ
ണ്ടുവരും? കൊണ്ടുവന്നാൽ, സമ്പതിയെ
യും ബാലെയ്ക്ക് അയയ്ക്കുമെന്ന് പറ
ഞ്ഞാൽ, എതിർക്കാനാക്കുമോ? എതി
ർത്താൽ ധനനഷ്ടമല്ലേ ഫലം? അ
പ്പോൾ കലയുടെ ഭാവി?

രാധാകൃഷ്ണന്റെ കപോലങ്ങളിലെ

സൈനഭാവത്തിന് അങ്ങനെയൊരു വ
ലിച്ചു.

കേണലിന്റെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു:-

“എത്രയുണ്ട് പഞ്ചസാര?”

അപ ഇരുന്താണ് വേണ്ടത്. പ
റഞ്ഞു:-

“രണ്ടു.”

ചായപ്പാത്രം മൊത്തുന്നതിനിടയിൽ രാ
ധാകൃഷ്ണനെ ദൈവം രക്ഷിച്ചു.

കേണലിന്റെ ഭാര്യതന്നെ വിഷയ
ത്തിന് നാദികുറിച്ചു.

“മാസ്റ്റർ ഈയിടെ പുതിയ പരിപാടി
യൊന്നും ഇറക്കുന്നില്ലേ?”

“ഉവ്വ്.” ഇരുപതാംതീയതി. ഓഗോർ
ഭവനിൽ.”

ചായപ്പാത്രം താഴെവച്ചു. ആദ്യത്തെ
പടി കണപ്പോൾ ധൈര്യം കൂട്ടിനു
ന്നിന്നു.

“ഒരു ബാല. ഇന്ത്യൻ ഗുണവേദി
യിലൊരു നൂതന പരീക്ഷണം.”

കേണലിന്റെ ഭാര്യയുടെ ശ്രദ്ധ മുഴു
വനാകാൻ കഴിഞ്ഞു. രാധാകൃഷ്ണന്റെ
സ്വരത്തിൽ ആവേശം ഏറി. അണ
ക്കെട്ടു പൊട്ടിയ നദിയെപ്പോലെ വാക്കു
കൾ ശക്തിയോടെ ഒഴുകി.

“ഗുണരൂപങ്ങൾ ലോകത്തിലെ എല്ലാ
രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും പ്രചോദനമുൾക്കൊ
ണ്ടവയാണ്. ബാലിദപീപിലെ സംഘ
ഗുണം. അതിന് കഥകളിയുടെ ചുവടു
കളും, ചത്തീസ്ഗഢിലെ ആദിവാസി
കളുടെ വാദ്യോപകരണങ്ങളും, ഉപനി
ഷത്തുകളും, ഗീതയും, കൊറാൻ,
ബൈബിളും, പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കോ
റിയോഗ്രഫി, നിഴലിന് പ്രാധാന്യം
നൽകുന്ന ലൈറ്റിംഗ് മുഖ്യസ്ഥിതി
തുടങ്ങി അയഞ്ഞയഞ്ഞുവരുന്നെന്ന് ഒറ്റ
നോട്ടത്തിന് തോന്നിപ്പിച്ച് പിരിമുറു
ക്കുകൂട്ടുന്ന കഥാഗതി, ഞങ്ങളുടെയെല്ലാ
വരുടെയും തപസ്വ മുത്തീകരിക്കുന്നതാ
ണ് ഈ ബാല. പിന്നെ വേറൊരു
വിശേഷം എല്ലാം പെൺകുട്ടികളാണ്
അഭിനയിക്കുന്നത്.”

കേണലിന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് സന്തോഷ
മായി.

“വെരി നൈസ്സ്. ഇൻവിറേഷൻ
അടിച്ചോ? എങ്കിൽ മുൻനാലെണ്ണം കൂടി
തൽ ഇങ്ങു തരണം.”

“തീർച്ചയായും. തീർച്ചയായും.”

“ഞങ്ങളുടെ ചില ഹ്രസ്വസിനേക്കുടി
കൊണ്ടുവരാം. ഇരുപതാം തീയതി,
സൺഡേയല്ലേ?”

“അതെ.”

രാധാകൃഷ്ണൻ രസിച്ച്. ഇവർക്ക്
സ്റ്റാൻഡർഡുണ്ട്. കലാകാരനെ കണ്ടാൽ
മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. ഇങ്ങനെ
വേണം സ്ത്രീകളായാൽ! ഇത്രവലിയ പദ
വിയിലായിട്ടും, എതുവിനയം! എത്ര നല്ല
പെരുമാറ്റം! ഇവരുടെ അമ്മതന്നെ
വലിയ ഗുണാധ്യാപികയായിരുന്നുവെ
ന്നല്ലെ പറഞ്ഞത്! രക്തത്തിലുണ്ട് കലാ
സാദനശേഷി. ഇതുപോലെ ഒരു പത്തു
പേർകൂടി ഈ നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്നെ
ങ്കിൽ!

“കഥയെന്താണ്? മോഡേണാണോ?”

കേണലിന്റെ ഭാര്യ സോഫായിലേ
ക്ക് ചാരി കഥകൾക്കാൻ തയ്യാറായ
മട്ടിൽ പുഞ്ചിരിച്ചാണ് ചോദിച്ചത്.

“ഇക്കാലത്ത് എല്ലാറ്റിനും മോഡേൺ
വേണം. എങ്കിലേ ആഡിയൻസിന്
രസിക്കൂ.”

ഇപ്പോൾ രാധാകൃഷ്ണനുമായ വികാര
ങ്ങൾ പലതായിരുന്നു. അത്ഭുതം; ആന
ന്ദം; ബഹുമാനം.

കേണലിന്റെ ഭാര്യയെ കാണാൻ
തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തി
യിൽ അയാൾക്ക് അഭിമാനംതോന്നി.
നിർണ്ണായകനിമിഷത്തിൽ നി രക്ഷിച്ചു.
ഇന്ന് ഇരുന്തറൂപത്തെല്ലെങ്കിൽ
റിഫോഴ്സൽ നടക്കുകയില്ല. പാട്ടുകാ
രെയും, താളക്കാളെയും, അഡ്വാൻസ്
കൊടുക്കുന്നതിന് അവധി പറഞ്ഞുപറ
ഞ്ഞു നിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നാണ്
അവസാന തീയതി. ഇന്ന് അഡ്വാൻസ്
കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവർ തബലയും,
തംബുരുമെടുത്ത് സ്ഥലംവിട്ടു പിന്നെ
റിഫോഴ്സലില്ല, ബാലെയില്ല. ഗുണ
കലാരംഗത്തെ പരീക്ഷണമില്ല. അത്ഭുത
സംഭവമില്ല.

നി രക്ഷിക്കും; തീർച്ച.

കേണലിന്റെ ഭാര്യയുടെ ആകാംക്ഷ
പ്രചോദനം നൽകുന്നു.

“കഥ നിസ്സാരമാണ്. പക്ഷേ, ഏറ്റ
വും മോഡേൺ. ലേറ സ്റ്റ്. എന്നാൽ
അതേസമയം ആഷ്വാരതത്തിന്റെ അന്ത

സ്സത്ത കഴുന്നേൽക്കും. ഗാന്ധിശതാബ്ദിയല്ലേ
ഇത്? അതുകൊണ്ട് കർത്തവ്യം വേഗം
പെട്ടെന്ന് വെടിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കും.
“ഫോറം” എന്ന വിളി. ഗോഡ്സെയ
യുടെ വെടിയുണ്ടയോട് മഹാത്മാജി
വിഴുകയാണ്. നാലുപാടും ബഹളം.

ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ “രഘുപതി
രാഘവ രാജാറാം” എന്ന ശ്രുതിമാത്രം.
അതിനൊത്തു നിഴലുകളുടെ ഗുണം.
തിന്മയുടെ താൽക്കാലികവിജയമാണ്
പോയർ. പിന്നെ നിഴലുകൾ നിശ്ച
ലമാകുന്നതിനിടയിൽ ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്ര
ത്തിലേക്ക് ഒരു എത്തിനോട്ടം. ആദ്യനാ
രുടെ വരവ്. ഗംഗയും, സിന്ധുവും അവ
രെ വളർത്തുന്നത്. വേദങ്ങളുടെ കാലം.
ദ്രാവിഡരുടെ ശൈവമതവുമായി ആദ്യ
നാരുടെ സംഘർഷം. രാമായണവും,
ഭാരതയുദ്ധവും. ആളുകൾക്ക് രസിക്കാൻ
വേണ്ടി ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രാസക്രിഡയിൽ
നിന്ന് ഒരു പീസ്. പിന്നെ. ബുദ്ധൻ.
അശോകന്റെ കലിംഗയുദ്ധം. അതിൽ
നിന്ന് അശോകചക്രം ഉയരുന്നതു കാണി
ക്കും. പെട്ടെന്ന് ആധുനിക ഇന്ത്യ.

കേണലിന്റെ ഭാര്യയുടെ നേരെ
നോക്കി, അവർ ബത്തശ്രദ്ധയാക്കി കേൾ
ക്കുകയാണ്.

രാധാകൃഷ്ണൻ വിനയം കാട്ടി കഥ
യിൽ ഇറക്കി വരുത്തി.

“ഈ ഭാഗങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്
എനിക്ക് പണ്ഡിറ്റ്ജിയുടെ ഡിസ്കവറി
കാഥ് ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണ് ആശയ
ങ്ങൾ ലഭിച്ചത്.”

കേണലിന്റെ ഭാര്യ ‘സാരമില്ല’, എ
ന്ന മട്ടിൽ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഒരു കഷണം കേക്കുകൂടി എടുക്കണോ?
രാധാകൃഷ്ണൻ ശങ്കിച്ചു. വേണ്ട. കഥ
തുടരാം.

“അടുത്തത്, ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയാണ്.
1989. അഹമ്മദാബാദിലെ പട്ട. ഫി
ന്ദുസ്റ്റീം ലഹള. കത്തിയെരിയുന്ന വീടുകൾ.
അന്യോന്യം കൊല്ലുന്ന മനുഷ്യർ.
ഇവിടെയാണ് ആദിവാസി ഫോൾക്ക്
ഡാൻസ് പൂർണ്ണമായും ഉപയോഗിക്കുന്ന
ത്. ചെണ്ടയും, വാദ്യവും, നീയും എ
ല്ലാംകൂടി ഒരു കാട്ടാളജനതയുടെ പ്രതീതി
ജനിപ്പിക്കും. ഇതിനിടയ്ക്കുതന്നെ അടുത്തു”
(ശേഷം 55-ൽ)

നോവൽ

മനുഷ്യ മനുഷ്യ

ഏഴ്

നല്ലൊരു തീയ പ്ലോർ ഒരു പുതിയ ലോകത്തിൽ വന്നുപെട്ടതു പോലെ ശങ്കരൻകുട്ടിക്കുതോന്നി. മങ്ങിവരുന്ന അന്തിവെളിച്ചത്തിൽ ടാറിട്ടറോഡു മയങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ചെറും അനക്കവുമില്ല. സിനിമാതീയേറ്ററിന്റെ മുറ്റത്താണെങ്കിൽ കണങ്കാലോളം പൂർണ്ണമെന്നു നിൽക്കുകയാണു്. ഇരുമ്പഴികളിട്ട ഗേറ്റിൽനിന്നു പെന്റർ അന്തർപോയി. തുരുമ്പുമാത്രം പുറത്തു കാണാം.

ഏറെ നാളുകളായിട്ടു സിനിമ നടക്കുറിച്ചെന്നു തോന്നി. ഭിത്തികൾക്കു പണ്ടു മഞ്ഞനിറമായി



രുന്നു. ഇപ്പോൾ കാറ്റടിക്കൊണ്ടു പുല്ലുപിടിച്ച് ഇരുണ്ട പച്ചനിറം വീണിരിക്കുന്നു. ഇറവെള്ളം ലെിച്ചിറങ്ങിയ പാറ്റകൾ തെളിഞ്ഞുകാണാം. മുകളിൽ, മെക്കറിലെററററ കീഴേയായിട്ടു കറുത്ത കട്ടകൾ കൊണ്ടു് എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്ന പേരിന്റെ ചില അക്ഷരങ്ങൾ കാണാനില്ല. ശേഷിച്ചവതന്നെ പുല്ലുവെള്ളത്തിൽ പച്ചയ്ക്കടിയിൽ മറഞ്ഞുകിടപ്പോണം.

സൊസൈറ്റിക്കാരുടെ റേഡിയോ ഇപ്പോഴും ഞരങ്ങുകയും മുളുകയും ചെയ്യുന്നു. പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ യാതൊരു മാറ്റവും വരാത്ത പല വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നു്. വെള്ളച്ച

യുമടിച്ച ആ പഴയ കോളാമ്പികൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതിൽക്കൂടിയല്ല, താഴെയുള്ള ചെറിയ ലെറഡ്സ്സി കററിൽക്കൂടിയായാണു ശബ്ദം വരുന്നതു്.

പീടികകളിൽ നല്ല തിരക്കാണ്. സഞ്ചിയും വട്ടിയുമായി സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും കൂട്ടുകൂടി നിൽക്കുന്നു. റേഷൻകടയുടെ മുമ്പിലാണെന്നു തോന്നുന്നു, വലിയ കൃകണ്ടു്.

ബാർബർഷാപ്പിന്റെ ചിലുവാതിലുകൾക്കിടയിൽക്കൂടി ആരോ റോഡിലേക്കു നീട്ടിത്തുപ്പി. ശങ്കരൻകുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം, അയാൾ പുറത്തെ മുറുക്കാൻകടയിലിരുന്നു ബീഡി മെറുക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോടു് എന്തോ ചോദിച്ചു.

ശങ്കരൻകുട്ടി മുറുക്കാൻകടയിലേക്കു നോക്കി. ആ ഇരിക്കുന്നതു സാമുവലല്ലേ? സാമുവൽ ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ആളെ മനസ്സിലായോ എന്തോ? അല്ലെങ്കിലും എപ്പോഴും ചിരിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരനാണല്ലോ സാമുവൽ.

പാലത്തിന്റെ ഇരുമ്പഴികളിൽ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇപ്പോഴും ചില ചെറുപ്പക്കാർ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. പുതിയ തലമുറയാണു്. ആരേയും പരിചയമില്ല.

പാലത്തിന്റെ നടക്കല്ലുകൾ ചാടിയിറങ്ങുമ്പോൾ വായനശാലയിലേക്കു പോകാനായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. ഒരുകാലത്തു് ആ വായനശാലയുമായി അത്രയ്ക്കു് അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പത്താംക്ലാസ്സു പാസ്സായി, വെറുതെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന കാലത്തു് അയാളുടേയും മറ്റു തൊഴിലില്ലാത്ത കൂട്ടുകാരുടേയും സങ്കേതം ആ തിണ്ണയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുപത്രങ്ങളിലെ പരസ്യങ്ങൾ തിരയലാണു പ്രധാന ജോലി. പററിയതു വല്ലതും കണ്ടാൽ കിഴക്കേ ചുവർകൾ പെൻസിൽകൊണ്ടു പത്രത്തിന്റെ പേരും തീയതിയും കുറിച്ചിട്ടും പിന്നീടു് ആ പരസ്യം മുറിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ടിയാണതു്.

അന്നത്തെ പത്രം വായനശാലയിൽനിന്നു ചില സ്ഥിരം വായനക്കാരുടെ വീടുകളിലേക്കു പോകുക. പിന്നീടു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ലൈബ്രറിയൻപണിക്കരു കാണാതെ പരസ്യങ്ങൾ മുറിച്ചെടുക്കുക അത്ര വിഷമമായിരുന്നില്ല.

ഒരുപക്ഷേ, പിന്നീടൊരിക്കൽ തൂക്കി വീൽക്കാൻവേണ്ടി അവയെല്ലാം പുറത്തെടുത്തപ്പോൾ, തുളവിണ പത്രങ്ങൾ കണ്ടു പണിക്കർ അമ്പരന്നുകാണാം.

അയച്ച അപേക്ഷകൾക്കു് കണക്കില്ല, എല്ലാ അപേക്ഷയുടേയും ഒടുവിൽ ചേക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ആ ഇംഗ്ലീഷുവാചകം ഇപ്പോഴും കാർമ്മവരുന്നു:

"If I am given a chance to serve you, I shall work with the best of my ability, to the utmost satisfaction of my superiors."

(താങ്കളെ സേവിക്കാൻ ഒരുവസരം എനിക്കു തന്നാൽ, എന്റെ കഴിവുകളുടെ പരമാവധി ഉപയോഗിച്ചു്, മേലധികാരികളുടെ പരിപൂർണ്ണതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ജോലിചെയ്യാം.)

എതു് അത്ഥശൂന്യമായ വാചകമാണെന്നു് പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരു ജോലി സമ്പാദിക്കാനുള്ള ആവേശത്തിൽ അതേവാചകം പലവരു ആവർത്തിച്ചു. ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു് മടുത്തു.

ഒടുവിൽ സർക്കു് ചന്ദ്രനാണു് ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞതു്.

"നമ്മളൊക്കെ മണ്ടന്മാരാണെന്നു, തനിമണ്ടന്മാർ." ഒരു വൈകുന്നേരം സിനിമാതീയേറ്ററിനു മുമ്പിലത്തെ കപ്പലണ്ടിക്കാരന്റെ കൈയിൽനിന്നു് അടിച്ചുകിട്ടിയ കപ്പലണ്ടി വീതിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു.

(കാലണ കൊടുത്താൽ എണ്ണങ്ങൾ അയോളപ്പെടുത്തിയ വൃത്തത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സൂചിയിൽ അടിക്കാം. സൂചി വന്നു നില്ക്കുന്നതു് ചിലപ്പോൾ ഏഴുപതിലായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഒന്നിൽ. അത്രയും കപ്പലണ്ടി കിട്ടുകയും ചെയ്യും. എഴുപതിന്റെ ഇരുവശത്തും ഒന്നുകളായതു കൊണ്ടു് അധികം തവണയും ഓരോ കപ്പലണ്ടിയേ കിട്ടാറുള്ളു്).

സർക്കു് ചന്ദ്രന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള പ്ര

പേരു

ഖ്യാപനം കേട്ടപ്പോൾ ആരോ ചോദിച്ചു: "അതേനാ, ചന്ദ്രാ?"

"ജോലി കിട്ടണമെങ്കിലും ഇതൊന്നും പോരോ, കൊശവന്മാരേ. ആളും പിടിക്കണം കഴമ്പിടലും ഒക്കെ വേണം ഈ കമ്പനിക്കാരെക്കെ പരസ്യമിടണമെന്നു അവരുടെ ആശിക്കാരെ ജോലിക്കുവെച്ചുശേഷം."

ടൈപ്പ് റൈറ്റിംഗും ഷോർട്ട് ഹാൻഡും ഹയർ പാസ്സായി രണ്ടുകൊല്ലങ്ങളായി അപേക്ഷകളയച്ചു. മടുത്ത ശിവശങ്കരൻ അവിനോദം ചോദിച്ചു:

"നമ്മളും ഇതേവരെ ആപ്പീക്കേഷൻ വേണി മുടക്കിയ കാക്കങ്ങളെക്കുറിച്ച് സിനിമകൊട്ടകേടെ മുമ്പിലും ഒരു മുറുക്കൻകുടുംബമായിരുന്നു." ജോസാണയ്ക്ക് പറഞ്ഞത്.

"വട്ടച്ചെലവിനുള്ള കാക്കങ്ങളാക്കാം."

"അതൊന്നുമല്ല. മുറുക്കൻകുടുംബം ആദായമുള്ള ബിസിനസ്സാണ്. മുറുക്കൻകുടുംബത്തിൽനിന്നും കാക്കശാണ്ടാക്കി, പുകയിലയുടെ മൊത്തം ഏജൻസിയെടുത്തു മുതലാളിയായ ആളെ അറിയുന്നതായോ?"

"അതൊക്കെ ഒരു കഴിവാണെങ്കിലും ഞാനും നീയുമൊക്കെ കൂട്ടിയാൽ കൂടില്ല."

"അതേനൊക്കെ കൂട്ടിയാൽ കൂടില്ല. അതേനൊക്കെ കൂട്ടിയാൽ കൂടില്ല. അതേനൊക്കെ കൂട്ടിയാൽ കൂടില്ല."

"വേറെ പുറകിൽകൂടിയുള്ള വല്ല വഴിയും തേടണം."

"നീക്കംകൊണ്ടുകൊണ്ട് ചേട്ടൻ ജോലിയിലേക്ക്. എന്നിട്ട് അങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരു പിടിയും ഇല്ല."

"ചേട്ടൻ ജോലിയുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് യാതൊരു പുണ്യവുമില്ല. സ്വന്തം കാര്യം സിന്ധവാദം എന്നാണ് മുപ്പർക്കും." വാസേട്ടനെക്കുറിച്ച് എല്ലാപ്പോഴും അരിശമേ തോന്നിയിട്ടുള്ളു. തറവാട്ടുമുതലു ചിലവൊക്കിപറിച്ചു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി. ശങ്കരൻകുട്ടി പറിച്ചില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥനായിട്ടുണ്ടെന്നു. ആ ബന്ധത്തിന്റെ പേരിൽ വേണ്ട, ദയ തോന്നിയിട്ടുള്ളതും ഒന്നു സഹായിക്കാനുള്ള മനുഷ്യാഭാവം ഇല്ല. ഒന്നരണ്ടുതവണ എഴുതിയോടിച്ചു, അങ്ങോട്ടു വരട്ടെ എന്ന്. മറുപടി കിട്ടിയില്ല. മുന്നാമത്തെ തവണ മറുപടിയില്ലായിട്ട് ഒരു ചോദ്യമാണ് വന്നത്.

നീ പോന്നാൽ അമ്മയെ വയ്ക്കാലത്തു നോക്കാൻ ആരുണ്ട്?

പിന്നെ, ഡെൽഹിയിലെ ചൂടിനേയും തണുപ്പിനേയും കുറിച്ചു പേടിപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു.

"എങ്ങോ ശങ്കരൻകുട്ടേ, ഞാൻ നോക്കിട്ട് ഒരു പണിയെ കാണുന്നുള്ളൂ."

"എന്താത്?"

"ഒരു ദിവസം പെട്ടിം കിടക്കയുമൊക്കെ എടുത്തു താൻ നേരെ അങ്ങോട്ട് കേറിക്കിട്ടിരിക്കുക. ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറയുമോ എന്താണ്?"

"അതില്ല. എന്നാലും—"

"ഒരു എന്നാലുമില്ല. ഇന്നത്തെക്കാലത്തു അതൊക്കെയെ പറയുകയുള്ളതോ. ആവശ്യക്കാരന് ഔചിത്യമില്ല" ആരോ പറഞ്ഞു.

"അപ്പനെപ്പോലെ കൽപ്പണി പറിച്ചെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം ആറുരൂപാ കൂലി കിട്ടിയേനെ" ജോസ് നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

"സെക്രട്ടറിയററിൽ ഒരു എം.എ.ക്കാരന് അത്രയും കിട്ടില്ലാ."

ഒരിക്കൽ എല്ലാവരും ചേർന്ന് നാട്ടുവിട്ട് ഓടിപ്പോകണമെന്നു കരുതിയിരുന്നതാണ്. എത്രകൊണ്ടോ, അതു നടന്നില്ല. പിന്നീട്, ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷം തന്നെയാണ് നാട്ടുവിട്ടത്.

വായനശാലയുടെ തിണ്ണ ഷെന്റുകിടക്കുന്നു. മുറിക്കകത്തു ഷെൽഫുകളിൽ ഒന്നരണ്ടുപേർ പുസ്തകം തിരയുന്നുണ്ട്.

പഴയ തൊഴിലില്ലാത്തവനിൽനിന്നും ഓരോവഴിക്കായി പിരിഞ്ഞു പോയിരിക്കും.

ചന്ദ്രൻ സർക്കിൾ ജോലിയുള്ള ചേട്ടന്റെകൂടെ പോയിരിക്കും.

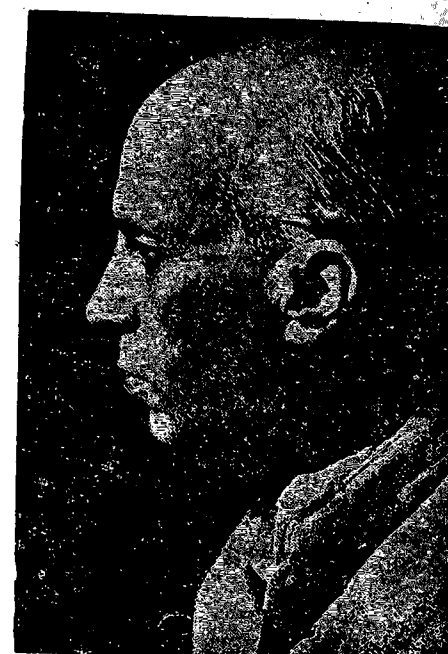
ജോസു കൽപ്പണിയാണു മെച്ചമെന്നു കണ്ടിരിക്കും.

ശിവശങ്കരൻ ഏതെങ്കിലും കമ്പനിയിൽ സ്റ്റേനോ ആയിക്കൊണ്ടും, ബോംബെയിലോ, കൽക്കട്ടയിലോ മറ്റൊരാളുടെ ഏലിയാസമൊക്കെ ഏതെങ്കിലും വഴിക്കു പോയിക്കൊണ്ടും.

ജീവിതത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു അലസനിമിഷത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയേക്കാം.

(ശേഷം 57-ൽ)

ലേനിനെക്കുറിച്ച് ജവഹർലാൽനെഹ്റു.



കോബർ സോഷ്യലിസ്റ്റും വിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയം ഇന്ത്യയിലെ ബഹുജനങ്ങളിൽ അളവറ താല്പര്യം ഉളവാക്കി. വിപ്ലവത്തിന്റെ നേതാവായ ലേനിൻ, സ്വേച്ഛാധിപത്യസാർവ്വഭൗമത്വം പ്രതിലോമ-സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾക്കും എതിരായ ജനകീയവിജയത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലപ്രതീകമായി ഉയർന്നു. കൊളോണിയൽജനതകളുടെ ദേശീയ-സാമൂഹ്യവിമോചനത്തിനുള്ള സമരമാർഗ്ഗങ്ങളെയും രീതികളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റു സ്റ്റേറ്റു മേക്കുകൊണ്ടു പ്രായോഗികപ്രവർത്തനങ്ങളും ഇന്ത്യക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചും ആകർഷിച്ചു. പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഷ്യൂൻജനത കണ്ടെത്തിയ പരിഹാരത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധര്യമായി ഇന്ത്യൻദേശഭിമാനികൾ ബന്ധപ്പെട്ടു.

ത്തി. ഇന്ത്യക്കാക്കും ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണേണ്ടിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ലേനിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും എല്ലാം ഇന്ത്യൻ ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഉൽകൃഷ്ട പ്രതിനിധികൾ നിസ്സീമമായ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ യാതൊരു അതിശയവും ഇല്ല. ജവഹർലാൽനെഹ്റുവും ലേനിനെയും അങ്ങേയറ്റം താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. 1955-ൽ മോസ്കോയിൽ പ്രസംഗിക്കവെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി: "മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ മാർഗ്ഗരീതിയിൽ ഞങ്ങൾ വ്യത്യസ്തസമരപരമാവു സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഞങ്ങൾ ലേനിനെ പ്രശംസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാ-

എ. വി. നായിക്കോവ്

തുക ഞങ്ങളെ അപാരമായി സപാധിനീകരണവും ചെയ്തിരുന്നു." ചരിത്രത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയെക്കുറിച്ചും അതിൽ ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സമരത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും അതുപോലെ ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സമരവും യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരവും തമ്മിലുള്ള അടുത്ത ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു കാര്യമാർക്കിന്റെയും വി. ഐ. ലെനിന്റെയും കൃതികൾ നെഹ്റുവിനെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾക്കു സഹായകമായിരുന്നു. ലെനിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ലോകമെങ്ങും പ്രതിലോമശക്തികൾക്കെതിരായി നിരീക്ഷിക്കുകയും പുരോഗതിയുടെയും വിജയത്തിലുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം പകർന്നുകൊടുത്തു. മാർക്സിസെയും ലെനിസെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനം തന്നെ അത്യധികം സപാധിനീകൃതങ്ങളെന്നും അതു ചരിത്രത്തെയും വർത്തമാനകാലജീവിതത്തെയും ഒരു പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ കാണുന്നതിനു തന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും നെഹ്റു എഴുതുകയുണ്ടായി. ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെയും നിങ്ങള പരമ്പരയിൽ ഒരു നിശ്ചിതാർത്ഥം വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. ഭാവി അത്ര അവ്യക്തമാണെന്നു തോന്നിയില്ല. ലെനിൻസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി ഇടപെടുകയും നെഹ്റു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതലായി പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അക്കാലത്തു ലെനിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകം ഇന്ത്യയിൽ കണ്ടെത്തുക അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തൃപ്തികരമായ ഒരു വിവരണം കണ്ടെത്താൻ നിർഭാഗ്യവശാൽ എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല" എന്ന നെഹ്റു ഒരിക്കൽ എഴുതുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, ലെനിനെക്കുറിച്ചുള്ള റൊമയിൻറോളണ്ടിന്റെയും മാക്സിംഗോർക്കിയുടെയും എമിൽ ലുവ് വിഗിന്റെയും കൃതികൾ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെ ലെനിനെക്കുറിച്ചു ലഭ്യമായ എല്ലാ വിവരങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനുള്ള നെഹ്റുവിന്റെ നിരന്തരശ്രമത്തെ വീളിച്ചുവീക്ഷുന്നുണ്ട്.

1927-ൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സ

ന്ദർശിച്ചശേഷം നെഹ്റു എഴുതിയ "സോവിയറ്റ് റഷ്യ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വി. ഐ. ലെനിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു അദ്ധ്യായം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലെനിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട്, അതിൽനിന്നും തനിക്കും തന്റെ രാജ്യത്തിനും എന്തു ആനുകൂല്യങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കാമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് നെഹ്റു വിചിന്തനം ചെയ്തിരുന്നതായി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും കാണാൻ കഴിയും. "അരാജകപ്രത്തിൽനിന്നും കഴപ്പത്തിൽനിന്നും പുതുമും സുശക്തവുമായ ഒരു ഷ്യയെ സൃഷ്ടിച്ച വിപ്ലവത്തിന്റെ ശിഷ്ടികളിൽ ചിലരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുക പരണീയംതന്നെ."

ലെനിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം നെഹ്റുവിനെ സർവ്വോപരി ആകർഷിച്ച ലെനിനെ, ഒരു താത്വികചർച്ചയെന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല പ്രഥമമായും ഒരു കമ്മ്യൂണിസെയൻ നിലയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം സങ്കല്പിച്ചിരുന്നത്. നിഷ്കൃഷ്ടമായും ഇത്തരം ആളുകൾ അക്കാലത്തു ഇന്ത്യയ്ക്കു ആവശ്യമായിരുന്നു.

"അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏകകാര്യം പ്രവർത്തനം മാത്രമായിരുന്നു. നമ്മുടെ നൂററാണ്ടിലെ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടനായ കമ്മ്യൂണിസെയൻ അതേസമയം ഏറ്റവും നിസ്വാർത്ഥമായിരുന്ന ലെനിൻ എന്നു റൊമയിൻറോളണ്ടിനോടൊപ്പം നമുക്കു പറയാം." ലെനിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമരസഖാക്കൾക്കും സൈനികകാര്യങ്ങളിലൊ നയതന്ത്ര-ഭരണകാര്യങ്ങളിലൊ യാതൊരു മുൻപരിചയവും ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും സൈന്യത്തെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലും നയതന്ത്ര-ഭരണകാര്യങ്ങൾ വിജയകരം നിറുപ്പിക്കുന്നതിലും അവർ വിജയിച്ചു എന്ന വസ്തുതയെ നെഹ്റു പ്രശംസിച്ചു. ഇതേ പ്രശംസയ്ക്കുതന്നെ ഇന്ത്യയ്ക്കും കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു. ലെനിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സവിശേഷതകളെ, ഒരു നേതാപ്രവർത്തനത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാശക്തിയെയും ധീരതയെയും ദൃഢചിത്തതയെയും, വാചകശക്തിയെയും അലസമായ സംസാരത്തിന്റെയും അല്ലാത്തതിന്റെയും നേർക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ നോട്ടത്തെയും

നെഹ്റു അങ്ങേയറ്റം വിലമതിച്ചു. ലെനിന്റെ വിജയത്തിനാധാരം സാമാന്യജനങ്ങളോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുപ്പമാണെന്നു നെഹ്റു കരുതി. "റഷ്യയിലെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളിലൊരാളെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുകവഴി ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ബഹുമതി അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരും, അവരെ അറിയുകയും അവർക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുകയും അതോടൊപ്പം ക്ലേശകാലത്തു എപ്പോഴും അവർക്കു തിരിഞ്ഞുചെല്ലാവുന്നതുമായ അവരുടെ ഒരു സഹോദരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം."- ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തു ഗ്രാമങ്ങൾ വൈദ്യുതീകരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി എന്നു നെഹ്റു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിലെ ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ നേതാവെന്ന നിലയിൽ നെഹ്റു ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പരിപാടികളും പ്രവർത്തനങ്ങളും പുരോഗമനോന്മുഖമാക്കുന്നതിനുള്ള യത്നത്തിൽ ലെനിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നും നെഹ്റു പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടു. ഒരു പുത്തൻമാതൃകയിലുള്ള ഒരു പാർട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ലെനിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അദ്ദേഹം വിലയിരുത്തി. വിപ്ലവം തൊഴിലാളി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തലമുറയെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിച്ച ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവിന്റെ മാതൃകയായിരുന്നു ലെനിൻ നെഹ്റുവിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ. ഈ അനുഭവം ഒരു പരിധിവരെ ഇന്ത്യയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു നെഹ്റു ആഗ്രഹിച്ചു.

തത്പരിഷ്കാരപരമായ ഐക്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരേഒരു പാർട്ടി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ലെനിന്റെ അഭിലാഷത്തെ നെഹ്റു കണക്കിലെടുത്തു. "നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെ കൂടുതലായി കേൾക്കുന്നതരത്തിലുള്ള ഏകീകൃത ഐക്യത്തിൽ ലെനിൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല" എന്നു നെഹ്റു എഴുതി. ഓരോ പാർട്ടി അംഗവും പാർട്ടിപ്രവർത്തനത്തിൽ സജീവം പങ്കെടുക്കണമെന്നും ധനസഹായം മാത്രം നല്കിയാൽ പോരെന്നും ഉള്ള ലെനിന്റെ ആശയത്തിനു് അദ്ദേഹം ഊന്നുകൊ

ടുക്കുകയും ചെയ്തു. രാഷ്ട്രീയ പ്രതിയോഗികളുമായുള്ള തത്പാധിഷ്ഠിതമല്ലാത്ത അനുരഞ്ജനത്തെ ലെനിൻ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും ശത്രുക്കളെ കടപ്പാടാക്കുന്നതിനാണു് മുൻഗണന കൊടുത്തിരുന്നതെന്നും ഉള്ള വസ്തുതയെ അദ്ദേഹം പ്രശംസിച്ചു. എന്നാൽ ചുറ്റുപാടുകൾക്കും സമുത്തസാഹചര്യങ്ങൾക്കും വിധേയമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന നിരീപുവ്യകമായ ഒത്തുതീർപ്പുകളെ ലെനിൻ എതിർത്തിരുന്നില്ലെന്നതും നെഹ്റു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിലെ മിതവാദി-പുരോഗമനവാദി വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ധ്രുവീകരണം കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അക്കാലത്തു് മുകളിൽപറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള ആശയങ്ങളെല്ലാം നെഹ്റുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആഴമേറിയ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ലെനിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഉപയോഗയോഗ്യമാണെന്നു് നെഹ്റു കണ്ടു. സ്റ്റേറ്റ് വ്യവമായ ഒരു ഘടകമെന്നനിലയിൽ തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എങ്ങനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നുള്ള ലെനിന്റെ മനോഭാവത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തെയും ഇന്ത്യക്കാർക്കു് പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെന്നു ലെജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലുകളുമായുള്ള സഹകരണത്തെ ആശ്രയിക്കുക കോൺഗ്രസ്സിന് തന്നെ ഒരു ചട്ടയിൽ നെഹ്റു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

സ്വന്തം ആശയങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽക്കരണത്തിൽ ലെനിനോടായിരുന്ന അടിയുറച്ച വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും നെഹ്റു പ്രശംസാപൂർവ്വം എഴുതുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതു് ഇന്ത്യൻദേശഭീമാനികൾ ഉയർത്തിയ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ പ്രായോഗികതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു നെഹ്റുവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. "നാം കൊല്ലങ്ങളോളമായി സ്വരാജിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്തന്നു. എന്നാൽ സ്വരാജ് വരുമ്പോൾ ഒരുപക്ഷെ അതു നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയെന്നു വന്നേക്കാം. ... റഷ്യയിലും പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ട വിപ്ലവാകാരികൾ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഒരു

സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മാറു്.

സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മാറു് കൂട്ടുന്ന പവർമാറു് സ്വസ്ഥാരോഗങ്ങൾ ആരും സ്വന്തമാക്കും.

ചെമ്പക സ്വസ്ഥാരോഗ സമ്പാദ്യപദ്ധതിയിൽ ചേരുകയേ വേണ്ടു്.

ഇതിനാകട്ടെ വെറും 10 രൂപ മാത്രമാണ് വിവരണപത്രികയ്ക്ക് 25 പൈസ സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ഇന്നതന്നെ എഴുതുക
CHEMBAKA JEWELLERS
Alleppey-1 (Kerala)
Phone: 2092 Gram: CHEMBAKA
Prop: P. S. Mony
Estd: 1953
G. L. No. 61/63

ലോകത്തു കഴിഞ്ഞുകൂടിയെന്നു. തങ്ങളുടെ ആദർശങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ലേനിൻ തന്റെ നേതൃത്വവും യാഥാർത്ഥ്യബോധവുമായി രംഗത്തുവരികയും പഴഞ്ചൻ യാഥാസ്ഥിതികസോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഘടനയെ പിടിച്ചുപറ്റുകയും ചെയ്തു. അവർ സ്വപ്നംകാണുന്ന ആദർശം വെറും ഒരു സിദ്ധാന്തം മാത്രമല്ലെന്നും എന്നാൽ ഉടനടി സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടേണ്ട ഒന്നാണെന്നും ചിന്തിക്കാൻ അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു.

ലേനിൻസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ജവഹർലാൽനെഹ്റു അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗസർവ്വാധിപത്യത്തെ അദ്ദേഹം പിന്താങ്ങിയിരുന്നില്ല. എന്നിരിക്കിലും മദ്യത്തിനും അനിയമം; ഇടമില്ലാത്ത ഒരു നവലോകം സോവിയറ്റ്റഷ്യയിൽ ലേനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് നെഹ്റു മനസ്സിലാക്കി.

“മഹാനായ ലേനിനെ പിൻപാറിക്കൊണ്ടു് റഷ്യ ഭാവിയിലേക്കു നോക്കുകയും എന്തായിരിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അതേസമയം മറുരാജ്യങ്ങൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ മരിച്ച കരങ്ങളിൽ നിഷ്ക്രിയരായിക്കഴിയുകയും മൺമുറഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഉപയോഗശൂന്യമായ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനു തങ്ങളുടെ ഊർജ്ജം ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു.”

ലേനിന്റെ നാമപോലും ലോകമെങ്ങും ഒരു ഇതിഹാസമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നെഹ്റു വിശേഷിപ്പിച്ചു. “ലേനിൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശമായ റഷ്യയിൽ മാത്രമല്ല ലോകമെങ്ങും കരുത്തുറന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കോടാനുകോടി തൊഴിലാളികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോരുകയിൽ അവർ പ്രചോദനവും നല്ലനാളെയെ കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയും കണ്ടെത്തുന്നു.”

വിപ്ലവത്തിന്റെ എല്ലാ അനന്തരഫലങ്ങളും ഇനിയും വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞു വരാതിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, വിപ്ലവഫലങ്ങളെ വളച്ചൊടിപ്പുകാട്ടുന്നതിൽ സാമ്രാജ്യത്വപ്രചാരണം മുഴുകിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ലേനിനെ കുറിച്ചു നെഹ്റു സ്വന്തം കൃതികളിലൂടെ നടത്തിയ വിലയിരുത്തൽ സർവ്വോപരി പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയാണ്. നെഹ്റു സോവിയറ്റ്റഷ്യയെ കുറിച്ച് എഴുതിയ അതേകാലത്തുതന്നെ വിൻസ്റ്റൻ ചർച്ചിൽ തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പിൽ ലേനിന്റെ പരീക്ഷണം പരാജയപ്പെട്ടതായി എഴുതിച്ചേർത്തു എന്ന റേറ്റകാര്യം അനുസ്മരിച്ചാൽ മതിയാവും.

ചരിത്രം അതിന്റെ വിധി പ്രസ്താവിക്കുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സോവിയറ്റ്റഷ്യയുടെ അനുഭവം ഇന്ത്യയ്ക്കു സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നുള്ളനെഹ്റുവിന്റെ സ്വപ്നം പൂർണ്ണമായും ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനും സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയും തമ്മിലുള്ള വ്യാപ്തി കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തികസഹകരണം ഇക്കാര്യത്തെ അസന്ദിഗ്ധം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ട്.

-0-

ലേനിന്റെ മരണം

മയക്കോവ്സ്കി

വിവർത്തന : ഡാ: എസ്സ്. കെ. നായർ

ഇതുതാൻ വേള; ലേനിൻകഥയാരംഭിച്ചിടം; നിമിത്താൻ ചെയ്യുന്നതു വേദനയില്ലാത്തല്ല. ഇതുതാൻ വേള; തീക്കു വിഹാല പരാതികളുലാഗാധം തീവ്ര വേദനയ്ക്കുതീർന്നിപ്പി ഇതുതാൻ വേള; കൊടുംവാത്യയുണ്ടാക്കിട്ടും തദ്വചനങ്ങൾക്കു നവ്യരൂപത്തെ നല്കിപ്പവാൻ.

അതിനാൽ നമുക്കിപ്പോൾ കണ്ണീരിലൂടെ വിഷ്കോമതിയാവോളമസ്സദാത്മാവിൻ പ്രലപനം.

ഇന്നൊരു മനുഷ്യനും ജീവിക്കുന്നില്ലാ 'ലേനി'-നെപ്പോൽ; നമുക്കുറ വിജ്ഞാനം പ്രതാപവും. തന്നുപോൽ; നമുക്കായിസ്സു ക്ഷിക്കാനേററം ശക്തിയാർന്നതാം പടക്കോപ്പായ്; തന്നതു ലേനിനല്ലോ. ജനത നൗകതന്നെ; കരയിൽച്ചരിക്കുന്ന, തനതാം ചാലിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പേ അഭിമേലല്ലാം കക്ക കടന്നു പിടിച്ചിന്നു പടിമ പൊന്തോയല്ലോ, തുഴയാൻ വയ്യാതായി. ഒട്ടവിൽ കൊടുംകാരെറപ്പിനിട്ടു പടവുകുളുത്തു നൗകാശയം, ഞായറിന്നയലത്തായ് കടലിൻ കളചേൽ പച്ചകൾ തേച്ചുമാററി, കടലിൻ ചൊറിപ്രാണിപ്പൊററയും ചുരണ്ടിനാൻ

ഞാനെന്നെശ്ശുചിയാക്കി ലേനിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ നയിക്കേണം നൗക വിപ്ലവസമുദ്രത്തിൽ.

എങ്കിലും പിന്മാറ്റം പേടിച്ച് കൈയെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ, പക്ഷിലാസത്യത്തിൽ ചുളിപ്പും യുവാവുപോൽ!

ആ ശീഷം വാനത്തേജോവലയത്തിൽ മിന്നി; ആകെ ഞാൻ ശങ്കാഭീതൻ—ആ ലതാപുഷ്പചക്രം, ഭീകരം, പ്രാമാണികം, മാനുഷം, ലെനിൻതന്റെ ധീമത്താം ഭൂകടീമേൽ പാഴ്ന്നിഴൽ പതിപ്പിക്കാം! ആകെ ഞാൻ ഭീതൻ, ശ്ലാഘാപൂജിതം ഘോഷോപേതം സ്താരകം മലിമസമാക്കാമെൻ നിവേദനം. മൃദലാലോലം സ്നേഹധാരയാലവ മാത്രം ലെനിനെ, ലെനിനുള്ള ലളിതാജ്ജവന്തയും.

ഹാ! വിറയ്ക്കുന്ന ഞാനെൻ കണ്മണിക്കായി, പ്രലംഹാരങ്ങൾ വില്ലുംകൂട്ടർ തെറ്റുകൾ ചെല്ലെന്നാലോ?

മമ ഹൃത്തതിന്നുടെ സമ്മതിദാനം ചെയ്തു മറവില്ലാതെ; മനുസാക്ഷിയിഗ്നാനം മുളി.

തണുത്ത ഭൂമിക്കിതാ നൽകുന്ന കമ്പം മോസ്കോ പുരത്തിൽ ലല്ലാടവുമുയർന്ന ചുളംവിളി തണുത്ത പാതിയോളം മരവിച്ചുള്ള മർത്ത്യർ തരത്തിൽ താഴ്ത്തി തല നെരിപ്പ പാറാക്കളിൽ.

ആരുവാനയാൾ? എന്തുചെയ്തിതു? പിറന്നുള്ളോ—ത്രരേതാ? ഞൊരാൾക്കിത്ര മതിപ്പിൻകൂമ്പാരമോ? വാക്കിനുമേലേ വാക്കു പൊന്തിയോർത്തിനിന്നു പോക്കുറതെല്ലാമേ, കൊള്ളുവാനൊന്നും കൊള്ളാ. ലോകനിർമ്മാണശാലയെത്രയോ ദരിദ്രമി—നേകാതായൊറ്റവാക്കും യുക്തമായ പരേതനായ്.

ഏഴനാളായാലൊരു വാരമായ്; പന്ത്രണ്ടല്ലോ നാഴികമണി, മണിനാദത്താലുദ്ഘോഷിപ്പി! ജീവിതം മുന്നേപ്പോലെ മുന്നോട്ടുപോമോ? മൃത്യു വാതിൽക്കൽമുട്ടുന്നതു മാപ്പിരിക്കാതെയല്ലീ? സമയം കുറുപ്പിൽ ക്ലോക്കുകൾ തോറെറന്നാലോ സകല പഞ്ചാംഗത്തിൻ ഗണിതം തകർന്നാലോ നമ്മുടെ താരസ്വരം പൊഴിക്കും മണിനാദം. “നല്ലൊരു യുഗാന്തരമായിട്ട്” എന്നെന്നേ നൂനം. “ഉന്നതം കാലഘട്ടം” എന്നേവം ക്ഷണംകൊണ്ടു സുന്നമാക്കിപ്പോ കഴഞ്ഞുള്ളൊരി പ്രശ്നം മുറുപ്പം. പിന്നെ നാം നിശ്ചിതത്തിലുറങ്ങും വീണ്ടും, ദിനം മൊന്നൊന്നായ് തിരക്കിട്ടു പോക്കിപ്പോ, ശാന്താനന്ദം കടിക്കും വെള്ളം, അതു നമ്മുടെതെന്നാകിലോ കടിക്കും വെള്ളം ഗ്ലാസ്സും നമ്മുടെതെന്നാകിലോ.

അപ്പൊഴായിടാമൊരു മാനവൻ കാലത്തിന്റെ—യുഗയോദ്ധാവിനോടു കാൽക്കീഴിലൊതുക്കുവാൻ അപ്പടിയതുവേറെ തിരിച്ചുവിട്ടിട്ടുവാൻ കൈല്ലാട്ടുവരുന്നതു, മപ്പോൾനാമേവം ചൊല്ലും—“എന്തൊരു പ്രവാചകശക്തമാമാത്മാവെന്നും എന്തൊരു പ്രതിമനാം പ്രതിഭാശാലിയെന്നും. ജീവിതത്തിൽ ‘നാട്യ’മില്ലാത്ത നരന്മാർ നാ—മേവരും, പൊങ്ങും പൊക്കി, പല്ലകിലലഞ്ഞിട്ടും. ഭാര്യയെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ പുഞ്ചിരിയ്ക്കും നമ്മൾ, ആരുമാം ഗുണഗണം ചിന്തിച്ചു സന്തോഷിപ്പോർ!

ദേഹദേഹികളൊന്നായ് ലയിച്ചു ബഹുജന—വ്യൂഹത്തിൽനിന്നു മൊരാൾ വന്നെങ്കിലുടൻ നമ്മൾ മന്ത്രിയും സവിസ്തൃയം ‘മനവസമ’നെന്നായ്, സ്തംഭിക്കും ‘ജഗദീശനേകിയവര’മെന്നും. തികച്ചും ദുഃഖമല്ലാ തികച്ചും സുഷ്ണമല്ലാ—തുരസ്സമീ ജല്ലനം വീർത്തിട്ടു മനസ്സമായ്, നിരാവിപോലാം വാക്കു പൊന്തിപ്പോ കാറ്റിൽ, പൊള്ള—യായൊരിച്ചിരട്ടയിൽ കഴമ്പെത്തുണ്ടായിട്ടോ? ഹൃത്തമത്യസ്സപ്പോ, കൈത്തലമചഞ്ചലം; ഉത്തമ മാനദണ്ഡമെന്തുണ്ടു ലെനിനായി? കണ്ടു നാമതു നൂനം കണ്ടു നാമെല്ലാം ലെനിൻ കൊണ്ടതാം ചര്യയെല്ലാം കണ്ടറിഞ്ഞവർ നമ്മൾ.

വാതിലു കടന്നല്ലീ വന്നതാ യുഗം പക്ഷേ, വാതിലിൻ പുട്ടത്തിന്മേലത്തല തട്ടിലല്ലോ. അങ്ങനെ, ആക്കോതിടാം, തൻകലമഹത്വത്തെ “ഞങ്ങളുടെ നേതാ, വീശകാരുണ്യം” മെന്നിങ്ങനെ? രാജാവായ് ദിവ്യനായിത്തീർത്തെങ്കിലാ നാമത്തെ, രാജിയില്ലാത്ത കോപത്തോടു ഞാനെതിർത്തേനെ! നീണ്ടതാമന്ത്യഘോഷയാത്രയിലെത്തിച്ചാടി—കൊണ്ടു ഞാനാൾക്കുട്ടത്തെയെതിർത്തു തകർത്തേനെ! എന്നുടെ നാദം മുക്കിത്താക്കിപ്പോ മുന്മേയേവ—മെന്നെയും താക്കും മുന്മേ നിണ്ണയം കണ്ടിട്ടും ഞാൻ.

നാരകീയമായതിഭീകരമടിച്ചിട്ടും ഘോരമാം ശാപത്തിന്റെയുദ്ദാമ പ്രഭാവത്തെ! എന്നുടെ നിന്ദാവാക്യം ചാട്ടിട്ടും, വാനത്തിന്റെ മിന്നിട്ടും മുഖത്തേക്കു, ‘കൊലി’ന്മേലണുഗുണ്ടും.

ലേനിനെപ്പഴിച്ചു ഞാനൽപ്പതിപ്പിക്കും വാക്യം
 “ലേനിനെത്താഴ്ത്തിടുവിൻ;” എങ്കിലുമതാ കാണൂ.
 ആമന്ദമടിയെച്ചു നടപ്പു ‘സെഴ്സിൻസ്കി’യി-
 ന്നാജഡമ ത്തിനൊട്ടരികിൽ, കാവലായി.
 വിപ്ലവവിരോധത്തിനെതിരാം ‘ചൊക്കാ’ക്കൂട്ട-
 മിപ്പൊഴേ മഞ്ചംകാവൽ വിട്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിട്ടേ.
 ഞയ്യതം നയനങ്ങൾ, നയനയുഗം, എന്റെ
 നയനം ബാഷ്പാകലം, നീഹാരകോണോപലം.

നിർഭയമുഹുൽമിത്രേയും യുക്തിപൂർവ്വം
 നിണ്ണിതമായി; പുകഴ്ത്തുന്നതാം, കെഞ്ചുന്നതാം
 കട്ടിവാക്കുകൾകേട്ടു തഴക്കമാനോൻ ദൈവം;
 പട്ടാങ്ങായ് വന്നുചിത്തം തകക്കും നോവിന്നേ പം

വന്നിതാ ഞങ്ങൾ മറചെയ്യുവാൻ, മന്ത്യാഭൂവിൽ
 വന്നുജീവിച്ചു മൃതിയാൻ ഭൗമാഗ്രന്തനെ
 ഭൗമനാ പക്ഷേ രഹഃകേളിസങ്കേതത്തിങ്കൽ
 ക്രമത്തിൻകണ്ണു നട്ടിട്ടിഴയുന്നോല്ലല്ലോ
 പാരിനേമുറുമൊരേ ചിന്തയാൽ കവന്നവൻ,
 കാണിച്ചുനഗ്നം കാലരഹസ്യം, നണകളോ
 നമ്മേപ്പോലാശവെച്ചു, താരാത്താൻ, കൺകോണിങ്കൽ
 ചുണ്ടിപ്പോൽ തൊലിയല്ല, ചുണ്ടിലോ സൂക്ഷ്മ ഹാസ്യം
 എങ്കിലും മലിമസചക്രത്താൽ, കടിഞ്ഞാണാൽ
 ശങ്കുടാതെയവമദ്ഗ്നം ചെണ്ണീടുവാൻ
 ഹങ്കാരത്തോടു മേലേ വാഴുമേകാധിപത്യം-
 വങ്കത്തമണപോലുമായും കാട്ടിലല്ലോ
 മൃഗവായ് സഖാക്കൾക്കു വേണ്ടിയാ സ്നേഹം കത്തീ
 കടുതായുതക്കുപോൽ കോപവും ശത്രുക്കളിൽ.
 ചിലപ്പോൾ നമുക്കെന്നപോലവേ കാലം തെറ്റും
 ചില രോഗങ്ങൾ കഷ്ടപ്പാടുകൾ വരും പോവും.
 എനിക്കു കൺനോവിക്കാൻ ‘ബില്ലിയാർഡ്സ്’സെ’ങ്കിൽ, ചുതു-
 കളിക്കും ലേനിൻ, നേതാക്കൾക്കു നേരംപോക്കാം.
 ചുതിക്കൽനിന്നും മനം തിരിച്ചു ലോകകാര്യ-
 ദൃതത്തിലേക്കു പിന്നെക്കളിച്ചു, കളിവേറെ
 ഇന്നലെപ്പണയമായ് വെച്ചുപോലന്നുവാണു
 വന്നതാം മനുഷ്യരെ, യവക്കു ജയിലായി
 നിന്നതാം മൂലധനക്കുവാരത്തിന്മേൽ പാകി-
 യുന്നിദ്രം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിൻ ഹോശക്കുതി



ഹനുമാന്റെ ചിരി

പുലാക്കാട്ട് രമിശ്രീ

തിങ്കളിൽജയക്കൊടി-
 ള്ളവീശിയ മന്ത്യാ-
 ഹംകൃതിയുടെ ഗദാ-
 ഘട്ടനകോലാഹലം
 ചെന്നലയ്ക്കുവേ തപോ-
 വിപ്ലവമേറതിൽ തീപാ-
 ളുന്ന കണ്ണോടേ നോക്കി
 ഹനമാൻ, പിന്നെ ക്രമാൽ
 നെഞ്ചുന്തി, തലപൊക്കി,
 നില്ലമാത്തോഴൻനേരെ
 പുഞ്ചിരി വിരിഞ്ഞിതാ-
 ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സിൽ ചുണ്ടിൽ
 “വിടുവിഡ്ഡി നീ പാവം
 ചങ്ങാതി, യിക്കൈവന
 വിജയാഹ്ളാദത്തിങ്ക-
 ള്ളതിരൂഘോഷംകൂട്ടാൻ?
 കൊച്ചുനാളിലേ, യുണ്ണി-
 സൂര്യന്റെനേക്കാ, ഞന്നം
 വെച്ചൊരു ചാട്ടംചാടി
 ഞാൻ തീറ്റക്കൊതിമുലം
 ക്ഷുഭമുച്ചാലുത്തീ-
 ന്നന്റെ മേലേററു നിശി-

തോഗ്രമാം വജ്റായുധം-
 മേരൊനാളിനുശേഷം
 പാിച്ചെന്നാദിത്യനിൽ-
 നിന്നതാൻ പല പാഠം
 പരമജ്ഞാനത്തിന്റെ
 തൈജസലോകങ്ങളിൽ
 നിവ്വിഘ്നം വിഹരിച്ചേ-
 നെന്നെപ്പോലാരുണെന്ന
 ഗർവ്വത്തിൻ കൊമ്പത്തുത്താ-
 ലാടിനേൻ ചിരകാലം
 കൈയുമെന്തായിപ്പോ-
 യൊട്ടവിൽ ശ്രീരാമന്റെ
 തുക്കഴൽത്താരിൻപൊടി-
 യോളവും വലുപ്പമി-
 ല്ല കമണ്ഡലത്തിന്നെ-
 ന്നറിഞ്ഞേൻ; ചരാചര-
 ങ്ങൾക്കകംകേട്ടേൻവീര-
 കോദണ്ഡചണ്ഡലപാനം!”
 തൊഴുകെയായിഗദാ-
 ധാരിയാം ഗർവാ;പ്ലോഴ-
 തലയിൽ കരംചേത്തു-
 വാലുള്ള പരിഹാസം!!

ചെറുകഥ

മരവിപ്പിക്കുന്ന ഏകാന്തത മനസ്സിനു ചുറ്റും പടർന്നിടുന്നു. നാദവും ഗന്ധവും പ്രകാശവുമില്ലാത്ത തീക്ഷ്ണമായ ഏകാന്തത. പരിചിതമായ നഗരം പോലും അപരിചിതമാവുന്നു. ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും ഇണചേർന്നിടക്കുന്ന തെരുവിലൂടെ നിഴലുകൾ നീന്തുന്നു.

എല്ലാം പരിചിതം. എങ്കിലും എല്ലാം അപരിചിതമാണ്. സിനിമയ്ക്കു പോകുന്നവർ, മദ്യപിക്കാൻ പോകുന്നവർ, വ്യഭിചരിക്കാൻ പോകുന്നവർ, പോക്കറടിക്കാൻ പോകുന്നവർ.

ഓരോരുത്തക്കും ലക്ഷ്യമുണ്ട്. തനിക്കുമാത്രം ലക്ഷ്യമില്ല. താൻ സിനിമയ്ക്കു പോകുകയല്ല, വ്യഭിചരിക്കാൻ പോകുകയല്ല, മദ്യപിക്കാൻ പോകുകയല്ല.

അതുകൊണ്ടു ചുറ്റുമുള്ളവർ തന്നെ പരിചിതരാണ്, എകനായി, നിരാശ്രയനായി, നിസ്സഹായനായി താൻ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. ആകാശത്തോളം, സ്വർഗ്ഗത്തോളം, ദൈവത്തോളം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു.

ചുറ്റുമുള്ളവർ മനുഷ്യരാണ്. താൻ ദൈവമാണ്. അനശ്വരനായ, നിത്യനായ, ഗംഭീരനായ ദൈവം. പക്ഷേ, താൻ ഏകനാണ്. തന്റെ സുഹൃത്തു താൻ മാത്രമാണ്.

കൃഷ്ണനും ഗോപിയും രാജനും തന്റെ ആരുമല്ല. അവരുമൊത്തു താൻ മദ്യപിക്കുന്നു. ഒന്നിപറയുന്നു. ചീട്ടുകളിക്കുന്നു. പലതും നെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, തന്നെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ തന്നെക്കുറവല്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെപ്പറ്റി പറയാനേന്തിരിക്കുന്നു?

ഷിവാഗോളത്തെപ്പറ്റി പറയാം. കാമവിനെപ്പറ്റി പറയാം.

ഗണിതശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി പറയാം. ഭാസ്കരൻ എന്ന തന്നെപ്പറ്റി എത്ര പറയാനാണ്? കൃഷ്ണന്റെ പുതിയ പ്രേമത്തെപ്പറ്റി, ഗോപിയുടെ ഇലക്ട്രിക് ഗിത്താറിനെപ്പറ്റി, രാജന്റെ അങ്ങിയാപ്പിസിനെപ്പറ്റി, അവൻ അടുത്ത വിവാഹം കഴിക്കാൻപോകുന്ന സുന്ദരിപ്പെണ്ണിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാം.

ഭാസ്കരൻ എന്ന തന്നെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാനില്ല.

കാമുകിയില്ല, ഭാര്യയില്ല, അച്ഛൻ കാറില്ല, പഞ്ചസാരഭിന്നമില്ല, രക്തസമ്മർദ്ദമില്ല, ബന്ധങ്ങളില്ല. ഗോപുവും കൃഷ്ണനും രാജനും ഭാസ്കരനും.

മൈവർത്തൻ

നന്ന യുവാവിന്റെ ഹ്രേണ്ഡ്സാണ്. അവരുടെ ഭാസ്കരൻ ബുദ്ധിജീവിയാണ്. ധാരാളം വായിക്കുന്നവനാണ്. മദ്യപാനത്തിലും വ്യഭിചാരത്തിലും നിലവിലുള്ള റിക്ടാഡ് തകർത്തവനാണ്. ആകാശത്തിനു ചുവട്ടിലുള്ള എല്ലാറ്റിനെപ്പറ്റിയും വിവരമുള്ളവൻ. അവന്റെ കമ്പനി അന്തസ്സുള്ള കാര്യമാണ്.

പക്ഷേ, ആ ഭാസ്കരൻ താനല്ല. അവനെ തന്നെ പരിചയമില്ല. അതുകൊണ്ടു ആകാശത്തിനു ചുവട്ടിൽ ആരെയും തന്നെ പരിചയമില്ല. പരിചയമുള്ള ആരെയും കാണാനും വഴിയില്ല.

താൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയതാണ്; പരാജയപ്പെടാൻവേണ്ടി മാത്രം.

വിടൻ മിഴികളും ഹൃദയം അരക്കെട്ടുമുള്ള വിജയ. അവളുടെ നിലക്കണ്ണുകളിൽ പ്രേമമെന്ന നന്മയെ വികാരത്തിന്റെ തിളക്കമുണ്ടായതന്നെ അവൾ നിവർന്നു ജ്വലിക്കുന്ന ഒരു തിനാളുമായിരുന്നു.

അവൾ തന്നെ സ്നേഹിച്ചു.

തന്നിക്ക് ഐ. എ. എസ്. കിട്ടുമെന്നും അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുമെന്നും കളിതാഴ്വരയിൽ മധ്യവിയുവിനു പോകുമെന്നും അവൾ സ്വപ്നം കണ്ടു. കീററസിനെ ഉദ്ധരിച്ചു കയ്യിൽക്കെടുത്തു.

താൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി, മാറിയിരുന്നില്ല, മാറിയിരുന്നില്ല.

അടുക്കുമ്പോൾ അപരിചിതമാവുന്നതിനോടു തോന്നുന്ന ചിരപുരാതനമായ ഒരു വികാരം.

അവൾ കരഞ്ഞു.

കണ്ണിലെ പ്രേമത്തിന്റെ തിളക്കം ആർദ്രമായി.

അവസാനം ഇറുകി പറിക്കിക്കൊണ്ടു പാൻറും നെക്സ്താപ്പിലുള്ള ഒരുവനുമായി അവൾ പ്രേമത്തിലായെന്നറിഞ്ഞു.

നല്ലതു്. അവൾക്കു ധൂരവേററു പാടാം. ദീർഘമായ കയ്യിൽക്കെടുത്തു. വിരഹഗാനം പാടാം.

ഏകാന്തത തോന്നില്ല. താനുമായുള്ള ബന്ധം അവളെ കൂടുതൽ ഏകാകിനിയായാക്കുകയേയുള്ളൂ.

തിരമാലകൾ കെട്ടിറുചുവട്ടുള്ളതിൽ മരിക്കുന്ന സൂര്യന്റെ രക്തം ചിതറിക്കിടന്ന ഒരു സായാഹ്നം. കടലിന്റെ അഗാധമായ ശാശ്വതമായ നിലമയെ തന്നിലേക്കാവാഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്ലോൾ അവൾ ചോദിച്ചു: "വൈ ഡോണിട്ടു യു ഡ്രെസ്സ് പ്രോപ്പർലി?"

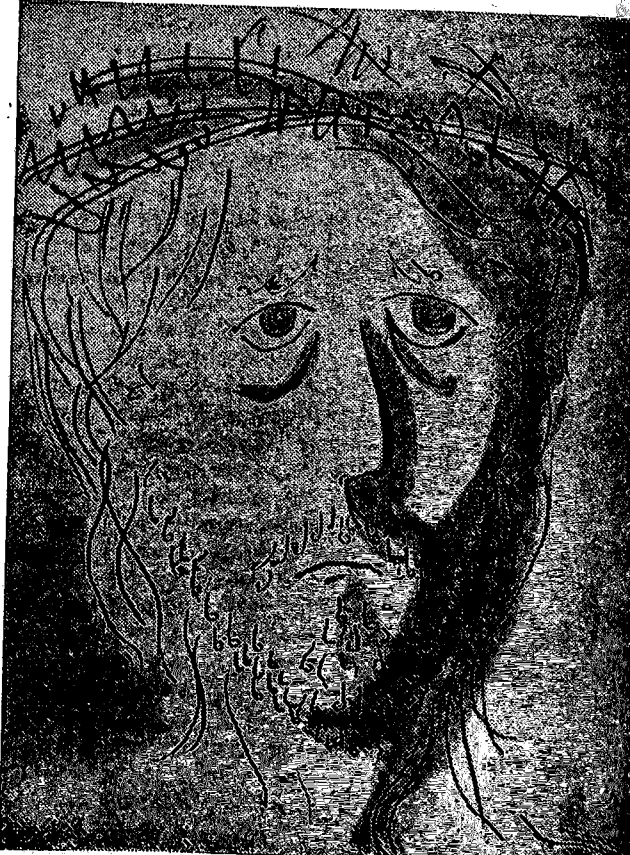
ഉത്തരമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പറഞ്ഞില്ല. പറഞ്ഞാലവൾക്കു മനസ്സിലാവില്ല. ഏകാന്തതയുടെ നീളൻ തരിശുഭൂമിയുടെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു പറഞ്ഞാൽ ശബ്ദം പുറത്തുവരില്ല. ശൂന്യതയിലൂടെ ശബ്ദം പുറത്തുവരില്ല. ശാസ്ത്രം അങ്ങിനെയാണ് പറയുന്നത്. ഏകാന്തതയുടെ ശൂന്യമായ തരി

പ്രസാദം

ശുഭ്രമി ചുറ്റും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുമ്പോൾ താനെന്തുപറഞ്ഞാലും അതു പുറത്തുകേൾക്കില്ല. ശബ്ദതരംഗങ്ങൾ ശൂന്യതയിൽ ആരംഭിച്ചു് അവിടെ അവസാനിക്കും.

വിജയയെക്കാൾ ഭേദമാണു ജാന. അവളുടെ കണ്ണുകളിലുള്ളതു് കൂടുതൽ വീരള ലഹരിയാണ്. ഒരിക്കലും വററാത്ത, തിരാത്ത, ജീവന്റെ നിരവധിതയെപ്പോലെ.

കീറപ്പായുടെ മുകളിൽ ചാണകത്തിന്റെ മണത്തിനിടയിൽ അവളോടൊപ്പം



കിടന്നുവെക്കുക ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇ
നൃപായ തരിശുഭൂമിയിൽ പെണ്ണിന്റെ
വിയപ്പിന്റെ ഗന്ധം പരക്കുന്നു. ഏകാ
ന്തര അലിഞ്ഞിപ്പോകുന്നു. ചെറുപ്പ
യുടെ വാതിൽ ചാരി പുറത്തെ ശാ
ശ്വതമായ ഇരുട്ടിൽ വിലയം പ്രാപിക്ക
വോൾ ഏകാന്തത മടങ്ങിവരുന്നു.

ഏകാന്തതയുമാത്രം മരണമില്ല.
പക്ഷേ, മയക്കുമുണ്ട്; അന്ധാധവ
സ്ഥമുണ്ട്.

ജാനുവരിനെ ഭോഗിക്കുമ്പോൾ, പെണ്ണി
ന്റെ തീക്ഷ്ണമായ ഗന്ധം ബോധത്തെ
വലയം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഏകാന്തത മയ
ങ്ങുന്നു. ഷനെയുടെ പുസ്തകം വായിക്ക
മ്പോൾ സ്വയംഭോഗത്തിന്റെ നിമി
ഷങ്ങൾ ചുറ്റും വിടർന്നു കറുത്ത വി
കാരതീവ്രമായ അനുഭൂതികളിലൂടെ ഉറപ്പി
യിട്ടുവോൾ, ഏകാന്തത മയങ്ങുന്നു.

പെട്ടെന്നുണരുന്നു.
നിവൃത്തിയായതി, മരവിപ്പായി ആ
ഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

തന്നിലേക്കു കടന്നുവരാനുള്ള മാദ്ധ്യ
മങ്ങൾ ചരസ്സാണ്, കഞ്ചാവാണ്. ചാ
രായവും പെണ്ണുമാണ്. ശൂന്യതയിൽ
ഇവയുടെ ഗന്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞാൽ അതി
ലൂടെ ആർക്കും നിന്തിവരാം.

അങ്ങിനെ ഒരുവനാണ് കപിസ്.

അവൻ ഹിപ്പിയാണ്. ദൈവമൃത
നാണ്. ഹോട്ടൽ മുറിയിൽ ഒഴുകിനടന്ന
കഞ്ചാവിന്റെ മേഘപ്പാലകൾക്കിടയി
ലൂടെ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നിറങ്ങിയ
ദൈവമൃതൻ.

ചെമ്പിച്ച മുടി തലയ്ക്കു ചുറ്റും സൃഷ്ടിച്ച
ദിവ്യമായ പ്രകാശവൃത്തത്തിൽ അവ
ന്റെ മുഖം തിളങ്ങി. ആര്യരക്തം സി
രകളിലൊഴുകുന്ന ദൈവമൃതൻ അരുളി
ച്ചുതു; "ഐ ലിവ്" ടു ഡൈ."

ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവനെ കെട്ടി
പ്പിടിക്കാൻതോന്നി. മരിക്കാനല്ലാതെ പി
ന്നെത്തന്നെ ജീവിക്കണമെന്ന തനിക്കു പ
ണ്ടു തോന്നിയതാണ്. അതുകൊണ്ടു മാ
ത്രമാണ് താൻ ജീവിക്കുന്നത്. അനുസൃ
തമായി ഒഴുകുന്ന കാലത്തിന്റെ ഒരു ക
ണികയിൽ, ഒരു നിമിഷത്തിന്റെ ആയി
രത്തിലൊരംശം മാത്രമായ ഒരു സൂക്ഷ്മ
ബോധം, മരണമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം കട
ന്നുവരുന്നതും കാത്തു ജീവിക്കുന്നു. ആത്മ

ഹത്യ ചെയ്യാമായിരുന്നു.

ഐ. എ. എസ് കാരനാകുമായിരുന്നു.
വിജയയുടെ ഭർത്താവായിരുന്നു.

അപ്പനും മുത്തച്ഛനുമായിരുന്നു.
ആയില്ല, അതൊന്നുമായില്ല. നോക്കെ
ത്താനാവാത്ത ശൂന്യതയുടെ നടുവിൽ
ചകിതനായി, ഭീതനായി നിൽക്കുകയാ
ണ്.

സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നു, അസ്തമിക്കുന്നു. അ
സ്തമിക്കാൻവേണ്ടി ഉദിക്കുന്നു. ആദിയും
അന്തരമില്ലാത്ത അർത്ഥശൂന്യമായ ഒരു
പ്രകൃതി. വെയിലെന്ന ശുക്ലം താഴേ
യ്ക്കൊഴുകി ഭൂമിയുമായി ഇണചേരുന്നു.
ഭോഗസുഖത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ ഭൂമി
ജ്വലിക്കുന്നു. പുളയുന്നു. അവസാനം
സൂര്യൻ വയസ്സനായി കത്തിയടങ്ങി
മുറുപ്പലനായി ചക്രവാളചക്രവർത്തിയുടെ വ
ഴുതി താഴേക്കു വീഴുമ്പോൾ ദുഃഖിതയായ
ഭൂമി കറുത്ത ആവരണമിടുന്നു.

ആത്മവരകതയൊഴുകി, ചക്രവാളം ചു
വപ്പിച്ചു, സൂര്യന്റെ ഉദയത്തിനായി കാ
ത്തിരിക്കുന്നു.

സൂര്യൻ വിണ്ടുദിക്കുന്നു. അസ്തമി
ക്കാൻവേണ്ടി. താൻ ജീവിക്കുന്നതു
പോലെ, മരിക്കാൻവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു.
അന്തസാരശൂന്യമായ, അർത്ഥശൂന്യമായ
ജീവിതം. സൂര്യൻ ഈ അർത്ഥശൂന്യത
മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. ഉണ്ടെ
ങ്കിൽപിന്നെ അവൻ ഉദിക്കില്ല. ഒരുപ
ചാരികമായ, ഒരു ചങ്ങമ മാത്രമായ, ഈ
ഭോഗത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യത മനസ്സി
ലാക്കിയാൽ പിന്നെ അവൻ ഉദിക്കില്ല.
ശൂന്യാകാശത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ
അവൻ മറഞ്ഞുകളയും. ചരസ്സും ഭംഗമടി
ച്ചു അവൻ ബോധംകെട്ടുകിടക്കും. മരിക്കും.

അന്നു താനും മരിക്കും.

ഒരിക്കൽമാത്രം ജീവിതത്തിൽ താൻ
മരിക്കും. യഥാർത്ഥത്തിൽ താൻ ജനിക്കു
ന്നതും അന്നായിരിക്കും. അതുവരെയുള്ള
തെല്ലാം സ്വപ്നമാണ്. അയഥാർത്ഥ
തയുടെ സ്വപ്നമാണ്.

താനൊരാൾ പെണ്ണിനെ സൃഷ്ടിക്കും.

അവൾ വിജയയെക്കാൾ സുന്ദരിയാ
യിരിക്കും. ജാനുവരിനേക്കാൾ ഭോഗശക്തി
യുള്ളവളുമായിരിക്കും.

അവൾ പാടും ഗൃത്തം ചെയ്യും.

തന്റെ ഭാവനയുടെ നാഭിയിൽനിന്നും
അവൾ ഗൃത്തംവെച്ചുയരും. അവളെ സ്നേ
ഹിക്കും. അവളുടെ അച്ഛനും അമ്മയുമാ
യ താൻ അവളുടെ കാമുകൻകൂടെയാ
കും. മരവിപ്പിക്കുന്ന നിസ്സഹായനാക്കു
ന്ന ഏകാന്തതയുടെ നടുവിൽ അവൾ ത
ന്റെ കിടക്ക പങ്കിടും. അവളുടെ തടിച്ച്
മാറിടത്തിൽ താൻ മുഖമമത്തും. കണ്ണു
നിരിൽ, വിയപ്പിൽ, അവളെ കളിപ്പി
ക്കും. അവളുടെ നഗ്നമായ അരക്കെട്ടിൽ
കൈചുറ്റി ഏകാന്തതയെന്ന ജിണ്ണിച്ച്,
ചിരപുരാതനമായ വികാരത്തെ താൻ
വെല്ലുവിളിക്കും.

ആദാമിന് ഏകാന്തത തോന്നിയ
പ്പോൾ അവൻ പെണ്ണിനെ തേടി. അ
വൻ മനുഷ്യനായിരുന്നു. സൃഷ്ടിനടത്താൻ
അശക്തനായിരുന്നു. ദൈവം അവൻ
ഹാപ്പായെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുത്തു. അല്ലെ
ങ്കിൽ അവൻ കാമദാഹം പുണ്യ ഏദൻ
തോട്ടത്തിൽ പാഞ്ഞുനടക്കുമായിരുന്നു. വൃ
ക്ഷങ്ങളും മൃഗങ്ങളുമായി ഇണചേരുകയായി
രുന്നു. പുതിയ ജീവികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കു
മായിരുന്നു.

ദൈവത്തിനു വിവരമുണ്ട്.

ദൈവം ഹാപ്പായെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഭാസ്സരമെന്ന ആരുടെയും ഫ്റണ്ടല്ലാ
ത്ത നിസ്സഹായനും സൃഷ്ടിക്കും.

കാലത്തിന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ അവ
ന്റെ ബീജം ഇണയെത്തേടി അലയുക
യാണ്. തന്റെതുമായത്രമായ, തന്റെ മ
കളായ, തന്റെ കാമുകിയായ സ്ത്രീയെ
ത്തേടി.

കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ—അവളുടെ
വിതർത്തിട്ടു മുടിക്കെട്ടിൽ അപ്പൻ മുഖമമ
ത്തി കിടക്കും. സിത്താറിന്റെ തന്ത്രികൾ
പോലെയുള്ള അവളുടെ മുടിയിഴകൾ
മ്മിളരസുമ്പോൾ, നേർത്ത രാഗത്തിന്റെ
കണികകൾ ഉതിർന്നുവീഴുമ്പോൾ, അവൻ
അവളിലേക്കൊഴുന്നിറങ്ങും. പ്രളയജലപ്പു
രപ്പിൽ അരയാലിലായി അവൻ, അങ്ങി
നെ ഒഴുകിനടക്കും.

ഇതൊന്നും അവരറിയാത്തതാണ്. താൻ ദൈ

"ജന്മിതപത്തിന്റേയും മുതലാളി
ത്തത്തിന്റേയും നകങ്ങൾ തകർ
ത്തൊറിഞ്ഞശേഷം ബഹുജനങ്ങൾ
സ്വപ്നം ജീവിതത്തിനുള്ള മാനു
ഷിക സാഹചര്യങ്ങൾ ഒരിക്കൽ
സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീടവ
രെന്നമെന്നും വായിച്ചുസ്വപിക്കാ
വുന്ന കലാസൃഷ്ടികൾ വിരചി
ക്കു മാത്രമല്ല ടോൾസ്റ്റോയ്
ചെയ്തതു; ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥ
യിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന
വിപ്ലവജനവിഭാഗങ്ങളുടെ മനോ
ഗതികളെയും സാഹചര്യങ്ങളെ
യും ആകസ്മികമായ പ്രതിഷേധ
വികാരങ്ങളെയും രോഷങ്ങളെയു
മെല്ലാം അത്യന്തം കരുത്തുററ ഒരൊ
ലികളിലൂടെ സത്യസന്ധമായി പ
കർത്തിക്കാട്ടുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അ
ങ്ങേയറ്റം വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്
തു."

"മഹത്തായ ഒട്ടനവധി സങ്കീർണ്ണ
ശൃംഗളനയിക്കുന്നതിലും സർഗ്ഗശ
ക്തിയുടെ തുറന്നുവെക്കലും അ
വയെ ഉയർത്തുന്നതിലും ടോൾസ്റ്റോ
യി വിജയിച്ചു; ആ വിജയം വി
ശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അനർപ്പര
ത"നങ്ങളുടെ മുൻപന്തിയിൽത്ത
ന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ
ക്കു സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുക്കുന്നു."

—ലെനിൻ.

വമാണെന്ന കാര്യം അവരറിയാത്തതാണ്. അ
റിഞ്ഞാൽ അവർ തൂക്കിലേറ്റം, കുരി
ശിൽ തറസ്സും, കല്ലറിയും.

കപിസ് ദൈവമാണ്; അവൻ ഏക
നാണ്.

താൻ ദൈവമാണ്; താനും ഏകനാ
ണ്. തനിക്കു ഏകാന്തത മതി.

ശൂന്യതയുടെ ഒരറ്റത്തു കത്തിയടങ്ങി,
മൃതനായി ഒരു കരിഞ്ഞ നക്ഷത്രമായി നി
ലകൊള്ളാനാണ് തനിക്കാഗ്രഹം. അതു
മതി. അത്രമാത്രം.

—0—

ലെനിന്റെ മാനുഷികഭാവം

ക്രൈംലിനിലുള്ള ലെനിന്റെ ഫ്ലാറ്റിൽ ഒരു ചുറ്റിനടന്നു നോക്കിയാൽ, അതിലുള്ള ഏറ്റവും വലുപ്പം കൂടിയ മുറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇളയ സഹോദരി മാരിയ താമസിച്ചിരുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതിൽ യാതൊരു യാദൃച്ഛികതവുമില്ല. തന്റെ ജീവിതകാലമത്രയും ലെനിൻ സ്വന്തം ബന്ധുക്കളുടെയും ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളുടെയും കാര്യങ്ങളിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ഏറ്റവും ഇളയസഹോദരിയായ മാരിയയുടെ നേർക്കു കൂടുതൽ വാത്സല്യവും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ലെനിന്റെ സഹധർമ്മിണിയായ ക്രൂപ്സ്കായുടെ ആരോഗ്യം അത്ര നന്നല്ലായിരുന്നു. കൂടക്കൂടെ തൊണ്ടവീക്കവും ഹൃദയസംബന്ധമായ ക്ഷുബ്ധങ്ങളും അവരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്ക് വൈദ്യചികിത്സ എപ്പോഴുചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ലെനിൻ അങ്ങേയറ്റം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റു യോഗം ചേർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾപ്പോലും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം സെക്രട്ടറിയെ വിളിച്ചിട്ട് ക്രൂപ്സ്കായുടെ ആരോഗ്യനിലയെക്കുറിച്ചുനേർപ്പിക്കാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്യും.

ക്രൂപ്സ്കായെയും ലെനിയെയും അടുത്തുപരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം അവർ തമ്മിലുള്ള ഉഷ്ണമളമേറിയ സൗഹൃദത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. സോവിയറ്റുയൂണിയനിൽ ഏറെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ലെനിനെ പലവട്ടം കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ജോൺ റീഡിന്റെ ഭാര്യ എൽബ്രിയാൻറ് ഇദ്ദേഹം എഴുതുകയുണ്ടായി: ലെനിൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെ ആരാധിച്ചിരുന്നു. അവരെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. ക്രൂപ്സ്കായെ നേരിട്ടു പരിചയപ്പെടുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കാതാവെന്ന് ഒരിക്കൽ ഞാൻ ലെനിനോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു: നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾ അവരെ ഇഷ്ടപ്പെടും. അവർ നല്ല ബുദ്ധിമതിയാണ്.

ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പത്രത്തിൽ 'പ്രഥമവനിത' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഒരു ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ ലെനിൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. ലേഖനകർത്താവ് ക്രൂപ്സ്കായുടെ വിനയഭാവത്തെയും ലളിതജീവിതത്തെയും കൃത്രിമരാഹിത്യത്തെയും ഒന്നും മുടിവെച്ചില്ല.

ബന്ധുക്കൾക്കു മാത്രമല്ല എന്തൊരാൾ ശുദ്ധമായി തന്നെ സമീപിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ലെനിൻ ഒരു വലിയ ഉപകാരിയായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ സംഭവം ഇവിടെ പറയാം. കവചങ്ങൾ തുളച്ചുകയറുന്ന വെടിയുണ്ടകൾ നിമിഷനൂറു പ്ലാൻറ് പെട്രോഗ്രാഡിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പ്ലാൻറിലെ ഉല്പാദനം ഫാക്ടറികളിൽ റിമുവേന തൊഴിലാളികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ ബോൾഷെവികുകൾ കൈക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ "വിശപ്പിന്റെ കരാളഹസ്തം കൊണ്ടു വിപ്ലവത്തെ കഴുത്തുതെരിച്ചുകൊല്ലുക" എന്ന മുദ്രാവാക്യം മാനേജ്മെന്റു നടപ്പാക്കാൻ തുനിഞ്ഞു. അവർ തൊഴിലാളികളുടെ വേതനം പിടിച്ചുവച്ചു.

1917 വിപ്ലവത്തിനുശേഷം പ്രസ്തുത പ്ലാൻറിന്റെ മാനേജ്മെന്റ് പുണ്യമായ ഫാക്ടറികളിൽ ഏറ്റെടുത്തു. പല മാസങ്ങളോളമായി തൊഴിലാളികൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കടിശ്ശിക വരുമാനം പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. തൊഴിലാളികൾ ഫക്ടറി ഉടമയെ നന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ചെന്നു കാണുകയും പറയുകയും ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടും ഫലം ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. സോവിയറ്റു ഗവർണ്മെന്റിനാണെങ്കിൽ പഴയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു പകരം പുതിയ ആളുകളെ നിയമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഒടുക്കം തൊഴിലാളികൾക്ക് രൊശ്യം

ഇ പാർ സുഖോബൊദിയാനിയുക്ക്



ലെനിൻ നാലുവയസ്സിൽ.

തോന്നി: ലെനിനെ ചെന്നു കണ്ടാൽ എന്താണ്?

അവർ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ചെന്നു. ലെനിന്റെ സ്വീകരണമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് സെക്രട്ടറിയോടു പറഞ്ഞു ലെനിനെ കാണാൻ അവർ വന്നിരിക്കയാണെന്നു്.

അല്ലനിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സ്വീകരണമുറിയിൽ ലെനിൻ ആഗതനായി. അവരുമായി ഹസ്തദാനം ചെയ്തശേഷം അവരുടെ വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനനേപഷിക്കുമായി ലെനിൻ. അവർ എവിടനുവരുന്നു, അവരുടെ ഫാക്ടറിയിൽ വളരെ തൊഴിലാളികളുണ്ടോ, അവരുടെ



ലെനിൻ തൊഴിലാളികളുടെകൂടെ.

ബോൾഷെവിക്ക് സംഘടന ഉണ്ടോ എന്നും മറ്റും ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. മറുപടി കിട്ടിയശേഷം ലെനിൻ ചോദിച്ചു:

“ശരി, എന്നെ വന്നുകാണാൻ തീരുമാനിച്ചത് എന്തിനാണ്?”

കുടിശ്ശിക കൂലിയെ കുറിച്ചും, വേണ്ട രേഖകൾ ഉണ്ടായിട്ടും ബാങ്കുകാർ പണം കൊടുക്കാത്തതിനെ കുറിച്ചും തൊഴിലാളികൾ അദ്ദേഹത്തോടു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

“ശരി, എന്നിക്കെങ്ങിനെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും?” ലെനിൻ ചോദിച്ചു.

തൊഴിലാളികൾ അല്പം ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായി.

‘സക്കാരിൻ’ ഈയിടെ ബാങ്കിൽനിന്നും 50 ലക്ഷം റൂബിൾ കിട്ടിയെന്നു ഞങ്ങൾ

കേട്ടു. ഞങ്ങളുടെ രേഖകൾ വെച്ചുകൊണ്ടു, അതിൽനിന്നും ഞങ്ങൾക്ക് പണം തരാൻ സാധിക്കുകയല്ലേ?

‘അതു തീർച്ചയായും സാധിക്കും.’ ലെനിൻ പറഞ്ഞു.

തൊഴിലാളികൾക്ക് ചെല്ലുവാനുള്ള സംഖ്യ ഉടനടി കൊടുത്തുതീക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് ഇരുപതു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അവരുടെ കയ്യിൽ കിട്ടി.

ഇനി കാഷ്യറെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന കാര്യമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. കാഷ്യറെ അന്വേഷിച്ചു പോവുന്നവഴിക്ക് അവർ ‘തീൻമുറി’യിൽ പ്രവേശിച്ചു. സക്കാരിന്റെ വക നല്ലൊരു ‘ശാപ്പാട്’ കഴിക്കാമെന്ന വിചാരത്തിലാണ് അവർ കൂപ്പണമായി അകത്തുകടന്നത്. പുളിച്ച കാബേജ് സൂപ്പും കൂടെ മത്തീയും. പിന്നീടു കിട്ടിയതു ഗോ

തമ്പുക്കത്തെയും. സക്കാർ വക ശാപ്പാടിനുള്ള കൂപ്പണായിരിക്കയില്ല തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയതെന്നു തൊഴിലാളികൾ സംശയിച്ചു. ഇതേക്കുറിച്ച് അവർ സെക്രട്ടറിയോടു പരാതിപ്പെട്ടു. ഒരേമരു തീൻമുറിയേ ഉള്ളവെന്നു സെക്രട്ടറി മറുപടിയും പറഞ്ഞു.

“മന്ത്രിമാരും ഇവിടെവന്നു” ഇതേക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുമെന്നോ? അവർ ചോദിച്ചു.

“അതെ.”

“ലെനിനോ?”

“തീർച്ചയായും.”

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ തൊഴിലാളികൾ തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് ഏറെ സംതൃപ്തരായിത്തീർന്നു.

1919-ലും 1921-ലും പലവട്ടം ലെനിനെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സൈബീരിയൻ കൃഷിക്കാരനായ ഇവാൻ ചെക്കനോവ് തന്റെ സന്ദർശനാനുഭവം വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

“ലെനിന്റെ സ്വീകരണമുറിയോടു അടുക്കുന്നോറും എന്നിങ്ങനെയൊന്നും യാതൊരു വലിക്കും. പക്ഷേ, മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചാലുടൻ അതെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ദയാപൂർവ്വമായ പുഞ്ചിരിയോടെ ലെനിൻ എന്നെ രണ്ടുകയ്യും നിവർത്തിപ്പിടിച്ചു സ്വാഗതം ചെയ്തും.

“സഖാവ് ചെക്കനോവ്, നിങ്ങൾക്കു സുഖംതന്നെയല്ലേ?” അദ്ദേഹം ചോദിക്കും.

എന്നെ ഇരുത്തിയശേഷമേ അദ്ദേഹം ഇരിക്കാറുള്ളൂ. കൃഷിക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കും.

സംഭാഷണം നീണ്ടുപോവാതിരിപ്പാൻ ഞാൻ പലപ്പോഴും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാലുതവണ ഞാൻ എഴുന്നേറ്ററു കിലും അദ്ദേഹം തന്നെ അപ്പോഴൊക്കെ പിടിച്ചിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു പഴയ സുഹൃത്തിനോടു സംസാരിക്കുന്ന മാതിരിയിലായിരുന്നു ലെനിനുമായുള്ള എന്റെ

ലെനിനും സഹോദരിയും.



സംഭാഷണം. അവസാനമായി ഞാൻ അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചതു 1921 ഫെബ്രുവരി 28-നായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ച ഏതാനും രണ്ടു മണിക്കൂറോളം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചു.

യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു തന്നെ അറിയിക്കാതെ മോസ്കോയിൽനിന്നും ഞാൻ പൊയ്ക്കുളയ്ക്കുകയെന്നു്.

കൃഷിക്കാരുടെ പത്രമായ 'ബെദ'നോട് നൽകിയ സംഭാഷണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ അപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹം എന്നോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അക്കാലം അല്ല പ്രയാസമാണെന്നു ഞാൻ അറിയിച്ചു.

"എത്രകൊണ്ടു്?" ലെനിൻ തിരക്കി. യാത്രാമദ്ധ്യേ എന്റെ കണ്ണട നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നും പകരം കമ്പോളത്തുനിന്നും വാങ്ങിയതു് ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്നും ഉള്ള കാര്യം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചു.

ലെനിൻ ഉടനേതന്നെ സെക്രട്ടറിയെ വിളിച്ചു.

"സഖാവു ചെക്കനോവിനു നാളെത്തന്നെ നല്ല കണ്ണട കൊടുക്കണമെന്നു പൊതുജനാരോഗ്യവകുപ്പുകാരോടു പറയൂ." ലെനിൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ ഉത്തരവിൽ അത്ര സംതുപ്പി പോരാഞ്ഞിട്ടു്, ലെനിൻ, ഇതേകാര്യം പുരസ്കരിച്ചു മറ്റൊരു കറുപ്പുകുട അയച്ചു.

"സഖാവു ഇവാൻ ചെക്കനോവു് എന്റെ ഭാഷാസിലുണ്ടു്. തന്റെ സ്വന്തം ഭരണത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ മൗലികതത്വങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന രസികനായ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ. അയാളുടെ കണ്ണട നഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾ പകരം വാങ്ങിയതാണെങ്കിൽ പ്രയോജനമില്ലാത്തതു്. നല്ല കണ്ണട കിട്ടാൻ അയാളെ ഒന്നു സഹായിക്കാൻ പാടില്ലേ?"

ലെനിന്റെ പഠനമുറിയുടെ കവാടങ്ങൾ തൊഴിലാളികൾക്കും കൃഷിക്കാർക്കും പാർട്ടി-ഗവണ്മെന്റു പ്രവർത്തകർക്കും വേണ്ടി എപ്പോഴും തുറന്നിട്ടിരിക്കും കഷ്ടകൃഷിയിലുള്ളവരുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണം ജനജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പ

ഠിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായിരുന്നു. ദിവസവും ഇത്തരം സന്ദർശനവേളകളിൽ വൈവിധ്യമേറിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പലതിനും ലെനിനു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്.

1920 വസന്തത്തിൽ ഒരിക്കൽ സൈബീരിയൻ പട്ടണമായ ഓമ്സ്കിൽനിന്നും 75 കാരനായ ഇല്യാ പുതിൻ "സേവ" മോസ്കോയിൽവന്നു. അയാൾ ജനനം കൊണ്ടു് ഒരു കൊണ്ണാക്കായിരുന്നു ലെനിനെ കാണണമെന്നയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ലെനിനെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനു സമ്മതിച്ചു. ലെനിന്റെ പഠനമുറിയിൽ കിഴവൻ എത്തി. ലെനിൻ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റുചെന്നു് സന്ദർശനം ഹസ്തദാനം ചെയ്തു സ്വീകരിച്ചു.

"എന്തെല്ലാമാണു് വർത്തമാനം?" ലെനിൻ തിരക്കി.

"അങ്ങയ്ക്കു് സൈബീരിയയിൽ നിന്നുള്ള അഭിവാദനങ്ങൾ" അയാൾ വ്യക്തമല്ലാത്തസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അയാളെ അവിടെ ഇരുത്തിയശേഷം, സൈബീരിയൻകൊണ്ണാക്കുകളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് ലെനിൻ ചോദിച്ചതുടങ്ങി. എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും അയാൾ ഉത്തരം നല്കി. സോവിയറ്റ് ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ കറവുകളും നേട്ടങ്ങളുടെ അയാൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ലെനിൻ അയാളെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒരു മണിക്കൂറോളം അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നു. യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ ലെനിനോടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

"ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ അങ്ങയുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം ഒരു സ്റ്റാരകം പണിയാൻ ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുമോ?"

പുഞ്ചിരിയുടനീളം കൊണ്ടു് അയാളെ നിരസാഹ്വേദത്താൻ ലെനിൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കി.

"അങ്ങിനെയെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ പേരിൽ ഒരു ബാലവാടി സംഘടിപ്പിച്ചാലോ?"

"അതു നല്ലൊരു ആശയമാണു്" ലെനിൻ പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ വേണ്ടത്ര പെയിന്റും ആണിയും മരവും ഒന്നും കിട്ടാനില്ല. എല്ലാം ദേശവൽക്കരിച്ചിരിക്കയാണു്" കിഴവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.



ലെനിന്റെ സായാഹ്നസവാരി.

"അത്ര പ്രയാസമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല" ലെനിൻ പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ വേണ്ട സഹായം ലഭിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കൊരു കരുതലു്."

ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ലെനിൻ ഒരുതുണ്ടു കലാശ്ശെടുത്തു് അതിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതി: "ഉർലിയു തുൻസ്കായഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ബാലവാടി പണിയുന്നതിനു സഖാവ് ഇല്യാഡാനിലോവ് പുതിൻ "സേവ" എല്ലാ സഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കണം. പീപ്പിൾസ് കൊമിസ്സാറന്മാരുടെ കൗൺസിൽ ചെയർമാൻ: വി. ഉല്യനോ

വ് (ലെനിൻ)."

കിഴവൻ പഠനമുറിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി സ്വീകരണമുറിയിലൂടെ നടന്നുപോവുമ്പോൾ സെക്രട്ടറിമാർ അയാളുടെ നേക്കോപ്പത്തോടെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വളരെസമയം അയാൾ ലെനിന്റെ മുറിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു് അവക്കിഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, കിഴവൻ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ ലെനിൻ സ്വന്തം കൈപ്പടയിലെഴുതിയ കരുതലായി പിടിച്ചു പുഞ്ചിരിയോടെ നടന്നുവന്നു.

കരിങ്കൽചിറ്റുകൾക്കു ചേരെ മര വിപ്പിന്റെ അലസതയോടെ അയാൾ നടന്നു. ഒരു ശവശരീരത്തിലെ ഓജസ്സില്ലാത്ത ഞരമ്പുപോലെ കാല്ക്കൽ മണ്ണു ന്നു വഴി. ഇരുട്ടിന്റെ ചിറകിൻകീഴിൽ ഇതിന്റെ മുഖഭാവം ഇനിയും മാറും. കതിച്ചൊഴുകിയ രക്തം ഉണങ്ങി കട്ടപിടിച്ചു കിടക്കുന്നതുപോലെ.

ഒപ്പം നില്ക്കുന്ന രൂപത്തെ നോക്കി. ചടച്ചനിഴൽ അയാളേക്കാൾ നീണ്ടതായിരുന്നു.

ചെന്നായയുടെ നാൾ

നിന്നേക്കാൾ ഞാനൊരിക്കലും വലുതായിരുന്നിട്ടില്ല; അയാൾ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. നിഴലിനോടു് ആഴമുള്ള സ്നേഹം. വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് കൂനിക്കൂടി ഇരിക്കാറുള്ളത് നിന്നെ മാറിനിൽക്കുമല്ല; നിന്റെ വിശ്വരൂപം കാണാനാണ്.

അതെന്നും അയാൾക്കാനന്ദമായിരുന്നു. കരിങ്കൽചിറ്റുകളുടെ നീളന തട്ടവിടാതെ നടന്നു.

ഇരുപുറത്തുമുള്ള ചെമ്മൺപറമ്പുകൾ ചതത്തെ ഊറാമ്പിയികളേപ്പോലെ കിടന്നു. ചുരമാനുന്ന കൂന്ദൃത. നിശ്ശബ്ദതയുടെ ധൂളി. ഇത് ഞരമ്പുകളിൽ ത്രസിച്ചു.

പെട്ടെന്ന്, നിശ്ശബ്ദതയുടെ ചിറകുകൾ പറിച്ചെടുക്കുന്ന ആ ശബ്ദത്തിന്റെ തുളച്ചുകേറത്തേ കുറിച്ചു് അയാളാലോ ചിറ്റു; തലച്ചോറിലേക്കൊത്തുകയറി, അതുമരുന്നു. വായുവിനെ കീറിമുറിച്ചു കൊണ്ടുള്ള പോക്കു്.. വീണ്ടും നിശ്ശബ്ദത, അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ശവത്തിലേക്കൊത്തു വീഴുന്നു, ഒരു കഴുകുന്തോലോ.

ആ നിമിഷങ്ങൾ അയാൾ മനസ്സിൽ

കണ്ടു. അസ്വസ്ഥതയുടെ അവിസ്മരണം— ഉറക്കെ ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നി. പുകയുന്ന ചെങ്കൽച്ചുള കടന്നു. കാറ്റിന്റെ നേർത്ത സീൽക്കാരം വീണ്ടും അതു കൊട്ടുക്കുത്തു തലയമന്തിക്കിടന്നു.

ഒട്ടവിലയാൾ വഴിവക്കിലെ കൽവട്ടിന്മേലിരുന്നു ചൂഴ്ന്നെടുത്ത റെറക്കണ്ണു മായിനില്ക്കുന്ന ചക്രവാളം. പകലിന്റെ രക്തവും മാംസക്കഷണങ്ങളും തകന്ന തലച്ചോറും...

തറച്ചുനില്ക്കുന്ന അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ആ ചുവപ്പിന്റെ കണികകൾ തിളങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തലതിരിച്ചു; കൽവർട്ടിനു പിന്നിലെ ഒരവിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രേതത്തെപ്പോലെ ഒപ്പം കൂടി

യിരുന്ന നിഴൽ. അതിനൊരു ചെന്നായയുടെ ആന്തിയുണ്ടു്.

അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചു.

—രാത്രികാലങ്ങളിൽ. നിന്നാനായി ഇവിടങ്ങളിൽ അലയുമോ, അയാൾ ചോദിച്ചു ഒരുനിമിഷം. വെറുപ്പുതോന്നി. സ്വയംതിരുത്തി—അസ്വസ്ഥശ്വാസം.

സമയമാകുന്നില്ലല്ലോ, ഓർത്തു. സമയത്തെ ഭയമാണു്. ഏറ്റവും വലിയ ചതിയൻ.

ആകാശത്തിലെ അറവുശാലയ്ക്കു കുറുകെ നില്ക്കുന്ന കറുത്ത വട്ടക്കളെ നോക്കി. പകൽ സമയത്തു തല കീഴായി തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഗതികിട്ടാത്ത ആത്മാക്കൾ—മുത്തശ്ശിയുടെ ശബ്ദം.

പെട്ടെന്ന് ആ കണ്ണി അയാൾ മുറിച്ചു. എന്നിട്ടകത്തു മുഴങ്ങുന്ന കൂന്ദൃതമാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു.

മുന്നിലെ കരിങ്കൽചിറ്റുകളുടെ നിർവ്വികാരതയ്ക്കുമീതെ മരപ്പലകകളുടെ കബന്ധ

പി. എ. ദിവാകരൻ



പരമ്പരയിൽ നി്നുകിടക്കുന്ന ഇരമ്പു പാളങ്ങളുടെ മിന്നുങ്ങുന്ന ക്രൂരത അയാൾക്കത്തേക്കു കുമായിരുന്നു.

പ്രതീക്ഷയോടെ അകലേയ്ക്കു നോക്കി. കൂന്ദൃതമായ ബിന്ദു.

ഇരുമ്പിന്റെ സംഗീതാത്തക്കുറിച്ചും ഇരുട്ടിന്റെ ഇരുളുകളേക്കുറിച്ചും അയാൾ പ്രാകൃതമായി ഓർത്തു. സൂഷുപ്പിയുടെ സുഖം.

പെട്ടെന്ന് അതിൽനിന്നും ഞെട്ടിയയന്ത് അയാൾ വീണ്ടും പാളങ്ങൾ കൂത്തുകയറുന്ന ദൂരത്തേയ്ക്കു നോക്കി. പക്ഷേ, കൂന്ദൃതയുടെ നിർവിഘാതമായ മുഖത്തു തിളങ്ങുന്ന ബിന്ദു വീഴുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അസ്വാസ്ഥ്യം ചിതലിന്നേപ്പോലെ. സമയമാവുന്നേയുള്ള എന്നു സമാധാനിച്ചു.

തല തിരിച്ചപ്പോഴാണ് നടന്നുവരുന്ന മനുഷ്യനെ കണ്ടത്. ചരലിൽ തോൽ ചെരുപ്പമരുന്ന ശബ്ദത്തിനൊപ്പം വെറുപ്പു നരപ്പിച്ചുവന്നു. നിലത്തു കിടന്നി

രുന്ന ഒരു ചെറിയ കഷണം കോലേടുത്തു തലതാഴ്ത്തി കാലിലെ തളുവിരലിന്റെ കഴിമ്പത്തിനിടയിൽ തോണ്ടി കൊണ്ടിരുന്നു.

നിഴൽ ശരീരത്തിൽത്തന്നെ വീണുനിന്നു.

“തീപ്പെട്ടിണ്ടോ?”

തലയുയർത്തി. മുന്നിൽ സൂര്യനെ മറച്ചു—

“ഈ”

തലതാഴ്ത്തി. സംശയിച്ച നോട്ടം മനസ്സിൽ തട്ടി. അകത്തു വെറുപ്പും ഭയവും പൊട്ടിയൊലിച്ചു.

ഇളകാത്ത നിഴൽ— ഉൾക്കണ്ണയും ഭയവും.

“എന്താബടങ്ങനെ റെറയ്ക്കു കത്തിരി. കണ്ണ?”

“ഊംഊം” തലയുയർത്താതെതന്നെ നിഴലിനിനിയും ചലനമില്ല. ഞരമ്പുകൾ വലിഞ്ഞു മുറുകിപ്പൊട്ടുമെന്നു തോന്നി. എഴുന്നേറ്റൊടിയാലോ—

തോൽച്ചെരുപ്പുകൾ കരഞ്ഞു. ശ്വാസം മുട്ടിനിന്നു പെട്ടെന്നു ശ്വാസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുപോലെ. അകന്നപ്പോഴേ തല പൊക്കി നോക്കിയുള്ളു.

ഇനിയും ഒരുപക്ഷേ ആരേങ്കിലും ഈ വഴി വന്നേങ്കിലോ. ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ സംശയിക്കും— എഴുന്നേറ്റു. വീണ്ടും കരിങ്കൽചിറ്റുകളെ വിടാതെ.

രക്തം വാൻപോയി നീലിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ശവമായി സാമ്പ്യം. സമയമാകുന്നു—അയാൾ ആ ഫ്ളാഭത്തോടെ ഓർത്തു.

വലത്തുപുറത്തു നിറയെ കുറിച്ചെടുക്കൽ വളർന്നിരിക്കുന്ന ചരിവു്. അല്പം അകലെ ഉള്ളുമുഴുവൻ പോട്ടക്കത്തിയ മാവു് ഉണങ്ങിയ കൊമ്പുകൾ വിടർത്തി ഒരു മരണപരാക്രമംപോലെ നിന്നു.

—ദൂരെ ഇരമ്പം. ഒരു വിഷപ്പഴുവിന്റെ ചലനംപോലെ ശബ്ദത്തിന്റെ നേർത്ത വീചി അയാളുടെ ചെവിയിലെത്തി. ശ്രദ്ധിച്ചു. ഏതൊ വിങ്ങി. തുറിച്ചു കണ്ണുകൾ കൂന്ദൃതയെ കത്തിക്കയറി.

(ശേഷം 44-ൽ)

സിൻറിക്കേററ

(11-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

സാനം കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ടുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

പയ്യൻ താല്പര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു:

എന്താണു ന്യൂസ്?

പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സ്ഥാനാർത്ഥിയായ പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു നിർദ്ദേശിക്കുക എന്നാണു പറയുന്നത്.

പിന്നെ?

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകമ്മിറ്റിയിൽ സിൻറിക്കേററിനാണു ഭൂമിപക്ഷം. അവിടെ അട്ടിമറി നടന്നേക്കാം.

നമ്മുടെ ആൾ അയച്ച കഥയാണോ? അതെ.

പ്രഭുവിനോടു പറഞ്ഞോ?

കിട്ടിയ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അതിൽ തീരുമാനവുമായി. എങ്ങിനെ?

വാർത്ത നമ്മൾ മുൻകൂറായി പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ടെന്നു്. കാര്യം കഴിഞ്ഞശേഷം മതിയെന്നു്.

പയ്യൻ ആലോചിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു:

നാം മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ചിന്താഗതിയുള്ള നഗരത്തിലെ പത്രങ്ങളൊക്കെ അങ്ങിനെയാണു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇവിടെയും ശ്രദ്ധാലോചന?

യു ആർ റൈറ്ററു്.

സംഭവം രസം പിടിച്ചു വരികയാണല്ലോ.

അങ്ങിനെ തോന്നുന്നു.

എന്നു പറഞ്ഞാൽ, സിൻറിക്കേററിന്റെ ആൾ പ്രസിഡണ്ടായാൽ പ്രധാനമന്ത്രി പോകും എന്നത്.

മിക്കവാറും.

ആനന്ദം, പയ്യൻ വിചാരിച്ചു. സുനന്ദു പിന്നെ താൻ മാത്രമേയുള്ളു.

പയ്യൻ എഴുന്നേറ്റു.

എന്നാൽ നാളെ കാണാം.

ഗുഡ് നൈറ്റ്!

അതിനുശേഷം ആനന്ദിനെ പോയി കാണാൻ പയ്യനു മനസ്സുവന്നില്ല. പുരോഗമനവാദികൾ വാർത്ത കിട്ടിയിരിക്കുമോ എന്തോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഉല്ലാസകലവും മൃതവുമായിരിക്കും വരണം. ശ്രദ്ധാലോചന മനസ്സിലായിട്ടില്ലെങ്കിൽ താനായിട്ടു് അതു പറയേണ്ട. നാലുത്തട്ടുമണിക്കുറിനകം കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങൾ കാണാൻ തിരികന്ന രൊളളെ ഉറക്കം താൻ കളഞ്ഞു എന്നു ചരിത്രം തന്നെ കുറപ്പെടുത്തും. അതുവേണ്ട.

ഫ്ലാറ്റിലേയ്ക്കു് ഓടിക്കാൻ ഡ്രൈവറിനോടു പറഞ്ഞു. വഴിക്കു കിങ്സ്റ്റൺ റസ്റ്റോറന്റിൽ കയറിക്കേണം കഴിച്ചു.

കുടഞ്ഞപ്പോൾ മണി പത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പീറ്ററെന്നു കാലത്തു വരാൻ പറഞ്ഞു മോറിസിന്റെ സാരഥിയെ വിട്ടയച്ചു. അകത്തു കയറിയപ്പോൾ പഹാഡി പാചകൻ എടുത്തവായിനു പറഞ്ഞതു മോസാഫിബിന്റെ ടെലിഫോൺ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു്. ഒരിക്കലല്ല. പലതവണ.

എന്നാലിനിയുമുണ്ടാവും, പയ്യൻ വിചാരിച്ചു. കാർ ഇത്രവേഗം മടക്കി അയയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

ചെക്കനോടു് ഊണുകഴിച്ചു കിടന്നുറങ്ങിക്കൊളാൻ പറഞ്ഞു. വസ്ത്രം മാറി. ഒരു പുസ്തകവുമെടുത്തു കിടന്നു. ഒരു പേജ് വായിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ല, അതിനുമുമ്പു ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. നിശ്ശബ്ദമായി ശപിച്ചു, എഴുന്നേറ്റു പോയി യന്ത്രമെടുത്തു. അവൾ തന്നെ.

സന്ധ്യയ്ക്കു വരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് എവിടെപ്പോയി?

പ്രഭു വിളിച്ചിരുന്നു.

സുനന്ദയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി.

പാവം വിരണ്ടുപോയിരിക്കും, അല്ലേ? എന്തിനു്?

അറിഞ്ഞുകൂടായിരിക്കും!

ഇല്ല. സാൽവൻപ്രഭു വിരളാൻമാത്രം രാജ്യത്തു് എത്തുമെന്നാണു പറയുന്നത്?

കള പയ്യൻ! നീ ലീവിലാണെങ്കിലും പത്രം വായിക്കാറില്ലെങ്കിലും ഇക്കാര്യം തീർച്ചയായും അറിഞ്ഞിരിക്കും:

എന്താണു സുനന്ദ പറയുന്നത്?

ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്പരിക്കാൻപോകുന്ന കാര്യം നീ അറിഞ്ഞില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്?

ഓ, അതോ?

നിസ്സാരം, അല്ലേ?

(ലോകത്തിലെ സകല ബാങ്കുകളും സ്വന്തം ഉത്തരവനുസരിച്ചു നീ റെറിയു ദേശസാല്പരിച്ചമാതിരിയാണല്ലോടി സംസാരിക്കുന്നത്.)

അഹിംസാപ്പാർട്ടി ബങ്കലപുരിയിൽ പാസ്സാക്കിയ പാൽച്ചായപോലത്തെ പ്രമേയത്തെക്കുറിച്ചല്ലേ നീ പറയുന്നത്?

നിനക്കു പിടിച്ചില്ലായിരിക്കും!

പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയ കാര്യം ഞാൻ കേട്ടു.

അതേക്കുറിച്ചു് സംസാരിക്കാനല്ലേ പ്രഭു നിന്നെ വിളിച്ചതു്?

അല്ല.

പിന്നെ?

പത്രം നന്നാക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ചയ്ക്കായാ.

അതിനു നീ ലീവിലല്ലേ?

ലീവായാലും ഡ്യൂട്ടിയായാലും കല്ലിച്ചാൽ പോകാതിരിക്കാൻ പററുമോ? ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കാര്യമല്ലേ?

സുനന്ദ വിട്ട നെടുവീപ്പിന്റെ അലകൾ മുഖത്തടിക്കുന്ന മാതിരി പയ്യനു തോന്നി.

കഷ്ടം! ഇനിയും നീ അയാളെ തുങ്ങി നില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!

പിന്നെ ഞാനെന്തുവേണം?

എത്ര അവസരങ്ങൾ നിന്നെ കാത്തുകിടക്കുന്നു!

ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്പരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു ചാൻസ് വല്ലിടത്തും തരാമോ? അതുവിട്ടു്. എന്നിട്ടയാൾ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചില്ലേ?

ആനന്ദംഗീകമായി.

എന്താണു് പ്രതികരണം?

അയാൾക്കു വേവലാതിയൊന്നുമില്ല.

ബാങ്കല്ലെങ്കിൽ വേറെ ബിസിനസ്സ് എന്ന നിലപാടാണു്.

വെറും അഭിനയം. അല്ലെങ്കിലും പത്രത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ചയ്ക്കാനാണു് അയാൾ നിന്നെ ഈ രാത്രി വിളിച്ചതെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

അതെന്റെ നിർഭാഗ്യം.

വൈ?

നിന്നെപ്പോലെ ഞാനും ജന്മനാ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്തും നീ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നു.

സമയം വൈകുന്നു. നീ വരുന്നില്ലേ? വരണോ?

അതുകൊള്ളാം. സന്ധ്യയ്ക്കു വരാമെന്നറിട്ടു്...

പയ്യൻ പതത്തിൽ വിഷയം മാറി, ആനന്ദ അവിടെയുണ്ടോ?

ഉണ്ടല്ലോ.

പിന്നെ, ധാരാളം ജനവുമുണ്ടാവും, അല്ലേ?

പുൽത്തകിടി നിറച്ചും ആൾക്കാരാണു്. വിദേശയാത്രയ്ക്കു മംഗളം ആശംസിക്കാൻ വന്നവർ.

നീചർ!

ജനം എന്തു പിഴച്ചു?

ഞാൻ ജനത്തെ വെറുക്കുന്നു.

അതിനു ജനത്തെ കാണാനല്ലല്ലോ നീ വരുന്നത്.

പയ്യൻ ദീനസ്വപരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പ്ലീസ് സുനന്ദ, ഡാർലിങ്, ലിസൻ. പത്തുമണി കഴിഞ്ഞു. തല വേദനിക്കുന്നു. നന്നായിട്ടൊന്നുറങ്ങി നാളെ രാവിലെ വന്നാൽ പോരേ?

(ഒരുനിമിഷത്തെ പാസ്.)

ശരി. എട്ടിനു്?

കടന്നാൽ വെട്ടു്. പ്രോമീസ്.

ആൾ റൈറ്ററു്. ഗുഡ് നൈറ്റ്.

(പെട്ടെന്നു് ഒരു വിണ്ണുവിചാരം പോലെ)

നീ ക്ഷേണം കഴിച്ചോ?

കഴിച്ചു.

ഗുഡ് നൈറ്റ്.

വൈ, ബേബിക്കിൻസ്.

സിൻറിക്കേററ

(11-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

സാനം കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ടുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

പയ്യൻ താല്പര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു: എന്താണു ന്യൂസ്?

പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സ്ഥാനാർത്ഥിയായ പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു നിർദ്ദേശിക്കുക എന്നാണു പറയുന്നത്.

പിന്നെ?

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകമ്മിറ്റിയിൽ സിൻറിക്കേററിനാണു ഭൂരിപക്ഷം. അവിടെ അട്ടിമറി നടന്നേക്കും.

നമ്മുടെ ആൾ അയച്ച കഥയാണോ? അതെ.

പ്രഭുവിനോടു പറഞ്ഞോ?

കിട്ടിയ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അതിൽ തീരുമാനവുമായി. എങ്ങിനെ?

വാങ്ങു നമ്മൾ മുൻകൂറായി പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ടെന്നു്. കാര്യം കഴിഞ്ഞശേഷം മതിയെന്നു്.

പയ്യൻ ആലോചിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു:

നാം മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ചിന്താഗതിയുള്ള നഗരത്തിലെ പത്രങ്ങളൊക്കെ അങ്ങിനെയാണു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇവിടെയും ഗൂഢാലോചന?

യു ആർ റൈറ്ററു്.

സംഭവം രസം പിടിച്ചു വരികയാണല്ലോ.

അങ്ങിനെ തോന്നുന്നു.

എന്നു പറഞ്ഞാൽ, സിൻറിക്കേററിന്റെ ആൾ പ്രസിഡണ്ടായാൽ പ്രധാനമന്ത്രി പോകും എന്നതും.

മിക്കവാറും.

ആനന്ദം, പയ്യൻ വിചാരിച്ചു. സുനന്ദു പിന്നെ താൻ മാത്രമേയുള്ളൂ.

പയ്യൻ എഴുന്നേറ്റു.

എന്നാൽ നാളെ കാണാം.

ഗുഡ്നൈറ്റ്!

അതിനുശേഷം ആനന്ദിനെ പോയി കാണാൻ പയ്യനു മനസ്സുവന്നില്ല. പുരോഗമനവാദിക്കു വാങ്ങു കിട്ടിയിരിക്കുമോ എന്തോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഉല്ലാസകലവും ജ്ഞാനവുമായിരിക്കും വരണം. ഗൂഢാലോചന മനസ്സിലായിട്ടില്ലെങ്കിൽ താനായിട്ടു് അതു പറയേണ്ട. നാലുതെളിവുകളിൽ നിന്നും കിഴക്കൻയൂറോപ്പിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങൾ കാണാൻ തിരിക്കുന്ന രൊളുടെ ഉറക്കം താൻ കളഞ്ഞു എന്നു ചരിത്രം തന്നെ കുറപ്പെടുത്തും. അതുവേണ്ട.

ഫ്ലാറ്റിലേയ്ക്കു് ഓടിക്കാൻ ഡ്രൈവറിനോടു പറഞ്ഞു. വഴിക്കു കിങ്സ്സ്റ്റൺ റസ്റ്റോറന്റിൽ കയറി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

കൂടാത്തപ്പോൾ മണി പത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിറേറന്നു കാലത്തു വരാൻ പറഞ്ഞു മോറിസിന്റെ സാരഥിയെ വിട്ടയച്ചു. അകത്തു കയറിയപ്പോൾ പഹാഡി പാചകൻ എടുത്തവായിനു പറഞ്ഞതു മോസാഫിബിന്റെ ടെലിഫോൺ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു്. ഒരിക്കലല്ല. പലതവണ.

എന്നാലിനിയുമുണ്ടാവും, പയ്യൻ വിചാരിച്ചു. കാർ ഇത്രവേഗം മടക്കി അയയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

ചെക്കനോടു് ഊണുകഴിച്ചു കിടന്നുറങ്ങിക്കൊളാൻ പറഞ്ഞു. വസ്ത്രം മാറി. ഒരു പുസ്തകവുമെടുത്തു കിടന്നു. ഒരു പേജ് വായിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ല, അതിനുമുമ്പു ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. നിശ്ശബ്ദമായി ശപിച്ചു, എഴുന്നേറ്റു പോയി യന്ത്രമെടുത്തു. അവൾ തന്നെ.

സന്ധ്യയ്ക്കു വരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് എവിടെപ്പോയി?

പ്രഭു വിളിച്ചിരുന്നു.

സുനന്ദയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി.

പാവം വിരണ്ടുപോയിരിക്കും, അല്ലേ?

എന്തിനു്?

അറിഞ്ഞുകൂടാതിരിക്കാം!

ഇല്ല. സാൽവൻപ്രഭു വിരളൻമാത്രം രാജ്യത്തു് എന്തുണ്ടായെന്നാണു പറയുന്നത്?

കള പയ്യൻ! നീ ലീവിലാണെങ്കിലും പത്രം വായിക്കാറില്ലെങ്കിലും ഇക്കാര്യം തീച്ചയായും അറിഞ്ഞിരിക്കാം:

എന്താണു സുനന്ദ പറയുന്നത്?

ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്പരികാൻപോകുന്ന കാര്യം നീ അറിഞ്ഞില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്?

ഓ, അതോ?

നിസ്സാരം, അല്ലേ?

(ലോകത്തിലെ സകല ബാങ്കുകളും സ്വന്തം ഉത്തരവനുസരിച്ചു നീ റെറുക്കു ദേശസാല്പരിച്ചുമായിരിക്കണമല്ലോ! സംസാരിക്കുന്നത്.)

അഹിംസാപാർട്ടി ബങ്കലപുരിയിൽ പാസ്സാക്കിയ പാൽച്ചായപോലത്തെ പ്രമേയത്തെക്കുറിച്ചല്ലേ നീ പറയുന്നത്?

നിനക്കു പിടിച്ചില്ലായിരിക്കാം!

പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയ കാര്യം ഞാൻ കേട്ടു. അതേക്കുറിച്ചു് സംസാരിക്കാനല്ലേ പ്രഭുവിനെ വിളിച്ചതു്?

അല്ല.

പിന്നെ?

പത്രം നന്നാക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യാൻ.

അതിനു നീ ലീവിലല്ലേ?

ലീവായാലും ഡ്യൂട്ടിയായാലും കല്ലിച്ചാൽ പോകാതിരിക്കാൻ പററുമോ? ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കാര്യമല്ലേ?

സുനന്ദ വിട്ട നെടുവീപ്പിന്റെ അലകൾ മുഖത്തടിക്കുന്ന മാതിരി പയ്യനു തോന്നി.

കഷ്ടം! ഇനിയും നീ അയാളെ തൂങ്ങി നില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!

പിന്നെ ഞാനെന്തുവേണം?

എത്ര അവസരങ്ങൾ നിന്നെ കാത്തുകിടക്കുന്നു!

ബാങ്കുകൾ ദേശസാല്പരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു ചാൻസ് വല്ലഭത്തും തരാമോ? അതുവിട്ടു്. എന്നിട്ടയാൾ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചില്ലേ?

ആനന്ദംഗീകരമായി.

എന്താണു് പ്രതികരണം?

അയാൾക്കു വേവലാതിയൊന്നുമില്ല.

ബാങ്കല്ലെങ്കിൽ വേറെ ബിസിനസ്സു് എന്നു നിലപാടാണു്.

വെറും അഭിനയം. അല്ലെങ്കിലും പത്രത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യാനാണു് അയാൾ നിന്നെ ഈ രാത്രി വിളിച്ചതെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

അതെന്റെ നിർഭാഗ്യം.

വൈ?

നിന്നെപ്പോലെ ഞാനും ജന്മനാ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്തും നീ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നു.

സമയം വൈകുന്നു. നീ വരുന്നില്ലേ? വരണോ?

അതുകൊള്ളാം. സന്ധ്യയ്ക്കു വരാമെന്നറിട്ടു്...

പയ്യൻ പതത്തിൽ വിഷയം മാറ്റി, ആനന്ദ അവിടെയുണ്ടോ?

ഉണ്ടല്ലോ.

പിന്നെ, ധാരാളം ജനവുമുണ്ടാവും, അല്ലേ?

പുൽത്തകിടി നിറച്ചും ആൾക്കാരാണു്. വിദേശയാത്രയ്ക്കു മംഗളം ആശംസിക്കാൻ വന്നവർ.

നീ ചർ!

ജനം എത്ര പിഴച്ചു?

ഞാൻ ജനത്തെ വെറുക്കുന്നു.

അതിനു ജനത്തെ കാണാനല്ലല്ലോ നീ വരുന്നത്.

പയ്യൻ ദീനസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പ്ലീസ് സുനന്ദ, ഡാർലിങ്, ലിസൻ. പത്തുമണി കഴിഞ്ഞു. തല വേദനിക്കുന്നു. നന്നായിട്ടൊന്നുറങ്ങി നാളെ രാവിലെ വന്നാൽ പോരേ?

(ഒരുനിമിഷത്തെ പാസ്.)

ശരി. എട്ടിനു്?

കടന്നാൽ ഒമ്പതു്. പ്രോമീസു്.

ആൾ റൈറ്ററു്. ഗുഡ്നൈറ്റ്.

(പെട്ടെന്നു് ഒരു വിണ്ണുവിചാരം പോലെ)

നീ ഭക്ഷണം കഴിച്ചോ?

കഴിച്ചു.

ഗുഡ്നൈറ്റ്.

വൈ, ബേബിക്കിൻസ്.

ചെന്നായയുടെ നാവ്

(41-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

അകലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മങ്ങിയ മഞ്ഞ പുള്ളി നിമിഷപ്രതി തിളക്കം കൂടി വലുതായി വന്നു. ഇരുമ്പുപാളങ്ങളുടെ ഹൃദയമിടിപ്പു വ്യക്തം.

ഒരുനിമിഷം അയാൾ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ വേഗം നടന്നു.

ആ മാവിന്റെ മറവിൽനിന്നും—

ശ്രുത കലൻ താളത്തോടെ ഇരുമ്പു ചക്രങ്ങൾ മറവിച്ചുകിടക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ നെറുക കീറി പാഞ്ഞുവന്നു.

പെട്ടെന്നു മരത്തിന്റെ മറുപുറത്തു് പച്ചിലകൾ അമർന്നുവന്നു. ശബ്ദം കേട്ടുപോലെ തോന്നി.

ശ്രദ്ധിക്കാതെ തയ്യാറായി നിന്നു.

തൊട്ടത്തു് ഇരുമ്പിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരി—

മരത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നും പുറത്തു വന്നതും മുന്നോട്ടു ചാടാൻ ഒരുവെട്ടും ഒരുനിമിഷത്തിലായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ഹ്രസ്വതത്വത്തിൽ തന്റെ മുന്നിൽ മുന്നോട്ടായാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന രൂപത്തെ അയാൾ കണ്ടു. സമയത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയൊരംശം മരവിച്ചു നിന്നു.

മുന്നോട്ടായെന്ന രൂപം—

കുതിച്ചുവീണ ബന്ധനം. ഒരിടിവാളു പോലെ തിളങ്ങുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ വലിയ വൃത്തം കടന്നുപോയി. യന്ത്രത്തിന്റെ അട്ടഹാസം. ഇരമ്പത്തിന്റെ ഘോഷയാത്ര.

പിടിച്ചുലിന്ന ബലമുള്ള കൈകളെ വിട്ടുവീക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മരണത്തിന്റെ വായ അടഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ കൈകളുടഞ്ഞു.

അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ തലമുടിയും വീർത്ത വയറും—

അമരുന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ പതയും അകലുന്ന ചുവന്ന കണ്ണുകളും ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഞെട്ടി. താൻ ചതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

തിരിഞ്ഞപ്പോൾ കേട്ടതു പൊട്ടിക്കരച്ചിലാണ് രണ്ടു കൈകൊണ്ടും മുഖം പൊത്തിനിന്നു തേങ്ങിത്തേങ്ങിയുള്ള കരച്ചിലായി അതു വളർന്നു.

മുന്നിൽനിൽക്കുന്ന രൂപത്തോടുള്ള അമർഷം കൊണ്ടു് അയാളുടെ അകം ഞെട്ടി പിരിയുകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ട സന്ദർഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിസ്സഹായതാബോധം തളർന്നിയിരുന്നു. കടുത്ത വേദനയുടെ തേങ്ങലുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാതെ നടന്നു. നനയാത്ത ചുണ്ടുകളുമായി കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പുപാളങ്ങളെ അയാൾ ദയനീയമായി നോക്കി. അകത്തു തനിക്കു നേരേതന്നെ ഉയർന്നു വന്നിരുന്ന നീലിന പകമാത്രം.

—0—

“എന്തൊരാളും വായിക്കാനുമെഴുതാനുമുള്ള തന്റെ കഴിവിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയേ തീരൂ; അയാൾക്കു വായിക്കാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം...”

* * *

“അതൊരു സ്വതന്ത്രസാഹിത്യമായിരിക്കും; കാരണം, അത്യാർത്തിയും സ്വാർത്ഥമോഹവുമില്ലാത്ത, സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും തൊഴിലെടുക്കുന്ന ജനങ്ങളോടുള്ള അനഭാവത്തിന്റെയും ആശയം, അതിന്റെ അണികളിലേക്കു നിത്യന്തരനങ്ങളായ ശക്തികളെ ആനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതൊരു സ്വതന്ത്ര സാഹിത്യമായിരിക്കും; കാരണം അതു കോടിക്കണക്കിനുള്ള തൊഴിലെടുക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു—നാടിന്റെ മുഴുമാളുകളുടെക്കു—അതിന്റെ തായ കരുത്തും ഭാവിയിലും പ്രദാനം ചെയ്യും.”

—ലേനിൻ

സാഹിത്യവാദപഥം

കുമാരനാശാന്റെ കാലം വ്യാസനുമ്പോ?

നാം ഒരു സ്നേഹിതനെ കാണുന്നു വെന്നിരിക്കട്ടെ. ഉടനെയുള്ള ചോദ്യം “എന്തെല്ലാം വിശേഷം” എന്നായിരിക്കും. “വിശേഷമൊന്നുമില്ല” എന്നു മറുപടി. ആ മറുപടി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ വേറൊന്നും ചോദിക്കാനില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് “വലിയ ഉഷ്ണം” അല്ലെങ്കിൽ “എന്തൊരു കാലാവസ്ഥ” എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞു സംസാരം അവസാനിപ്പിക്കും. പറയാൻ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുക എന്നതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണെന്നാണു ശൂന്യതാവാദത്തിന്റെ ഉദ്ഘോഷകനായ യോനസ്സോയുടെ അഭിപ്രായം. വല്ലതും പറയാനുണ്ടെന്നു വെച്ചാലോ? ആ ആശയമാവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ഭാഷ പര്യാപ്തമല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഈ ആശയരീതിയെയും ഭാഷയുടെ അപര്യാപ്തതയേയും വ്യക്തമാക്കിക്കാണിക്കുന്ന യോനസ്സോയുടെ “അഭ്യസനം” (Lesson) എന്ന ഏകാങ്കനാടകം. ‘ഡോക്ടറേറ്റു്’ സമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു പെൺകുട്ടി പ്രൊഫസറുടെ അടുത്തു പഠിക്കാൻ വരുന്നു. അവൾക്കു ഗുണനക്രിയ അറിയാം. പക്ഷേ, നാലിൽ നിന്നു മൂന്നു കുറയ്ക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ പ്രൊഫസർ ചോദിക്കുന്നു: “ഒന്നും ഒന്നും?” ഉത്തരം:— രണ്ടു്. ചോദ്യം: ഒന്നും ഒന്നും? ഉത്തരം:— മൂന്നു്. ഉടനടൻ നല്ലന്നു് ഈ ഉത്തരങ്ങൾ കേട്ടു പ്രൊഫസർ അദ്ഭുതപ്പെടുന്നു. പി എച്ച്. ഡിക്ക് അവൾ സർവ്വമാ അർഹയാണെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. (അക്ഷരംപോലും ശരിക്കറിയാതെ പി. എച്ച്. ഡി സമ്പാദിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൂടി യോനസ്സോ പരിഹസിക്കുകയാണ്.) കണക്കു പഠിപ്പിച്ചതിനുശേഷം പ്രൊഫസർ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലേക്കു പോകുന്നു. അതു പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെടുന്നതു്. കണക്കു പഠിപ്പിക്കാം. ആശ

യാവിഷ്കാരത്തിനു് അസമർത്ഥമായ ഭാഷയും അതിന്റെ ശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിക്കാൻ വയ്യ. ഈ വ്യക്തപ്രയത്നം പരക്കോടിയിലെത്തുമ്പോൾ പ്രൊഫസർ ശിഷ്യയെ കൊല്ലുന്നു. ഉത്തരേന്ദ്രം അവിടെനിന്നു മാറുന്നു. അപ്പോൾ പരിചാരിക വന്നറിയിക്കുന്നു, വേറൊരു ശിഷ്യ പഠിക്കാനെത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു്. അവൾക്കും അതേ അന്ത്യംതന്നെ വന്നുചേരുന്ന നമുക്കറിയാം. എല്ലാം കൂറും; മരണം മാത്രമേ ഇവിടെ അസംശയമായുള്ളു; ആശയാവിഷ്കാരത്തിനു് ഭാഷ യോജിച്ചു തല്ല എന്നൊക്കെയാണ് യോനസ്സോ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. (ആശയാവിഷ്കാരത്തിനു് ഭാഷ അപര്യാപ്തമെന്നു കരുതുന്ന യോനസ്സോ ഭാഷകൊണ്ടുതന്നെയാണ് തന്റെ ആശയം നമുക്കു പകർന്നു തന്നതു് എന്ന വസ്തുത വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു). യോനസ്സോയുടെ മറ്റു നാടകങ്ങൾ, സാമൂവൽ ബക്കററിന്റെ “വെയറിംഗ് ഫോർ ഗോദോ” തുടങ്ങിയ കൃതികൾ, ഷെനേയുടെ കൃതികൾ ഇവയൊക്കെ ഈ ശൂന്യതാവാദത്തെയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. കേരളത്തിലെ അത്യന്താധുനികരുടെ ആചാര്യന്മാരാണ് ഇവരെല്ലാം. വേറേയും ആചാര്യന്മാരുണ്ടു് ഇവർക്കെന്ന വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ജീവിതം അതിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു് ചിശ്വസിക്കുന്ന ഷാൺപോൾ സാർത്ര്, ആത്മഹത്യ കൊണ്ടു മരണിച്ചു് ജീവിതത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നു് വിശ്വസിക്കുന്ന അൽബർ കമ്യ (ഇദ്ദേഹം ഒരിച്ചുപോയി) എന്നിവരും നമ്മുടെ അത്യന്താധുനികരുടെ ഉപാധ്യായന്മാരാണ്. ഇതിനിടയിൽ സ്വാഭാവികമുണ്ടാ

എം. കൃഷ്ണൻനായർ

1 തൊണ്ടമുഴ (Goitre) 2 തൊണ്ടമുളളി (Tonsillitis)

എന്നീ രണ്ടു രോഗങ്ങളും എത്ര പഴകിയതും ശസ്ത്രക്രിയ കൂടാതെ റിസേച്ച് ഔഷധങ്ങൾക്കാണ് ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടത്. വിവരത്തിന് സ്റ്റാമ്പുസഹിതം എഴുതുക.

Dr എം. കെ. വാസുദേവൻ
(Regd)
മാന്താററിൽ ഫാർമസി
കാരാപ്പുഴ, കോട്ടയം-3
Phone: 4011 കേരളം.

നത്തിന് (Common sense) പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന റസ്സലിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാം. വേദാന്തത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമാണ് ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന കൃഷ്ണമുനിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാം. ഇങ്ങനെ എത്രയെത്രശബ്ദങ്ങൾ! എത്രയെത്രവാദങ്ങൾ! മുൻപ് ഒരു ശതാബ്ദവും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആശയസംഘട്ടങ്ങളാണ് ഇവിടെ നടക്കുന്നത്. നടക്കട്ടെ. പക്ഷേ, അത് മനുഷ്യന്റെ സർവ്വതകപ്രക്രിയയെത്തന്നെ ബാധിച്ചാലോ? അവന്റെ സംസ്കാരം തകരുകയില്ലേ? തകരും, തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സംശയമാണ് അത്യന്താധുനികസാഹിത്യം വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്. ഈ തകച്ചുതളി നല്ലൊരു തെളിവായിട്ടുണ്ട്. ഈ ആഴ്ചയിൽ പുറത്തുവന്ന "മാതൃഭൂമി" വിഷ്ണുപ്രതിപ്ലവം. അതിന്റെ തുറന്നിട്ടുള്ള പുറങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന "സാഹിത്യം"ത്തെ വിമർശിക്കുക എന്ന പാഴ് വേലയ്ക്ക് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയ കവിതയെക്കുറിച്ചും ഒന്നാംസമ്മാനം നേടിയ ചെറുകഥയെക്കുറിച്ചും മാത്രം പറയാം. ശ്രീ. എൻ. മാധവൻകുട്ടിയുടെ "എന്റെ മരണം" എന്ന കവിതയ്ക്കാണ് ഒന്നാം സമ്മാനം കൊടുത്തത്. ബാലകാലത്തിന്റെ മാധുര്യം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക കവിതയുടെ ആരംഭം.

"ഒരു ഗോസായിക്കഥയിൽ മുത്തശ്ശി-
[പ്രാട്ടിൽ താരാട്ടിൽ
ഞാൻ ജീവിച്ചപ്പോൾ
ഒരു ചെറുതുവീതിൽ ചെമ്പനിനിർ
[പുവിൽ
എന്നാഹ്-ഉദാ-ഹർഷോന്മാദം"
പ്രായമായപ്പോൾ ഈ ഹർഷോന്മാദം
പോയി. എന്നല്ല, ദുഃഖം വന്നുചേർന്നു.
"ഇന്നെൻ ദുഃഖ മഗാധമത്രപം
മോഹമനന്തം; ഞാനൊരു
ചെറുലോകം".

ഇത്രയുംകഴിഞ്ഞിട്ട് കവി തന്നോടു ചോദിക്കുന്നു:
"അമ്മ മരിച്ചത് ഇന്നോ ഇന്നലെ യോ?"

കവിതയിൽ കവിയുടെ ഹൃദയസ്സന്ദർശനം കേൾക്കാം. ഇവിടെ അതു കേൾക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതു കവിതയല്ല എന്നതു പോകട്ടെ. അവസാനത്തെ വരിയിലെ പാരതന്ത്ര്യമാണ് എന്നെ ദുഃഖിപ്പിച്ചത്. കമ്യൂണിന്റെ Outsider എന്ന നോവലിൽ നായകന്റെ അമ്മ മരിച്ചതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മരിച്ചത് ഇന്നോ അതോ ഇന്നലെയോ എന്ന് അയാൾക്ക് നിശ്ചയിച്ചില്ല. "Mother died today. Or may be yesterday; I can't be sure" എന്നാണ് നോവലിന്റെ ആരംഭം. എല്ലാം ശൂന്യം, എല്ലാം പ്രമാദപൂർണ്ണം, ഇവിടെ മനുഷികമുല്പത്തിയുടെ അർത്ഥമില്ല. അമ്മയാരു? അവർ മരിച്ചുവെന്ന്? ഇല്ലെങ്കിലെന്ന്? അസ്തിത്വവാദത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന കമ്യൂണിസറ്റിന് ഒരു നോവലിലെഴുതിയത് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, ഇവിടെത്തന്നെ അത്യന്താധുനികൻ ആ ചിന്താഗതി കടം മേടിക്കുന്നത് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. എന്തൊരു അടിമത്തം! എന്തൊരു ഭയനീയാവസ്ഥ! ദുഷ്ടവിതയുടെ കൂൽ നഖങ്ങൾ അനുവാചകന്റെ ചർമ്മത്തെ മാന്ത്രികമായിട്ടുള്ളതല്ല സഹിക്കാം. ഈ പാരതന്ത്ര്യം സഹിക്കാൻ വയ്യ. "അന്യന്റെ ഭക്ഷണം കയ്ക്കും; അവന്റെ കോണിപ്പടി കയറാൻ പ്രയാസം" എന്ന ദാരുണ പാഠത്തെ ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഒന്നാംസമ്മാനം കിട്ടിയ ഈ "കവിത"യിൽ നിന്ന് ഒന്നാം സമ്മാനം കിട്ടിയ "ചെറുകഥ"യിലേക്കു

പോയാലോ? ശ്രീ. എൻ. എസ്സ്. മാധവന്റെ "ശിശു" എന്ന ആ ചെറുകഥ ഞാൻ പല പരിവൃത്തി വായിച്ചുനോക്കി. സ്പഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എന്തോ പറയുന്നു എന്നല്ലാതെ വേറൊന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ഇത് അയഥാർത്ഥമാണ്, ദുർഗ്ഗന്ധപൂർണ്ണമാണ്. സാഹിത്യസാഹചര്യത്തിന് തല്ലരമായി വാരിക തുറക്കുന്ന സഹൃദയന്റെ മുക്കിനു നേരേയുള്ള ഇടയാണ്. സത്യത്തിന്റെയും സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും നേക്കു ബഷീറും കേശവദേവവും ഉദ്യോഗസ്ഥനും അടുക്കുമ്പോൾ ഈ അത്യന്താധുനികന്മാർ ദിഗംബരന്മാരായി നിന്നു കേരളീയരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു, അപമാനിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ സംസ്കാരത്തോടു ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഇത്തരം ഹിനകൃത്യങ്ങളെ നാം നിന്ദാസാഹചര്യങ്ങളാക്കുന്നു. പത്രാധിപന്മാരും നമ്മോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് നമ്മുടെ ആഗ്രഹം. ഇനി നമുക്ക് "ജനയുഗം" വാരികയിലേക്കു പോകാം. അത്യന്താധുനികതയെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു ഉത്കൃഷ്ടവാരികയാണ് "ജനയുഗം." പക്ഷേ, അതിലെ രണ്ടു ചെറുകഥകളും-ശ്രീ. യു. കെ. കുമാരന്റെ 'പ്രതിഷ്ഠ'യും കുമാരി ജി. ഹേമലതയുടെ 'നിറങ്ങളും'-വിലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഉദ്യോഗം തേടിവരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി നിരാശതയിൽ വീഴുന്നതാണ് ആദ്യത്തെ കഥയിലെ വിഷയം. നിരപരാധമായ ഒരു പെൺകുട്ടി താനറിയാതെ അസാമാന്യീകൃതയിലേക്കു പോകുന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ കഥയിലെ പ്രതിപാദ്യം. രണ്ടുകഥകൾക്കും ആഖ്യാനത്തിന്റെ സ്വയംതൃപ്തി. വ്യക്തതയാണ് കലയുടെ മുദ്ര. അതില്ലെങ്കിൽ കലയില്ല. കണ്ണുവിനെയും ചതുവിനെയുമാണ് ഞാൻ എപ്പോഴും അന്വേഷിക്കുക. 37-ാം ലക്കം ജനയുഗത്തിൽ ഞാൻ അവരെ കണ്ടില്ല. ആ ദുഃഖത്തോടെ മലയാളരാജ്യം വാരിക കൈയിലെടുക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് അവർ കാമുകികാമുകരായിരുന്നു. (ഈ തെറ്റായ പ്രയോഗത്തിനു സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരോടു മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.) ഇന്നു അവർക്കു വേറെ ഒരു വരുമാനം വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. കാമുകനു മോതിരം മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി അ

വർ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അയാൾക്കു കരുതാവുന്ന 419 എഴുത്തുകൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കാനുണ്ട്. രണ്ടുപേരും രാത്രിയിൽ ഒരു മുറിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നു. അന്യോന്യം സ്വർശിക്കുന്നതുപോലുമില്ല. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ പിരിഞ്ഞു പോകുന്നു. ശ്രീ: ഉണ്ണികൃഷ്ണൻതിരുവാഴിയോടിന്റെ "മരീചിക" എന്ന ഈ കഥയിൽ ഗ്രിഗ്ഗേ എന്ന അത്യന്താധുനികനെക്കുറിച്ച് പരാമർശമുണ്ടെങ്കിലും അത്യന്താധുനികതയില്ല. പ്രാചീനതയുമില്ല. പുളിക്കുന്ന മുതിരിങ്ങയിൽ നിന്നാണ് മധുരമുള്ള വിൻകാസ്റ്റിസ് വൈൻ വാറ്റിയെടുക്കുന്നത്. കർക്കശങ്ങളായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് സൗന്ദര്യമാർന്ന കലാസൃഷ്ടി വാങ്ങേണ്ടതാണ് കഥാകാരന് അറിഞ്ഞുകൂടാ: അതുതന്നെയാണ് ശ്രീ: കുര്യൻ വിക്രമൻനായരുടെ "മോചന"മെന്ന കവിതയെക്കുറിച്ചും പറയാനുള്ളത്. വിക്രമൻനായർ വാക്കുകൾ വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു. കവിതയ്ക്കു ഛന്ദസ്സുണ്ട്, അലങ്കാരമുണ്ട്. പക്ഷേ, കവിതയെന്നത് ഒരുജ്ജ്വലപ്രവാഹമാണല്ലോ. അത് ഇവിടെ ദൾനീയമല്ല. ശ്രീ. കിഴക്കാമ്പി അരവിന്ദന്റെ "നന്തകി"യെ കാണാൻ ഒരു രസമുണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്മശൂന്യങ്ങളായ വാക്കുകളിൽ അവർ മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണെങ്കിലും. അത്മശൂന്യങ്ങളായ വാക്കുകളോ? അത്മമില്ലാത്ത വാക്കേത്? എന്നാൽ കേട്ടാലും:-

"കിളിനാദതരംഗോത്സവ മദസങ്കലിതാമല വേദികളിൽ
മാമയിലാട്ടും മദഭരിതേ നിൻ
താമരനിർമിശി വിടരുമ്പോൾ..."
ഇവിടെ ഓരോ വാക്കിനും അർത്ഥമുണ്ട്. അവ ഒരുമിച്ചു ചേരുമ്പോഴും ഒരർത്ഥം കല്പിക്കാം. എങ്കിലും കാവ്യപരമായ അർത്ഥം എന്നത് പമ്പകടന്നിരിക്കുന്നു. നിലാവ് എപ്പോഴുമില്ല. പക്ഷേ, അത് ഉള്ളപ്പോഴല്ലാം നമുക്ക് ആഹ്ലാദമാണ്. ശ്രീ. കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ "കൗമുദി" കറേക്കാലം കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കട്ടെ ഇതാ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് സന്തോഷിക്കാം. ആ നിലാവിൽ ശ്രേയം, കോപം, ലജ്ജ എന്നീ വിവിധ ഭാവങ്ങളാ

നും ബാലകൃഷ്ണന്റെ ചിന്തകളാകുന്ന മോഹനംഗികൾ ഉറങ്ങാലാണത്രെ. അവരോടൊരുമിച്ച് ഉറങ്ങാലാണത്രെ ആഗ്രഹമുള്ളവർക്ക് അങ്ങോട്ടു പോകാം. അവർ നിങ്ങളെ സ്വീകരിക്കും, അടുത്തിരുത്തും. അവർ ആടുമ്പോൾ സൗരഭ്യമാണ് കണ്ടെത്തുക. നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു വീഴും. കയറിയിട്ടിരിക്കുന്ന കരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കും. “സ്ത്രീയുടെ കരത്തിന്റെ മാദകമധുരമി പായുന്ന നിങ്ങളുടെ സിരാചക്രം തുടിക്കും.” ഇതേ അഭാവംതന്നെ ശ്രീ: കിളിമാനൂർ രമാകാന്തന്റെ “മൗനഭംഗി” എന്ന കവിത വായിച്ചാലുണ്ടാകും. (കുങ്കുമം വാരിക-ലക്കം 31) ആ കവിത മുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കാതിരിക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സുവരുന്നില്ല. താരിളം പട്ടടുത്തെൻമടിത്തട്ടിൽവിന്നാരോമലാളാണത്രെ. കണ്ടാലും കണ്ടാലും മോഹമടങ്ങാത്ത സുന്ദരസ്വപ്നമീശ്രവം കണ്ടെത്തുകൾ ഹാ കമ്പിട്ടുനില്ക്കുന്ന കുങ്കുമപ്പൊട്ടിന്റെ മുന്നിൽ. എന്നെത്താൻ കാണുന്നു കൃഷ്ണമണികളേ എങ്ങുപോയ് നിങ്ങൾ മറഞ്ഞു? ചെമ്പനിർപ്പുവിതൾ ചൂണ്ടിൽ തളങ്ങുന്ന പുഞ്ചിരിയെൻ ചിതയാവാം. സ്വപ്നവനങ്ങളിൽ മേയുമാന്താവിലെ സ്വപ്നത്തിലാരായിരിക്കാം...? പാവക്കിടാങ്ങളും അമ്പാടിപ്പൊട്ടലും പാടിനടക്കുകയാവാം..... നേരിയ ജാക്കറ്റിനുള്ളിൽ തിളങ്ങുന്ന പാരിജാതപ്പൂക്കൾ മഞ്ജുവാമണിവിണമിട്ടില്ല ഞാൻ മൗനസംഗീതമേ ഭംഗി! അത്യന്താധുനികകവികൾ സൂചിക്കാണു് അനുവാചകന്റെ കണ്ണുകളെപ്പൊട്ടിക്കുന്നു; രമാകാന്തൻ അരയന്നത്തിന്റെ തൂവലുകൊണ്ടു് സഹൃദയന്റെ കൺപോളകളെ സ്വീകരിക്കുന്ന ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വാധീനശക്തി ഇവിടെ കാണാം. എങ്കിൽ അന്നെയെന്തു്?

‘കുങ്കുമം’വാരികയിലെ കഥകളിലേക്കു വരാം. ഞാൻ അർഹിക്കുന്നതിലുമധികം എന്നെക്കുറിച്ച് നല്ലവാക്കുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരുത്തര സുഹൃത്താണ് ശ്രീ. രത്നാകരൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “വൃന്ദാവന

ത്തിലെ രാധ” എന്ന ചെറുകഥ ഞാൻ താല്പര്യത്തോടെ വായിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, ഒരു നല്ലവാക്കും അതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കു പറയാൻ വയ്യാത്തതിൽ ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു. ഒരു സന്യാസി തന്റെ ഭക്തയെ ബലാൽസംഗം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവർ ചെതപ്പുരി അയാളെ അടിക്കുന്നു. ഇതാണ് കഥ. ഒരു സാധാരണ സംഭവത്തെ കലാസൗന്ദര്യമില്ലാതെ രത്നാകരൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് വേറൊന്നുംതന്നെ പറയാനില്ല. അച്ഛനില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയുടെ ദുഃഖം ശ്രീ: ജയപ്രകാശ് നിലമ്പൂരംപ്രേമഭംഗം വന്ന ഒരു യുവതിയുടെ ദുഃഖം ശ്രീ: ഉള്ളൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. (സ്ക്രാബിൾസ്, ചുഴി എന്നീ ചെറുകഥകൾ). കലയുടെ ദീപം കൈയിൽ വച്ചുകൊണ്ടല്ല ജയപ്രകാശ് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നില്ക്കുന്നത്.

“മലയാളനാട്” വാരികയുടെ 47-ാം ലക്കത്തിൽ രണ്ടു ചെറുകഥകളുണ്ട്. ശ്രീ. ചൊവ്വല്ലൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടിയുടെ “പ്രായ”മാണ് ആദ്യത്തേതു്. ഭർത്താവിനു ചെറുപ്പക്കാരിയായ വേലക്കാരിയോടു് ഒരു താല്പര്യം. ചെറുപ്പമെങ്കിലും പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഭാര്യയ്ക്കു് ഒരു അപ്പവിനോടു് താൽപര്യം. അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കാനാണ് കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കു് താൽപര്യം. പക്ഷേ, അതു സഫലിതമായിട്ടില്ല. മലബാർസുകുമാരന്റെ ചെറുകഥകളിൽ കാണുന്ന വിരസമായ നീണ്ട സംഭാഷണം കൃഷ്ണൻകുട്ടിയുടെ കഥയിലുണ്ട്. അതിനു് ഒട്ടും സ്വാഭാവികതയില്ല. ശ്രീ. അബ്ദുൾഗഫൂറിന്റെ “കൊല്ലിക്കുന്നു” മുഴുവൻ സെക്സിയന്റെ പ്രതീകങ്ങളാണ്. ഫ്രാമ്പിന്റെ “സ്വപ്നവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ” വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കറിയാം പാസു ജനനേന്ദ്രിയത്തിന്റെയും കണ്ണു വക്കോജത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാണെന്നു്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രതീകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് ലൈംഗികതാപം കലർന്ന ഒരു കഥ പറയുകയാണു് ഗഫൂർ. മനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെയും മാനസികങ്ങളായ സിംബലുകളെയും കലാത്മകമാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. മനശാസ്ത്രപരങ്ങളായ കൃതികൾ വിരളമായേ വിജയം പ്രാപിക്കാറുള്ളു. അതിനാൽ

ഗഫൂറിന്റെ കഥ പരാജയപ്പെട്ടതിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി. പി.ചിപ്പുകോത്തു മാലയുണ്ടാക്കാം കള്ളിമുളച്ചേത്തു് ആരും മാല കെട്ടാറില്ലല്ലോ.

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഈ ആഴ്ചയിൽ എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻനായരുടെ “ഉപഹാരവും” “മഹാഭാരതം”ത്തിന്റെ ഗദ്യവിവർത്തനവും (ഒൻപതാം വാല്യം). വളരെക്കാലത്തിനുമുമ്പു് എഴുതിയ ചില ലേഖനങ്ങളും അടുത്തകാലത്തു് എഴുതിയ ചില ലേഖനങ്ങളും ഒരുമിച്ചു ചേർത്താണ് ഡോക്ടർ ഭാസ്കരൻനായർ “ഉപഹാരം” പരസ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്ര ഗ്രന്ഥവും വായിക്കാൻ കൊള്ളാം. അവയിലെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു് നാം യോജിച്ചിട്ടുവേണ്ട അവയുടെ സൗന്ദര്യമാ സ്വദിക്കാൻ. ആ നിലയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥവും ആദരണീയമത്രേ. എങ്കിലും മുൻപെഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ മാറി എഴുതേണ്ടിയിരുന്നവെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ തോമസ് മൻ, ലൂജിപിരാമെല്ലോ എന്നീ സാഹിത്യനായകന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള ബഹിഃസ്ഥഭാവം, പല്ലുവഗ്രാഹിതം ഒഴിവാക്കുമായിരുന്നു. വ്യാസമഹാഭാരതം ഗദ്യത്തിലാക്കുന്ന വിദ്വാൻ കെ. പ്രകാശം വലിയ സേവനമാണു് അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, തിപ്പുകൊണ്ടാവാം, അക്ഷന്തവ്യങ്ങളായ തെറ്റുകൾ അതിൽ കടന്നുളളുന്നു. ഒൻപതാം വാല്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഭാഗം കാണുന്നു. സൂത്രൻ പറയുകയാണു്-

“എടോ, ശുചിസ്ത്രീതേ,-
നിന്റെ അച്ഛനും
അമ്മയും ഗുരുജനങ്ങളും സ്വതന്ത്രരല്ല. സുഭഗേ, ഭദ്രമായ എന്റെ വാക്കു നികേരിക്കുക. അല്ലയോ സുശ്രോണി എല്ലാം കാമിക്കുക എന്ന ‘കാമി’ ധാതുവിൽ നിന്നാണ് കന്യകയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായതു്...” “യുവജനഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാണവരുടെ കാമ്യപരിഗ്രഹേച്ഛയിൽ.” നീ പറയുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണു്”

(ശേഷം 52-ൽ)

Mechanical Data and Advertisement rates of the MALAYALA NADU Annual Special due on 17th May 1970.

MECHANICAL DATA

Size	Demy 1
Size of Type Page	24.5 cms. x 18cms
Column Length	24.5 cms.
Column Width	5.4 cms.
No. of columns	3
No. of Pages	300

ADVERTISEMENT RATES

4th (last) cover page*	Rs. 800(colour)
2nd cover	Rs. 600
3rd cover	Rs. 600
Inside ordinary	
Full Page	Rs. 300
Half Page	Rs. 175
Quarter Page	Rs. 100
Less than Quarter Page	
Rs. 5/- per S. cm.	
For special positions	
25 % Extra.	

[* Advertisement on the 4th (last) cover page alone will be printed in 3 colours yellow, red and blue.]

Advertisement materials and instructions should reach this office on or before 1st May '70.

Book your orders early.

വി

പ്ലവകാരിയും പണ്ഡിതനും രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനുമായ ലെനിനെക്കുറിച്ച് എടുത്തുപറയാവുന്ന കാര്യമെന്താണെന്ന് എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ പറയും അത് ഏതൊന്നും മുൻകൂട്ടി കാണുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധിയാണെന്ന്. സാമൂഹ്യവികാസം ഏതുവഴിക്കു ചലിക്കുന്നു എന്നും വ്യത്യസ്തപാർട്ടികൾ എങ്ങിനെ രൂപംകൊള്ളുന്നുവെന്നും മുൻകൂട്ടി കാണുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു പ്രതിഭാസമെന്നു നോക്കുന്നതിനായി മാത്രമായിരുന്നില്ല അത്. വിപ്ലവകാരിയെന്ന നിലയ്ക്കും സാമൂഹ്യസംരക്ഷണത്തിനും അപഗ്രഥിക്കാനും അതിൽനിന്നും നിഗമനങ്ങൾ സ്വരൂപിക്കാനും കഴിവുള്ള പണ്ഡിതനെന്ന നിലയ്ക്കുമുള്ള സമർപ്പണബോധത്തോടു കൂടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഠിനപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലവും കൂടെയായിരുന്നു അത്.

“വിപ്ലവകാരികളുടെ ഒരു സംഘടനയെ ഞങ്ങൾക്കു തന്നെ; റഷ്യയെ ഞങ്ങൾ വിപ്ലവീകരിച്ചുതന്നു.” എന്നു 1902-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയതു വെറുമൊരു ശൈലിപ്രയോഗമായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും മടുത്ത സഹപ്രവർത്തകരുമായി അദ്ദേഹം പുതിയ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു പാർട്ടിയെ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ, വാർത്തെടുത്തു.

എന്തുകൊണ്ട് അതു പുതിയ മാതൃകയിലുള്ള പാർട്ടിയായി? കമ്മ്യൂണിസത്തോടുള്ള സമർപ്പണബോധവും ദുഃഖവിശ്വാസവും മാത്രമല്ല. ആ പാർട്ടി അതിന്റെ അംഗങ്ങളോടാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. പാർട്ടിക്കുവേണ്ടി പണി എടുക്കാൻ സദാ സന്നദ്ധരായിരിക്കണമെന്നും ബഹുജനങ്ങളെ തങ്ങളോടൊപ്പം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവണമെന്നും വിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി പോരാടണമെന്നും വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രസ്തുതലക്ഷ്യത്തിനു ജീവൻവരെ ത്യജിക്കണമെന്നും അംഗങ്ങളോടാഹ്വാനം ചെയ്തു പുതിയ മാതൃകയിൽപെട്ട ആ പാർട്ടി.

1917-മാച്ചിൽ 24000 അംഗങ്ങൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ആ പാർട്ടി, കഷ്ടിച്ച് ആറുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 350,000 അംഗസംഖ്യയുള്ള, തൊഴിലാളി-കർഷ

ലെനിൻ

കവിഭാഗങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന, 15 കോടി ജനങ്ങൾ അധിവസിച്ചിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തു് അവരെ വിജയത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു പാട്ടിയായി വളർന്നു.

സാറിസ്റ്റും സോപമോഡിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ പാട്ടി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന മർദ്ദങ്ങളും നേരിടേണ്ടിവന്ന നഷ്ടങ്ങളും ഊഹിക്കാൻപോലും പ്രയാസമാണ്.

പതിനഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം അതായതു് 1917-ൽ ലെനിന്റെ വാക്കുകൾ യാഥാർത്ഥ്യമായി പരിണമിച്ചു-റഷ്യ വിപ്ലവീകരിക്കപ്പെട്ടു; ചരിത്രത്തിന്റെ ചക്രങ്ങൾ ഒരു പുതിയ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു്, സോഷ്യലിസത്തിലേക്കു് തിരിയുകയുണ്ടായി.

ലെനിൻ വിപ്ലവകാരിയും അതേസമയം പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു; എന്നാൽ ശുദ്ധശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനല്ലായിരുന്നവെന്നു മാത്രം. ശാസ്ത്രത്തെ വിപ്ലവസമരത്തിന്റെ കാതലായ ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പരിഗണിച്ചു. ആദർശവാദത്തെ ചിന്ത പാട്ടിയെ താറുമാറാക്കുന്നുവെന്നും, പ്രത്യേക ഉൾപാട്ടിസമരത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ദാർശനികകൃതികളും പ്രകൃതിശാസ്ത്രരംഗത്തെ അധുനാതനകണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും സമഗ്രം പഠിക്കാനാരംഭിച്ചു. പിന്നീടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ മാർക്സിസത്തിന്റെ ന്യായസമർത്ഥനം മാത്രമായിരുന്നില്ല; മാർക്സിസ്റ്റും തത്വചിന്തയിലേക്കുള്ള ഒരു പുതിയ സംഭാവനകൂടെയായിരുന്നു അത്.

“ഒരു യൂറോപ്യൻ ഐക്യനാടിനുവേണ്ടിയുള്ള മുദ്രാവാക്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു്” എന്ന ലേഖനത്തിൽ സോഷ്യലിസം ആദ്യമായി ഒന്നിലധികം രാജ്യങ്ങളിലൊ ഒരു രാജ്യത്തുമാത്രമായിട്ടൊ സ്ഥാ

പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ആശയം ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി.

ഒരു രാജ്യത്തു സോഷ്യലിസ്റ്റും വിപ്ലവം പുത്തീകരിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചിരുന്നതു റഷ്യയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അവി

വിപ്ലവകാരിയും പണ്ഡിതനും രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനും

ടെ വിപ്ലവത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യത പരിപക്ഷമായിരുന്നു.

സാമ്പത്തികമായി പിന്നണിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് റഷ്യയെന്ന് അദ്ദേഹം തീച്ചയായും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ മുതലാളിത്തവികാസത്തിന്റെ ശരാശരി നിലവാരം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു രാജ്യമാണെന്നത് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

റഷ്യൻസമുദായത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന രൂഷ്യമായ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയവൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലും കനത്ത സൈനികപരാജയങ്ങളിലും സാമ്പത്തികക്ഷാമവും നേരിടുന്നതിൽ സാറിസത്തിന്റെ കഴിവില്ലായ്മയിലും എല്ലാം ഇക്കാര്യം പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനെന്ന നിലയിൽ ലെനിനെക്കുറിച്ച് അല്പംചില വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ്, അറസ്റ്റിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു ഒളിവിൽ പോകേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, ലെനിൻ തന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ‘ഭരണകൂടവും വിപ്ലവവും’ എഴുതിത്തുടങ്ങി. നാളെ എന്തുചെയ്യണമെന്നുള്ളതു കേവലം ഒരു ശാസ്ത്രകാര്യമല്ലെന്നും എന്നാൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ പ്രായോഗികപ്രവർത്തനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു പ്രശ്നമാണെന്നും ലെനിൻ അക്കാലത്തു് എഴുതി.

വിപ്ലവംകാരണം ‘ഭരണകൂടവും വിപ്ലവവും’ പുത്തീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. “ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു തട

സ്സത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനേ കഴിയൂ... വിപ്ലവത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നതിലും അതിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതാണു കൂടുതൽ സന്തോഷപ്രദവും പ്രയോജനപ്രദവും.” ലെനിൻ എഴുതി.

വിപ്ലവ സോവിയറ്റു ഗവർണ്മെൻറിന്റെ തലവനെന്ന നിലയിൽ ലെനിൻ സ്വീകരിച്ച ആദ്യനടപടി വമ്പിച്ച ചരിത്രപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന രണ്ടു രേഖകൾ—സമാധാനത്തെക്കുറിച്ചും ഭൂമിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഡിക്രികൾ—സോവിയറ്റുകളുടെ രണ്ടാം കോൺഗ്രസ്സിൽ സമർപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളതായിരുന്നു.

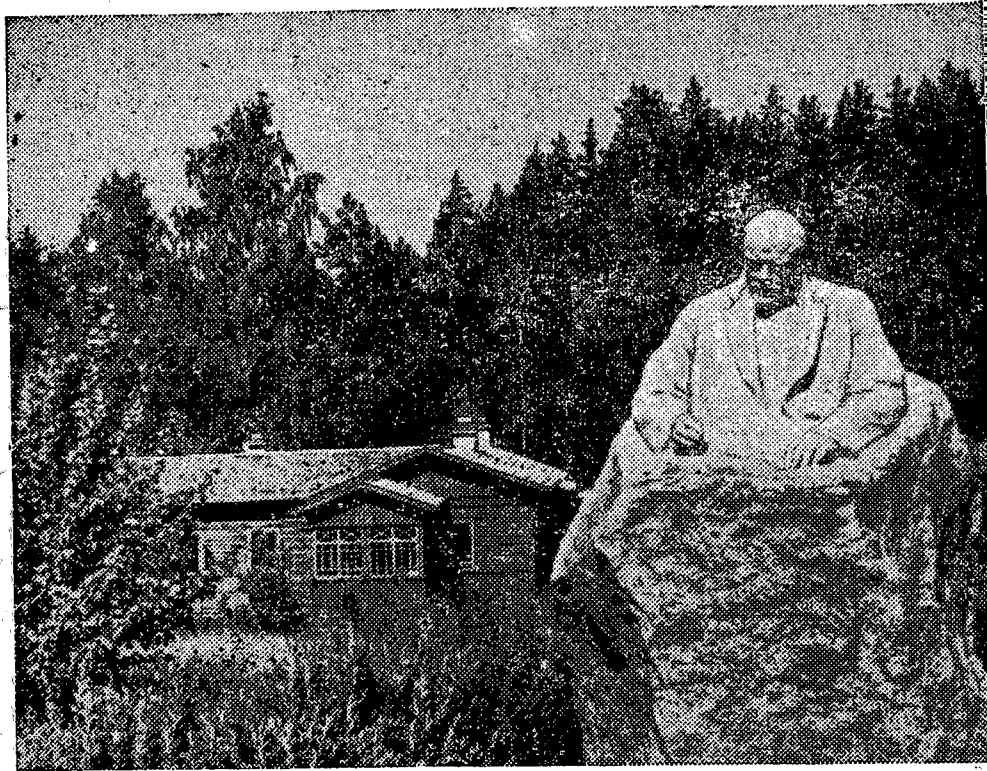
യുദ്ധത്തിന് അന്ത്യംവരുത്താനും പിടിച്ചടക്കലുകളും നഷ്ടപരിഹാരങ്ങളും കൂടാതെയുള്ള സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയും അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ന്യായയുക്തവും ജനാധിപത്യപരവുമായ സമാധാനസന്ധി ഒപ്പുവെക്കുന്നതിന് അടിയന്തിര സംഭാഷണങ്ങൾ ആരംഭിക്കണമെന്ന യുദ്ധകത്രികകളായ രാഷ്ട്രങ്ങളോടും ഗവർണ്മെന്റുകളോടും അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ, കൃഷിക്കാർ തങ്ങളുടെ ഡെപ്യൂട്ടികൾക്കു നൽകിയിരുന്ന

അനസ്താസ് മിഖോയൻ

ന 242 മാൻവേറുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതെല്ലാം ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ച് ഷിക്രിയിൽ അദ്ദേഹം ഏകോപിപ്പിച്ചു.

ഇതെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലും ലോകത്തെമ്പാടും ഗൗരവപ്രതികരണങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

കാക്കസസ്സിലെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി 1919-ൽ ഞാൻ മോസ്കോയിൽ എത്തി. എന്നിക്കുന്ന പ്രായം 24. എന്റെ റിപ്പോർട്ട് ലെനിൻ സശ്രദ്ധം കേട്ടു. വസ്തുതകൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിന് എന്നോടു നിരവധി ചോദ്യങ്ങളും ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ എന്റെ യഥാർത്ഥതയിൽ വിശ്വസം കൊള്ളിച്ചതു് അന്തിമവിജയത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസമായിരുന്നു. (ശേഷം 64-ൽ)



ലെനിൻഗ്രാഡിനടുത്തുള്ള ലെനിൻമ്യൂസിയം.

സാഹിത്യവാദഫലം

(14-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

ഈ ഗ്രന്ഥം തർജ്ജമയല്ലേ? അതിൽ വ്യസേൻ കമാരനാശാന്റെ കാവ്യഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നത് വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, കമാരനാശാൻ വ്യാസൻ മുൻപായിരിക്കാം ജീവിച്ചിരുന്നത്.

എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമില്ലാത്ത അക്കാര്യം തെക്കറിച്ച് കൂടുതലൊന്നും പറയുന്നില്ല. കടലിലെ മുത്തുകളെയല്ല, കടൽക്കരയിലെ ചിപ്പികളെയാണ് നാം ഇത്രയും നേരം നോക്കിയത്. അതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനില്ല. മുത്തുകൾ വിരളം; ചിപ്പികൾ ധാരാളം.

- 0 -

സാഹിത്യത്തിലെ ലെനിനിസം

(14-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

ചുഷണവ്യവസ്ഥയെ എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യകാരൻ പുരോഗമനവാദിയാണ്. ഇക്കാര്യം ലെനിൻതന്നെ ടോൾസ്റ്റായിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയ നിരൂപണങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. താൻ ജീവിച്ച സമുദായത്തെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും അതിൽകണ്ട ചുഷണവ്യവസ്ഥയെ ശക്തിയായി എതിർക്കുകയും ചെയ്ത ടോൾസ്റ്റായിയുടെ കൃതികൾ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം വായിച്ചുപഠിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ചുഷണവ്യവസ്ഥ അവസാനിപ്പിക്കാൻ ടോൾസ്റ്റായി നിർദ്ദേശിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളോടു് അദ്ദേഹം യോജിച്ചില്ല. കാരണം, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സംഘടിതശക്തിക്കു മാത്രമേ, അതവസാനിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയൂ. വ്യക്തികളെ നന്നാക്കിയ തുകൊണ്ടു് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ മാറുകയില്ല. ടോൾസ്റ്റായിയെ മാത്രമല്ല, ലെനിൻ തന്റെകാലത്തും അതിനുമുമ്പും ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രതിഷ്ഠിതകൃതികളുടെ കർത്താക്കളെയും ക്രിട്ടിക്കൽറിയലിസ്റ്റുകളായ സാഹിത്യകാരന്മാരെയും വളരെയേറെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

അതിനു കാരണവുമുണ്ട്. “ഫെഗലിന്റെ സയൻസ് ഓഫ് ലോജിക്”ൽനിന്നു പ്രസക്തഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് 1914-ൽ ലെനിൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ലോകം മനുഷ്യനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്റെ പ്രവർത്തനംവഴി അതിനെ മാറ്റിത്തീർക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ തീരുമാനിക്കുന്നു.” ഈ സുപ്രധാനമായ സത്യത്തെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള സാഹിത്യസൃഷ്ടി പ്രയോജനപ്രദമാവില്ല. സോഷ്യലിസ്റ്റു റിയലിസവും അതുതന്നെയാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

മനുഷ്യനാണു സ്വന്തം വിധികർത്താവു് എന്ന ബോധം മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കു സാഹിത്യത്തിന്റെ കർത്തവ്യമല്ലെങ്കിൽ മററൊന്നാണെന്നു ലെനിൻ ചോദിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം മാക്സിം

വരിസംഖ്യ

റെറപ്രതി 0 . 30

തപാലിൽ-
ഒരു വർഷത്തേക്കു് 17 . 50

ആറുമാസത്തേക്കു് 8 . 80

മാനേജർ,
മലയാളനാട്ടുവാരിക
കൊല്ലം.

ഗോർക്കിക്ക് ഇങ്ങിനെയെഴുതി: “ഈ ദൈവത്തെയുണ്ടാക്കൽ സ്വയം അപമാനിക്കുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും ചീത്തയായ രൂപമല്ലേ? ദൈവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഏതൊരാളും, അത്തരം പ്രവർത്തനത്തെ വെച്ചുപൊറ്റുവിക്കുന്ന ഏതൊരാളും ഏറ്റവും മോശമായതരത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ അപമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.” മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതും ആത്മാവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നതും മറ്റും നിരാശതാബോധംകൊണ്ടാണെന്നും അവന്റെ കർമ്മചൈതന്യത്തെ ഉണർത്തി വീഴുകയാണാവശ്യമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ചില റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രയാസമുണ്ടായോ എന്നും ചിലർ നാട്ടുവീട്ടുകയോ, ആത്മാഹത്യചെയ്യുകയോ ചെയ്തുവോ എന്നും നോക്കി സോഷ്യലിസ്റ്റു റിയലിസത്തെ—സാഹിത്യത്തിലെ ലെനിനിസത്തെ—വിലയിരുത്തുന്നതു ശരിയായില്ല; ഒരു കലാസങ്കേതത്തിന്റെ നേരെ എടുക്കേണ്ട ആരോഗ്യകരമായ നിലപാടുല്ല അതു്. അതുപോലെതന്നെ

§ Lenin on literature and Art

സാഹിത്യകാരൻ പാർട്ടിയിൽ ചേരണമോ, ചേരേണ്ടയോ എന്ന പ്രാകൃതവാദമാക്കി അതിനെ മാറ്റുന്നതും ശരിയാവില്ല. അതൊക്കെ നല്ല ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ വിതണ്ഡാവാരം മാത്രമാണ്.

ഈ ലേഖനം ആരും മറുപടിയായി എഴുതിയതല്ല സാഹിത്യത്തിലെ ലെനിനിസത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചപ്പോൾ കടന്നുവന്ന ചിന്തകളായി കൂടിക്കുഴഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചില പരാമർശങ്ങൾ നടത്തേണ്ടിവന്നുവെന്നുള്ളതു്.

സോഷ്യലിസമെന്നും റിയലിസമെന്നുമൊക്കെ കലാശ്ശാസ്ത്ര പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു കേവലമായ വാചാതം മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. റിയലിസമെന്നാൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫിയല്ലെ എന്നും ഫോട്ടോഗ്രാ

ഫി കലയാകുന്നില്ലെന്നും ഒരാളും കേവലമായ റിയലിസമാണു വേണ്ടതെങ്കിൽ അതിന്നു പത്രവിപ്ലോർട്ടുകൾ വായിച്ചാൽ പോരെയെന്നു മറ്റൊരാളും ചോദിച്ചു കണ്ടു. നിരന്തരങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങളാണിവ. കാരണം കലാസാഹിത്യരംഗത്തു റിയലിസമെന്ന പരയുന്നതു സൗന്ദര്യബോധപരമായ റിയലിസമാണ്. ശില്പസൗന്ദര്യം മത്രമല്ല, ലക്ഷ്യബോധവുമുണ്ടായിരിക്കണം കലയെന്നു ഇപ്പറഞ്ഞതിന്നൊക്കെയുതമുള്ളു. ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണു മനുഷ്യൻ എന്ന ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹിത്യകാരൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനു ലെനിനിസം എതിരാണ്.

—0—

ബാലെ

(17 ര്നനും തുടർച്ച)

ഇരുട്ടും, വെളിച്ചവും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ഈ റുത്തം, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പുതിയ കാരോ രൂപങ്ങൾ, ചന്ദ്രിഗഡിനെ ചൊല്ലി വഴക്കു്. മൈസൂർ-മഹാരാഷ്ട്രാ അതിർത്തിത്തക്കം. നമ്മുടെയിലെ വെള്ളത്തിനുവേണ്ടി ദാഹം. ശിവസേന. ഹിന്ദി വേണം. ഹിന്ദി വേണം. കാരോന്നം കാരോ ദേശത്തെ റുത്തരൂപങ്ങളിലായിരിക്കുമെന്നതാണ് പ്രത്യേകത. ഉദാഹരണത്തിനു്, ചന്ദ്രിഗഡ് പ്രശ്നത്തിൽ പ്രതീകങ്ങളായി വരുന്ന പഞ്ചാബി സർ ദാരിണിയും, ഹരിയാനക്കാരീ ഹിന്ദുയുവതിയും കൂടിയുള്ള റുത്തം ഒന്നാംതരം ഭാംഗ് ഡായുടെ പ്രദർശനമായിരിക്കും. നമ്മുടെയിലെ വെള്ളത്തക്കം കഥക് സ്റ്റേലിൽ. അതുപോലെ കാരോന്നം.

കേണലിന്റെ ഭാര്യ എന്തോ ചോദിക്കാൻ തുനിയുന്നു. രാധാകൃഷ്ണൻ വാക് പ്രവാഹം നിർത്തി.

‘ഈ ബാലെയിൽ ഗാന്ധിജിയെയും കാണിക്കും. അല്ലേ?’

രാധാകൃഷ്ണൻ ചിരിച്ചു.

‘ഉവ്വു്. ആദ്യവും, അവസാനവും ഗാന്ധിജിയെ രംഗത്തു കാട്ടുന്നതു്.’

കേണലിന്റെ ഭാര്യ നിശ്ശബ്ദമായി. രാധാകൃഷ്ണൻ അവരെ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സംശയം. കീമയുടെ ബാക്കി പറയണോ, അതോ ഇരുന്തറുപയുടെ കാര്യം പറയണോ? കഥ ബാക്കി അധികമൊന്നുമില്ല. കണ്ടിട്ടു് കേണലിന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു് രസിച്ചു മട്ടാണ്. ഇരുന്തറുചോദിച്ചാൽ തരുമോ? തരണം. തരേണ്ടതാണ്. അത്രയ്ക്കു് ഇഷ്ടപ്പെട്ട മുഖഭാവമാണ്. അതോ, ആദ്യം ഉത്ഘാടനത്തിനു് ക്ഷണിച്ചിട്ടു് ആ ചുണ്ടയിൽ കോക്കേണ്ടിവരുമോ?

വാച്ചുനോക്കി. ഏഴര. എട്ടിനു് റിഹേഴ്സലിനു് പാട്ടുകാരും മേളക്കാരും വരും. രണ്ടരമെൽ സൈക്കിൾ ചവിട്ടി.

എത്തണം. ശുഭസ്യശീലം. കിട്ടിയെങ്കിൽ കിട്ടി. ഇനി താമസിച്ച് പ്രയോജനമില്ല.

‘അപ്പൂ’...

ഒന്നു നിർത്തി.

കേണലിന്റെ ഭാര്യ ഞെട്ടിയുണർന്നു മട്ടിൽ രാധാകൃഷ്ണനെ നോക്കി.

‘എനിക്കൊരു സംശയം.’

രാധാകൃഷ്ണൻ എന്തു സംശയം തീക്കാനും തയാറാണ്.

‘എന്താണ്?’

‘നിങ്ങളു് പെണ്ണിനു് ഗാന്ധിജിയുടെ വേഷം കെട്ടിക്കുമ്പോൾ തലമുടി എന്തു ചെയ്യും? മുറിച്ചുകളയുമോ?’

രാധാകൃഷ്ണൻ തളന്നുപോയി, ഞെമ്പിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി അസ്ഥിമൂലങ്ങളുടെ ബന്ധമറ്റ മട്ടിൽ അയാൾ കസേരയിൽ നിശ്ചലനായി ഇരുന്നു. സ്വയം തല താഴ്ന്നു.

കേണലിന്റെ ഭാര്യ യുദ്ധം ജയിച്ചു വരുന്ന കേണലിന്റെ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു:-

‘നിങ്ങളു് കഥ പറയുമ്പോഴൊക്കെ ഞാനാലോചിക്കുകയായിരുന്നു. പെണ്ണങ്ങളാണഭിനയിക്കുന്നതെങ്കിൽ, തലമുടി എന്തുചെയ്യും? എത്ര നന്നായി ബോബ് ചെയ്താലും പൊങ്ങിയിരിക്കും. അല്ല, നന്നായി ബോബ് ചെയ്യാനറിയാവുന്ന ഒരാൾ ഹെയർഡ്രസ്സർ ഉണ്ടോ, ഈ നശിച്ച സിററിയിൽ? ഇല്ല. നിങ്ങളിതൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല, എന്നെനിക്കുതോന്നി. ശരിയല്ലേ?’

ഒന്നു നിർത്തി, ശത്രുവിനെ അവർ നിർമ്മായി മലർത്തി.

‘ബോംബെയിലായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നെ ശരിയാക്കാമായിരുന്നു. ഇവിടെയെന്താ, പപ്പടം ഒട്ടിക്കാനാണോ പ്ലാൻ?’

രാധാകൃഷ്ണൻ ഉത്തരം പറയാൻ നാവു യന്ത്രം നിമിഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞതി

നിങ്ങളുടെ മനോഹരമായ തലമുടിക്കു് സംരക്ഷണവും പോഷണവും ആവശ്യമാണ്.

ബംഗാൾ കെമിക്കൽസ് കാന്തറിഡൈൻ

ഹെയർഓയിൽ

നിങ്ങളുടെ തലമുടിയിൽ പട്ടുപോലെ മൃദു തപ മേറിയ കുറുനീരുകളുടെ വളർച്ച വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. തലമുടിക്കു കെഴുപ്പമയമില്ലാതാക്കുകയും മുടികൊഴിച്ചിലിനെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബംഗാൾ കെമിക്കൽസ്

കല്പത്ത-ബോംബെ കാൺപൂർ-ഡൽഹി



നടക്കുന്നത്. അപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു:-

“ഏ ഗ്ലാസ് വെള്ളം.”

വെള്ളം കടിച്ചു കൈകളി ഇറങ്ങു ന്നോൾ കേണലിന്റെ ഭാര്യ ഡ്രായിംഗ് റൂമിന്റെ കരിക തുറന്നുപിടിച്ചു പറഞ്ഞു:-

“ഞങ്ങൾ തീച്ചായയും ഡാൻസിനു വരാം. കേട്ടോ, മാസ്റ്റർ.”

നിശ്ശബ്ദമായി വരാത്തയിൽ ഉലാത്തി യിരുന്ന അൽസെഷ്യനെ കാണാത്തമ ട്ടിൽ രാധാകൃഷ്ണൻ പോച്ചിലേക്കിറങ്ങി. കേണലിന്റെ ഭാര്യ പുറകിൽ നിന്നു വിളിച്ചുചോദിച്ചു:-

“അപ്പോൾ ഇതിനെന്തെങ്കിലും ഡോ നേഷൻ വേണമെങ്കിൽ പറയണം, മടി കരുതൂ.” കേട്ടോ, മാസ്റ്റർ.”

രാധാകൃഷ്ണൻ കേട്ടതായി നെടിച്ചില്ല. ഡോണേഷൻപോലും. പിച്ചക്കാശാ ണ്. പിച്ചക്കാശ്. വഴിവക്കിലിരു ന് പാട്ടുമ്പോൾ പത്തുപൈസ വലി ചെറിയും.

മൈ ഫുട്ട്!

ചരൽവിരിച്ച മുററത്തേക്കിറങ്ങി സൈക്കിളിൽ കയറാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനി യിൽ യാത്രപറയാൻപോലും രാധാകൃ ഷ്ണൻ മറന്നുപോയി.

ആളൊഴിഞ്ഞ നഗരവീഥിയിലൂടെ തണുത്ത കാറ്റോറ്റ് ധൂതിയിൽ സൈ കിൾ ചവിട്ടുമ്പോൾ അയാളോളം: ഇന്നുകൂടി പക്കമേളക്കാരോട്ട് അവധി പറയാം. സത്തുച്ചേക്കും. കലാകാര ന്നാരല്ലേ, ഒന്നമില്ലെങ്കിലും.

—0—

നനഞ്ഞ മണ്ണ്

(20-ൽനിന്ന് തുടർച്ച)

മരുന്നാട്ടിലെ, ഒരു വൃത്തികെട്ട തെരു വിൽവെച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ തിരക്കുപിടി ച്ച മൂന്നാംക്ലാസ്സ് തീവണ്ടിമുറിയിലോ, സിനിമാതിയ്യേറ്ററിലോ വെച്ചു.

ഇത്രയും കാലത്തെ ചുറ്റിക്കറങ്ങലുകൾ കിടയിൽ എത്ര പഴയ പരിചയക്കാരെ പലയിടത്തുംവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയിരിക്കുന്നു.

നിമിഷങ്ങളാകുന്ന ചെറിയ ചെറിയ കമിളകൾ കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വലിയൊ രു കമിളയാണു ജീവിതമെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി വണ്ണമൈവവിദ്ധ്യമുള്ള ഒട്ടേറെ നിമിഷങ്ങളുടെ തുളളികൾ. അവയുടെ രൂപംകൊള്ളലിൽ തനിക്കുള്ള പങ്ക് എത്രയോ നിസ്സാരമാണു്.

എത്രയോ നിസ്സാരമാണു്. ഞാൻ.

എന്തൊക്കെയോ ആകാൻ കൊതിച്ചി രുന്നു. ഒന്നുമാകാൻ കഴിയില്ലെന്നു കണ്ടു പോൾ മോഹങ്ങളെ മനസ്സിലെ ശവപ്പുറവിൽ കുഴിച്ചിട്ടു. ഇന്നു എന്തൊക്കെ യോ ആയിരിക്കുകയാണു്. എന്നിട്ടും അതുപോലെ മനസ്സിനു സമാധാനമില്ല. നിസ്സഹായതയുടെ തേങ്ങലോടെ, പഴയ അസ്ഥികൾ മുമ്പിൽ തെളിയുമ്പോൾ പാ യാനാവത്ത അമച്ഛം ഊറിക്കൂടുന്നു.

മാററപ്പാടത്തിന്റെ മതിൽ മിക്കവാറും ഇടിഞ്ഞുവീണു കിടക്കുകയാണു്. വായന ശാലയുടെ വശത്തുമാത്രം ആടിനില്ക്കുന്ന പല്ലുപോലെ ഒരു കണ്ണ് ഭിത്തി ഉന്തിനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

പണ്ടു ഫുട്ബോൾ കളിക്കുമ്പോൾ ആ മതിലാണു തങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കു് എത്തി യിരുന്നതു്. പതു വശത്തേക്കുപോയാൽ മതിലിലടിച്ച് തെറുപിടിച്ചെടുക്കുന്നതു വലിയൊരു അടവായിരുന്നു.

അങ്ങിനെയാണു പട്ടണത്തിൽനിന്നു വരാറുപുറം ഭിമിനെ പലപ്പോഴും തോല്പിച്ചിരുന്ന. അവർ മതിലുള്ള ഘ്രൗണ്ടിൽ കളിച്ച ശീലമുള്ളവരായിരുന്നില്ലല്ലോ.

അകത്തേയ്ക്കു കയറിയപ്പോൾ മേശയ്ക്കു പുറകിൽനിന്നു പണിക്കർ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. അല്ലനേരം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു ചിരിക്കാൻ ഭാവിച്ചു.

ആളെ മനസ്സിലായോ ആവോ?

“എപ്പോഴാ വന്നതു്?” പണിക്കർ ചോദിച്ചു.

“രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായി.”

“ഇല്ലൊ എവിടാ?” വരിക്കരയുടെ കണക്കുകളുള്ള തടിച്ച പുസ്തകത്തിൽനിന്നു കണ്ണുടക്കാനെയാണു ചോദ്യം.

“അങ്ങിനെ പ്രത്യേകിച്ചൊരു സ്ഥലവുമില്ല. ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു പഞ്ചാബിൽ നിന്നാണെന്നുമാത്രം.”

ഇനി മടങ്ങിപ്പോകുന്നില്ലെന്നു പറയണോ? അയാൾ ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചു.

“പട്ടാളത്തിലൊന്നും അല്ലല്ലോ?”

“അല്ല, പട്ടാളത്തിൽ ചേരണമെന്നു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് ഇതുപോലെ തടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു കിട്ടിയില്ല.”

പണിക്കർ കറുത്ത ഹ്രേയിമിനു മുകളിൽക്കൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“ഇല്ലൊ നല്ലൊന്നും തടിച്ചിരിക്കു്ണ.”

“പണ്ടു് ഇത്രയും തടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പട്ടാളത്തിൽ കിട്ടിയേനെ.”

“എന്തായാലും പട്ടാളത്തിൽ ചേരാത്തതു നന്നായി.”

“അതെന്താ?”

“യുദ്ധം വന്നാൽ മരിക്കും.” അതുത്തിലെ തലക്കെട്ടു വായിക്കുന്നതുപോലെയാണു പണിക്കർ അതു പറഞ്ഞതു്.

“ആത്മാവിലെ രോമാഞ്ചം എന്ന പുസ്തകം ഞാണു പണിക്കരേ?”

ശങ്കരൻകുട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മേശയിൽ കൈമുട്ടുകൂട്ടി ആകാശത്തോടെ നില്ക്കുകയാണു്. നിറമുള്ള കപ്പായവും കിളിക്കൂട്ടുപോലത്തെ തലമുടിയുമുള്ള ഒരു കുട്ടി.

“ഇല്ലാ, പോയിരിക്കു്യാണു്.” പണിക്കർ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

“എന്താതു്, പണിക്കരേ?” ശങ്കരൻകുട്ടി ചോദിച്ചു.

“പുസ്തകമാണു്. നോവലാണു്. ഇല്ലൊ അതേ വേണ്ടു്. ഇന്നു് ഇതേപുസ്തകം ചോദിക്കുന്ന അഞ്ചാമത്തെ ആളാണു് ഈ കുട്ടി.”

“ആത്മാവിലെ രോമാഞ്ചമാ?”

“ആ, അങ്ങിനെയാണു് അതിന്റെ പേരു്.”

“ആരെഴുതിയതാ?”

നീലിരുംഗാദി

നീക്കമുളള ഉദി ചുരുങ്ങിയേറും,
നീലിരുംഗാദി വളരുന്ന സഹായിക്കും
കറും മിരസവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന
ആയുർവ്വേദി പ്രകാരം നീലിരുംഗാദി

SOBHANA AYURVEDA PHARMACY
H.O. CHENGAMANADU KOTTARAKARA

ശോഭനാ ആയുർവ്വേദ ഫാമസി

Prop: M.A. GEORGE VAIDYAN

S.K.P. NEELI BRINGADI



*An Ideal Hair Tonic Prepared From
Rare Ayurvedic Herbs
Promotes long and lustrous
Growth of Hair*



SREE KRISHNA PHARMACY

H.O. TRIVANDRUM.

Managing Partner **B.N. SREEDHARAN UNNI**

“മററപ്പിള്ളി വറിയ്ക്കും. ഇപ്പോൾ അയാൾക്ക് പുസ്തകമേ എല്ലാക്കും വേണ്ടൂ.” ആരെങ്കിലുമൊക്കട്ടെ. മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടു വളരെ കാലമായിരിക്കുന്നു.

ചിതലുപിടിച്ച ഷെൽഫുകളിൽ അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ബയർറട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ ശങ്കരൻകുട്ടി അലക്ഷ്യമായി മറിച്ചുനോക്കി. അഴുക്കുപിടിച്ച ബയർറട്ടുകളിൽ ശ്വാസം മുട്ടുന്ന ഈ പുസ്തകങ്ങൾക്കു പണ്ടു നിറപ്പകിട്ടുള്ള പുറംചട്ടകളുണ്ടായിരുന്നെന്നു അയാൾ ഓർത്തു.

ഒരുപക്ഷേ, ഈ പുസ്തകങ്ങൾ മിക്കവാറും പാവ്യതിച്ചേച്ചി വായിച്ചുകാണും. പ്രത്യേകിച്ചും നോവലുകൾ.

മുമ്പിൽ, മാററപ്പാത്തേ, മാററച്ചത്തുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുകയാണ്. മററന്നാളാണു മാററം. നാലാന്നാളു വിഷു.

മൈതാനത്തു വരിയായി കഴികൾ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഒരിടത്തു മുളങ്കുസുകൾ നാട്ടി പനസുകൊണ്ടുള്ള മറകളിട്ടുകഴിഞ്ഞു. നാളെ വൈകുന്നേരമാകുമ്പോഴേക്കും മാററപ്പാടും നിറയെ കടകൾ രൂപം കൊണ്ടിരിക്കും. നടുവിൽ തുറന്ന സ്ഥലത്താണ് പച്ചക്കറികൾ കുന്നുകൂട്ടിയിടുക. മത്തങ്ങ, കമ്പളങ്ങ, വെള്ളരിയ്ക്ക, കുമ്പിളി, പുഞ്ഞിക്കായകൾ അങ്ങിനെ, എന്തൊക്കെ.....

“അല്ല, ആരപ്പാ ഈ നില്ക്കുന്നത്? എനിക്കു പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലായില്ലാട്ടോ.” ശങ്കരൻകുട്ടി തെട്ടിത്തരിഞ്ഞുനോക്കി.

അല്ലനേരം വിശ്വസിക്കാനാവാതെ നോക്കിനിന്നു. ഏലിയാസല്ലേ? ഇയാളെവിടെനിന്നു പൊട്ടിവിടങ്ങിരിക്കുന്നു? ഇയാൾ നാട്ടു വിളമ്പലല്ലെ കരുതിയതു്.

പണ്ടുതാനുള്ളപ്പോൾ തന്നെ അതിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ.

“എന്താ ശങ്കരൻകുട്ടി; അറിയോ?”

ഏലിയാസു മാറിയിട്ടുണ്ടു്. സ്ത്രീകൾ പഠിച്ചിരുന്നകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ആ വട്ടത്തിലുള്ള പട്ടുതൊപ്പി ഇനിയല്ല. കറച്ചൊന്നു ചിത്തിട്ടുണ്ടു്. എണ്ണക്കുറപ്പായ മുഖത്തിനു നേർത്തമിശ്ര ഗാംഭീര്യം കൂട്ടുന്നുണ്ടു്. ക്ലാസ്സിൽ ‘ഒന്നക്കണ്ണാമൻ’ എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഏലിയാസാണു് അതെന്നു് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നി.

“ഈ പടിക്കൽകൂടി പോയപ്പോൾ ചുമ്മാ നോക്കിയതാണു്. അപ്പോൾ നില്ക്കുന്ന ഒരു കൊമ്പൻമിശക്കാരൻ. എവിടെയോ കണ്ടു പരിചയമുണ്ടെന്നുതോന്നി. അതുകൊണ്ടു് ഒന്നു നോക്കിക്കളയാമെന്നു് കരുതി കയറിയതാണു്.”

“അപ്പോൾ താൻ നാട്ടുവിട്ടെന്നുപറഞ്ഞിട്ടു്?” ഒരു നിമിഷത്തെ അവരപ്പിനുശേഷം ശങ്കരൻകുട്ടി ചോദിച്ചു.

“എങ്ങോട്ടു് പോകാനെന്നോ?”

“ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു്. തന്റെ ദേശത്തേയ്ക്കു് ഒരിക്കൽ താൻ പാസ്റ്റോർട്ടുവരെ ശരിയാക്കിയതല്ലേ.”

“പാസ്റ്റോർട്ടു് എടുത്തെന്നുവെച്ചു് പോകണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടോ?”

“അതുകൊള്ളാം, ചെറിയ തുകത്തിലേകാറു് തനിക്കു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.”

“നമ്മളൊക്കെ ഈ നാട്ടിലു് ജനിച്ചവളുൻപരല്ലേയോ, പോയാലും എവിടെവരെ പോകാ?”

“അപ്പോൾ താൻ വലിയ ആപ്പനായിരിക്കുകയാണല്ലോ.”

“ആ അല്ലമൊക്കെ. അതിരിക്കട്ടെ. ശങ്കരൻകുട്ടി പട്ടാളത്തിൽചേർന്നു വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ.”

“ഞാൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നെന്നു് ആരു പറഞ്ഞു?”

“തന്റെ മോന്തകണ്ടാൽ അറിഞ്ഞുടേ?”

“ഓ, ഈ മിശകാരണമായിരിക്കും.” ശങ്കരൻകുട്ടി വാത്സല്യത്തോടെ മിശതടവിനു് സർദാർമാരുടെ രോഗം പകർന്നതാണു്.

“ആട്ടെ, താനെവിടെയാണെന്നു പറഞ്ഞില്ല”

“ഇവിടെ വന്നതിൽപ്പിന്നെ ഇരുപത്തിയഞ്ചാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണു് ഈ ചോദ്യം കേൾക്കുന്നതു്. പറയാൻ ഉത്തരമില്ല. കാരണം, ഞാൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയുമല്ല.”

“എന്തവെച്ചാൽ...?”

“അങ്ങിനെ പ്രത്യേകിച്ചു് സ്ഥലമൊന്നുമില്ലെന്നതിനാലും. എന്നാൽ പോകാത്ത ഇടമൊട്ടില്ലതാനും.”

“അതെന്തുപണി?”

അല്ലം ബിസിനസ്സൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നു്.

Read SOVIET LAND

A Magazine of
Soviet-Indian Friendship

Concession Subscription Rates:— Up to 30—4—70

	One Year	Three Years
English ...	Rs. 7—00	Rs. 14—00
Tamil, Telug , Malayalam, Kannada and other Indian languages. } ...	Rs. 6—00	Rs. 12—00

- Further Concession of Rs. 2/- for Renewals.
- Beautiful multi-coloured Calendar for all Subscribers.
- Attractive Pocket Diary for 3 year subscribers along with the Calendar.

Subscribe through our authorised local agents or send the amount directly to:-

Soviet Land Office,
44, Theagaraya Road,
MADRAS-17.

“ബിസിനസ്സോ, അതെന്ത് ബിസിനസ്സ്?” എലിയാസ് അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

“അതൊക്കെ മറുനാട്ടിൽവെച്ചു നടന്നതാണ്. ജോലിനോക്കുന്നതിലും ഭേദം അതാണെന്നുതോന്നി.”

“അപ്പോൾ, ഒരുപാടു സമ്പാദിച്ചുകാണും.”

“ഒരുപാടൊന്നുമില്ല അല്പസപ്തമൊക്കെ. പത്രം കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ എത്രകണ്ട് സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയും?”

“എടോ, താൻ അപ്പൊഴെ വൻപുള്ളിയായിരിക്കുകയാണ്. കണ്ടാൽ തോന്നുകയില്ല, കിട്ടട്ടോ. ഇനി മുതലാളിയെന്നു വിളിക്കണോ?” എലിയാസ് ചിരിച്ചു, ശങ്കരൻകുട്ടിയും ചിരിച്ചു.

“വല്ല കള്ളക്കടത്തലിന്റെ പണിയോ മറ്റോ ആണോ?”

“കള്ളക്കടത്തലൊന്നുമില്ല. ശരിക്കുള്ള കടത്തൽതന്നെയാണ്.”

എന്നാൽ ആ പണി എനിക്കുമാത്രം പറഞ്ഞുതാടോ, പഹയാ. ഇവിടെ തറയും പറയും പാടിപ്പിച്ചു എന്റെ തൊണ്ടയിലെ വെള്ളം വറ്റാറായി.”

“അതൊക്കെ പിന്നീട് പറഞ്ഞുതരാം, ഒരുപാടു പറയാനുണ്ട്... താൻ ചായകുടിച്ചോ? നമുക്ക് കൃഷ്ണൻമുപ്പന്റെ ഓരോ ചായ അടിക്കാം.”

“വേണ്ട, ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു കടിച്ചിട്ടാണു വരുന്നത്.”

“താനിപ്പോഴും മാറിയിട്ടില്ല, എലിയാസ്?”

“എങ്ങനെ മാറാനാണ്? ചൊട്ടയിലെ ശീലും ചുടലവരെ എന്നല്ലേ?”

എന്റെ ക്ഷാത്രത്തിലു മാത്രം അങ്ങനെയല്ല. ചൊട്ടയിലെ ശീലും നാടുവിട്ടെന്നുവരെ മാത്രമേ നിന്നുള്ളൂ. പിന്നൊക്കെ അപ്പോൾ തോന്നിയ ശീലങ്ങായിരുന്നു. ഒന്നും പഴയവയല്ല. എല്ലാം തനി പുത്തൻ ശീലങ്ങൾ.”

“ദുശ്ശീലങ്ങളും...?”

“ആ, ദുശ്ശീലങ്ങളും.”

“നാടുവിട്ടുകൊണ്ട് താൻ നേരെയായി. അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെക്കിടന്നു എന്തെല്ലാം ചെയ്തെന്ന് നിന്തിയിട്ട് എലിയാസ് പറഞ്ഞു. ‘നമുക്ക് കരിപ്പായിക്കടവിലേക്കു പോകാം. മാറ്റിച്ചന്ത

ടെ തിരക്കു കാണാം.”

“യൂളിന് വക്കുവശത്തുള്ള വഴിയിലുടേ അ.പർ നടന്നു.

പോസ്റ്റാഫീസിന് മുമ്പിലത്തെ ചുണ്ടിപ്പലക ഇപ്പോഴും അതുപോലെത്തന്നെയുണ്ട്. “പോസ്റ്റാഫീസ് ഈസ് എ ഫെഡ്”

“പോസ്റ്റാഫീസ് ഒരു തലയാകുന്നു. എലിയാസ് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി.

“സക്കാർ കായ്മമല്ലേടോ” അങ്ങനെയൊക്കെയിരിക്കും. ഉദ്യോഗത്തിൽപെന്ന് ആറുമാസംകഴിഞ്ഞാണ് എന്നിക്ക് ശമ്പളം കിട്ടിയത്. അറിയോ, തനിക്ക്? അതുതന്നെ കണ്ണീക്കണ്ടൊക്കൊക്കെ വാസ്തവികമായിത്തീർന്നു. പാവം എലിയാസ് മാഷ് പുല്ലുതിന്നു ജീവിച്ചോളം എന്നായിരിക്കും വിശ്വാസം., അതും ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസമല്ല, ആറുമാസം.”

തനിക്ക് സക്കാറാഫീസുകളിൽ യാതൊരുവിധ ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ശങ്കരൻകുട്ടി ചാത്തു. സർദാർ ഹർജൻ സിംഗാണ് ആ വിദ്യ പഠിഞ്ഞുതന്നത്. നേൽ ടെറിബിൻഷർട്ടിട്ടേ എപ്പോഴും പോകാവൂ. കിശയിൽ മൂന്നുനാലു നോട്ടുകൾ അലക്ഷ്യമായി തിരികിവെച്ചിരിക്കണം.

ഒരാഫീസിലും അസൗകര്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. സൂപ്പർ, ക്ലാക്കും, ശിപായിയുമൊക്കെ സലാംവെച്ചിരുന്നു.

“അതാണ് ബിസിനസ്സ്. ബിസിനസ്സിൽ കാൽ സമയവും, സമയം കാക്കുമാണ്.” അയാൾ സ്വയം അഭിനന്ദിച്ചു.

“സ്വയം കത്തിത്തീരുന്ന മെഴുകുതിരിയല്ലേ, ഈ മാഷ് എന്നുപറയുന്ന ആളു്... “തേങ്ങാപ്പുളി.” എലിയാസ് പിറുപിറുക്കുന്നതു കേട്ടു.

എലിയാസിന് ഇപ്പോൾ ശാന്തമായ രീതിയിൽ സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്നു. ശങ്കരൻകുട്ടിക്ക് അതിശയം തോന്നി.

ക്ലാസിൽ പുറകിലത്തെ ബെഞ്ചിൽ തന്റെ തൊട്ടടുത്തീരുന്നു ഡെസ്കിൽ കൈമുട്ടുകളിനി ഉറക്കംതുങ്ങാറുണ്ടായിരുന്ന എലിയാസ് തോറുതോറു അടിയുറച്ചാണ് പോന്നത്. ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിമേനോൻമാഷ് വിരലിലുള്ള ഉരുളൻ മോതിരംകൊണ്ട് ചെവിക്ക് ഏറ്ററിക്കൊണ്ട് പലതവണ ചോ

ഭിക്ഷനുള്ള കേട്ടിട്ടുണ്ട്. 'താനെന്തിനാക്കോ സായ്പേ, ഈ പുസ്തകമൊക്കെ ചുമന്നു കൊണ്ടു വരുന്നത്? ഇവിടെവെന്ന് നേരം കളയാണ്ടു വല്ല മൊട്ടക്കച്ചവടോം നടത്തിയാലു വീട്ടിലു കഞ്ഞികുടിച്ച് കഴിയാം.'

ക്ലാസിലുള്ള ഒരേ ഒരു ജൂതൻ ഏലിയാസായിരുന്നു. പണ്ടു, ഗ്രാമത്തിൽ നൂറോളം ജൂതകുടുംബങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോന്നായി, ഇസ്രായേലിലേക്ക് കപ്പൽ കയറി. ശേഷിച്ചിരുന്ന അഞ്ചോ ആറോ കുടുംബങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു, ഏലിയാസിന്റേതു്. മുട്ടക്കച്ചവടം ഗതിയില്ലാത്ത ജൂതന്മാരുടെ കലത്തൊഴിലായി അവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നു. തഴ്ന്ന വരുടെ കടിലുകളിൽനിന്ന് കോഴിമുട്ടകൾ ശേഖരിച്ച് കൊച്ചിയ്ക്കു് എത്തിക്കലായിരുന്നു അവരുടെ തൊഴിൽ.

ജൂതന്മാരെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ കെട്ടുകഥകളുണ്ടായിരുന്നു അതൊക്കെ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നതു് കൃത്യാനിഷ്ടികളാണു്.

ജോസീനു് ഏലിയാസിനെ ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കാൻ ഒരു മാഗ്ഗിമുണ്ടു്. യഹൂദന്മാരുടെ ഒരു പുവ്വകഥയെപ്പറ്റി ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണതു്.

"ഇവരൊക്കെ ചാവുവഴു്, മുക്കും വായും മുടിക്കെട്ടും, അറിയോ, ശങ്കരൻ കുട്ടി?" ഏലിയാസിന്റെ മുഖിൽ വെച്ചാണു് ചോദിക്കുക.

"അതേന്തിനാ?"

"അാ, അതല്ലേ കാര്യം. മുക്കും വായും തുറന്നുവെച്ചാൽ കഴുപ്പാണു്."

"ഏതാ കരിപ്പേ, എന്തെന്തൊക്കെയാണു് പറയിക്കണ്ടു് ഏലിയാസു് പീറ്റുപിറുക്കും."

"സത്യം പറയുമ്പോൾ താനെന്താ ഇഞ്ചിതിന്ന കരങ്ങനെപ്പോലെയാവണതു്?"

"കാര്യമെന്താണെന്നു് പറയെടാ, ജോസേ." "ജങ്കരൻകുട്ടി ചോദിക്കുന്നു. അറിയാത്തതില്ല, ഏലിയാസിനെ ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രം."

"ഇവരു് ചാവുമ്പോ വായിക്കൂടെ മുത്രും ചാട്ടമത്രും. അതോണ്ടാ മുടിക്കെട്ടണതു്..."

വിറച്ചുകൊണ്ടാണു് ഏലിയാസു് ചാടിയെത്തിക്കുക.

"എടാ, നീയൊക്കെ മാക്കുംകൂടിയ മാപ്പിളയല്ലേ? ഞാൻ നെന്താക്കുസു് യഹൂദനാണെടാ. നീന്റെറയൊക്കെ വലുവലു പുണ്യാളന്മാരു് ആദ്യം എന്റെറ ജാതി ആയിരുന്നെടാ. അവൻ വന്നിരിക്കുന്നു ഒരു പുണ്യാളൻ."

പഴയ കഥയാണു്; വെറും കെട്ടുകഥ. പണ്ടുപണ്ടു കാലത്തു് മിസ്രയീം ദേശത്തിനു് പുറത്തുവരികയോ കടലിൽ വെച്ചു് യഹൂദന്മാരും, മിസ്രയീംദേശക്കാരുമതിൽ ഏറ്റുമുട്ടി. പൊരിത്തയുദ്ധം. ഏഴു രാത്രിയും ഏഴു പകലും നീണ്ടുനിന്ന യുദ്ധത്തിനുശേഷം മിസ്രയീംദേശക്കാർ ചത്തൊട്ടങ്ങി. ചാവുന്നതിനു് മുമ്പു് ജഗന്നിയന്താവായ ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ അവർശപിച്ചു: 'യഹൂദൻ മുത്രവിസർജ്ജനം നടത്താനാകാതെ മരിക്കാൻ ഇടയാക്കട്ടെ എന്ന്.' ആരുടേയോ വികടബുദ്ധിയിൽ വിളഞ്ഞ ഒരു കഥ.

"കരികല്ലുവെച്ചു നണയാണു്. വേണമെങ്കിലു് ഞാൻ തെളിയിച്ചുകൊടുക്കാം സംശയമുള്ളവർ എന്റെ കരയിലു് മരണമുള്ളപ്പോൾ വന്നുനോക്കട്ടെ.....! ഏലിയാസു് ശുശ്രൂഷിപ്പിച്ചു് അലറുകയായിരിക്കും."

ഒടുവിൽ അയാളെ സമാധാനിപ്പിക്കേണ്ട ചുമതല എപ്പോഴും ശങ്കരൻകുട്ടിയാണു്.

"സാരമില്ലെടോ ഏലിയാസേ. അവർ തന്നെ ചുടാക്കാൻവേണ്ടി പറയുന്നതല്ലേ, അല്ലാണ്ടു്, ഇതിലൊക്കെ വല്ല സത്യമുണ്ടായിട്ടാണോ?"

"എന്നാലും കഠിന പഹായന്മാരു് ഇതൊക്കെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു." "അങ്ങനെയുള്ളവരു് ആരെതു പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിക്കും..... അവരെയെങ്ങു് വീട്ടു്....."

ശങ്കരൻകുട്ടിക്കു് ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"എന്താ താൻ ഓത്തോത്തു ചിരിക്കുന്നതു്?" ഏലിയാസു് ചോദിച്ചു.

"പണ്ടത്തെ സ്കൂൾജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുകയായിരുന്നു."

"അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോയെടോ. അന്നതിന്റെ വില അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴാണു് മനുഷ്യായ്യസ്സിലെ ഏറ്റവും നല്ലകാലം കഴിഞ്ഞുപോയിയെന്നു്"

മനസ്സിലാക്കുന്നതു്." എന്തോ ഓത്തു്, ഏലിയാസു് പൊട്ടുന്നെ പറഞ്ഞു.

"താൻ ഭാഗ്യവാനാണു് ശങ്കരൻകുട്ടി"

"എത്ര വിധത്തിൽ?"

"എല്ലാ വിധത്തിലും."

"പണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണെങ്കിൽ, ഞാനിനി അതിനു പോകുന്നില്ല."

ഏലിയാസു് പെട്ടെന്നു് തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ചെരിപ്പിനിടയിൽ കടുങ്ങിയ ഉരുളൻകല്ലെടുത്തു് അത്താണിയിൽ ഏറ്റിത്തുകൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ചോദിച്ചു:

"എന്താ പണം ഇത്ര പെട്ടെന്നു് മടുത്തോ?"

"ഇല്ല."

"പണത്തിന്റെ പേറു നീനോ?"

"പണത്തിന്റെ പേറു് ഒരിക്കലും നിൽക്കില്ല. അതല്ല കാര്യം. ഞാനിനി തിരിച്ചു് പോകുന്നില്ല പാർട്ടനുമായി കണക്കു് തീർത്തിട്ടാണു് പോന്നതു്."

"എത്ര ഭ്രാന്താണു് താനി പറയുന്നതു്" ഏലിയാസു് അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു "താനിവിടെയിരുന്നു എത്ര ചെയ്യാനാണു്, ഭാവം? പെണ്ണുകുട്ടി മനസ്സംഖ്യവദ്ധിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നോ?"

"എന്തോ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, ഭാവിയിലുപറ്റി ഗൌരവമായി ഇതേവരെ ചിന്തിച്ചുനോക്കിയിട്ടില്ല?"

"പാർട്ടനുമായി പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞതായിരിക്കും" ഏലിയാസു് അത്ഭുതപ്പെട്ടു് നോക്കി.

"എയ്, ഒരിക്കലുമല്ല. അയാൾ സർഭാറാണെങ്കിലും നല്ലവനാണു്. എനിക്കീ ലോകത്തിൽ ആരോടെങ്കിലും അല്ല കൂട്ടാട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അയാളോടുമാത്രമാണു്."

"പിന്നെ എന്തുപറ്റി?"

"വേറേയും ചിലു് കഴുപ്പങ്ങളുണ്ടു്. പേർസനലായിട്ടു്."

"എത്ര കഴുപ്പം? പറയുന്നതുകൊണ്ടു് വിരോധമില്ലല്ലോ. ഏലിയാസു് ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

"വീട്ടിൽ അമ്മ തനിച്ചാണു്. വയസ്സു് എഴുപതിലധികമായി. ആകെക്കുടിഞ്ഞു് രണ്ടു മക്കളേയുള്ളുവെന്നു് ഏലിയാസു്

സിനിറിയമല്ലോ. വാസേപട്ടനാണെങ്കിൽ ഒരു പഞ്ചാബിസ്ത്രീയേയും കല്യാണം കഴിച്ചു. സ്വന്തം കാര്യവും നോക്കി ഡെൽഹിയിലാണു്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടത്തെ എല്ലാ ഭാരവും എന്റെ തലയിലാണിപ്പോൾ. ഒരുപക്ഷേ, എനിക്കു മനസ്സാക്കി എന്നു പറയുന്ന സാധനം ഉള്ളതുകൊണ്ടു തോന്നുന്നതായിരിക്കും..."

"ഇത്രകാലം കൂടിയിട്ടു്, തനിക്കു് ഇപ്പോഴാണോ മനസ്സാക്കിക്കള്ള തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നതു്?" എന്ന ചോദ്യമാണു് ഏലിയാസിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചതു്. പക്ഷേ, അയാൾ ചോദിച്ചതു വേറൊന്നാണു്.

"എന്നുവെച്ചു തന്റെ ഭാവി കളഞ്ഞു കളിക്കാൻ പററുമോ, ശങ്കരൻകുട്ടി?" ശങ്കരൻകുട്ടി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

കരിപ്പായിക്കടവിൽ എത്തിയിരുന്നു. പുഴയിലേക്കു് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്ന സിമൻറിന്റെ നക്കല്ലുകളിൽ പൊടിതട്ടി അവരിരുന്നു.

ഇക്കാലിന്റെ പെരുവിരൽകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽ കീറലുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു ശങ്കരൻകുട്ടി.

"ഭാവിയിലേക്കുറിച്ചൊക്കെ ഓക്കണം, ശരിയാണു്. എന്നാലും പെറ്റുവളത്തിയ അമ്മയോടു് എനിക്കു യാതൊരു കടമയുമില്ല, ഏലിയാസേ? പത്തുമാസം ചുമന്നുകൊണ്ടു നടന്നതിനും, കൈയോ, കാലോ വളരുന്നതെന്നു നോക്കി, വലുതാക്കി കൊണ്ടുവന്നതിനും യാതൊരു കടപ്പാടുമില്ലേ?"

"താൻ വളരെയധികം സെൻറിമെൻറലാകുകയാണു്."

"ഈ ഒരൊറ്റ കാരണംകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഞാനിതേവരെ നാട്ടിൽ വരാതിരുന്നതു്. ഈ മണ്ണിൽ, ജനിച്ചുവളർന്ന മണ്ണിൽ, ഞാൻ പെട്ടെന്നു തളൻപോകുന്നു. ഞാൻ അത്രയൊന്നും സെൻറിമെൻറലല്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ വരുമ്പോൾ സെൻറിമെൻറലാകുന്നു. ഇവിടത്തെ ഓരോ മണൽത്തരിയ്ക്കും എന്തെ അറിയാം. എനിക്കു് അതിനേയുമറിയാം എന്ന നിലവരുമ്പോൾ ഞാൻ ഞാനല്ലാതാകുന്നതു പോലെ."

"മുട്ടുപടമില്ലാത്ത പച്ചമനുഷ്യൻ," എ

ലെനിൻ

(51-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

കാരണം രാജ്യത്തിന്റെ നിലയിൽ മുന്നോട്ടു പോകാൻ പ്രതിവിധിപ്രവർത്തനങ്ങൾ ചർച്ചകൾ കഴിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. കലക്രിസ്തീയകളിൽനിന്നും എണ്ണമേഖലകളിൽനിന്നും പത്തു-ധാന്യമേഖലകളിൽനിന്നും എല്ലാം സോവിയറ്റ് റാജ്യം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരേ പീടികയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിൽ വേറിൽ വെക്കേണ്ടതല്ല. വെറും ഗാർഡ് പട്ടാളങ്ങൾ പെട്രോഗ്രാഡിൽ നിന്നും വെറും അഞ്ചുകിലോമീറ്റർ ദൂരം വരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

1919 ഡിസംബറിൽ ചേർന്ന സോവിയറ്റ് റാജ്യങ്ങളുടെ ഏഴാം അഖിലാഷ്യൻ കോൺഗ്രസ്സിൽ ലെനിൻ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് ഞാൻ ഒരു കാലവും മറക്കുകയില്ല. സംഗതികൾ അപ്പോഴും ഭീഷണമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ കാര്യം സോവിയറ്റ് റാജ്യങ്ങളിലായി തീർത്തിരുന്നു. പിന്നീട് പന്മാറിന്റെ പാഠങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാം വിജയശ്രീലാളിതരാവണമെങ്കിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്ന മുഖ്യപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലെനിൻ പരിചിന്തനം ചെയ്തു.

ഇതിലൊന്നും ഇസ്രായേൽ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ ഇല്ലാതെ വെണ്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഓടുന്നതിനോ വ്യവസായങ്ങൾ സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കുന്നതിനോ സാധ്യമല്ല. മറ്റൊന്നും യുദ്ധമുന്നണിയിലും പിന്നണിയിലും ഇരമ്പിയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഫെഡറേറ്റഡ് നാഷണലിസം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു.

ഭീഷണവും നിരാശാജനകവുമായ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ വിപ്ലവത്തിന് ചൈത

ലെനിൻ: സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി

“മതലാളിത്തം ന്യൂനപക്ഷത്തിനോട് സംസ്കാരമേകുന്നതല്ല. ഈ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നുവേണം നാം സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ; നമുക്ക് അതിന് മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളൊന്നുമില്ല.”

* * *
“സംസ്കാരം ഏതു പരിധിയിലും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും, ചരിത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ നീക്കം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു; അതിനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ പ്രയത്നമുണ്ടാകും; പക്ഷേ എങ്ങിനെയാണെന്നും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടാലും ആ സംസ്കാരം ഒരിക്കലും പുണ്യമായും തിരോഭവിക്കുകയില്ല.”

ന്യൂനപക്ഷത്തെക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭൗതികശക്തികൾ ഒരു മഹാത്മ്യമെന്ന നിലയിൽ തോന്നിയിരുന്നു. ആ മഹാത്മ്യത്തിന്റെ ഉറവിടം, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സംഘടനയും, വിപ്ലവത്തോടുള്ള അതിന്റെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയും, ബുദ്ധിപരമായോടുള്ള അതിന്റെ വെറുപ്പും ഭ്രൂമകളെ വെറുത്തിരുന്ന കർഷകവിഭാഗവുമായുള്ള അതിന്റെ സഖ്യവും പാർട്ടിയുടെ കരുത്തും (പാർട്ടിയുടെ അന്നത്തെ അംഗസംഖ്യ 300,000-ത്തിൽ അല്പം കൂടുതലായിരുന്നു) അവസാനമായും ലെനിന്റെ ഉജ്ജ്വലനേതൃത്വവുമായിരുന്നു.

-0-

ലിത്താസ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. കടത്തുവഞ്ചി പുഴയ്ക്കുതടയൊണ്. ആദ്യ നിറയാൻ കാത്തുനില്ക്കുകയായിരിക്കും വഞ്ചിക്കാരൻ. പുഴക്കടവിലെ ചായക്കടയിൽനിന്നും ആരോ വിളിച്ചുകൂവിയപ്പോൾ മറുപടി കേട്ടു. “നടുവിലെ വെള്ളമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അക്കരയിലെ കൂവൽ ഇത്ര വ്യക്തമായി കേൾക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ?”

ശങ്കരൻകുട്ടി പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു. “ഒരിക്കലുമില്ല. പുഴ നിറഞ്ഞു കിടക്കുകയാണെങ്കിൽ നടുപുഴയിൽ വഞ്ചിയിലിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതുകൂടി ഇക്കാര്യം കേൾക്കാം.”
“പുഴയുടെ പിറുപിറുപ്പ്.”
കരേന്ദരത്തേക്കു രണ്ടുപേരും മിണ്ടിയില്ല.

(തുടരും)

ചെറുകഥാചർച്ച

(7-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

കാരന്റെ മനസ്സിലും ഏതോ ഒരഗ്നിജ്വലിക്കാതിരിക്കുകയല്ല. ഈ അഗ്നിയിൽ മാറ്റുന്നോക്കിയിട്ടുവേണം പൊന്നിനേ മുക്കും വേർതിരിക്കാൻ. പൊന്നിനേ കാൾ മുക്കും കഥയുടെ പൊതുതലമുളത്തിൽ തള്ളിക്കേറുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ വായനക്കാരനും ഉള്ളിലെ ജ്വാലനെന്നൊന്നും ഉണിന്ദ്രമാക്കി കാത്തുകൊള്ളുക—അത്രയേ രക്ഷയുള്ളൂ.

ഈ ഉണിന്ദ്രയുടെ അഭാവത്താലാവണം ദുർഗ്രഹമെന്ന് എന്തെങ്കിലും ഉരുത്തിരിയ്ക്കുകയല്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതേയില്ല. ദുർഗ്രഹമെന്ന് പറയുക മുഖ്യമല്ലെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ, മറുവശവും സമ്മതിക്കണം. മനസ്സിലാക്കാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പം—ഇതൊരു മഹത്ത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമാക്കുന്നതു സാധിക്കാത്തതായ സാഹചര്യത്തിൽ നിരക്കുന്നതല്ല. ‘മനസ്സിലാക്കുക’ എന്നു ഷെക്കസ്പിയറായും എങ്കിലും ആ പദത്തിന്റെ വിവക്ഷയിൽ എത്രയെത്ര വ്യത്യസ്തവിതാനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ഓരോ വ്യക്തിയും, ഓരോ വ്യക്തിയെ പലതവണയും, ഓരോ കലാസൃഷ്ടി മനസ്സിലാക്കുന്നതു പല തരത്തിലല്ലേ? നിഘണ്ടുനോക്കി വന്നു = കാഴ്ച എന്ന വാക്കിനു അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ, അത്ര ലളിതമാണോ ഒരു കലാസൃഷ്ടി വായിച്ചു അതിന്റെ വ്യാപ്തി മനസ്സിലാക്കുക എന്നതു? ആദ്യത്തേതു വെറും ഭൗതികപരിണാമമാണെങ്കിൽ, രണ്ടാമത്തേതു രാസണാമമാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പരിണാമമെത്ര. നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ചില ഉരുക്കും അലിയലും ഒന്നായിച്ചേരുകയോക്കും ഈ രാസപരിണാമം കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു. “മുപ്പു സൂചിപ്പിച്ച ആ അഗ്നിയുണ്ടല്ലോ, അതു ജ്വലിക്കുന്നതെങ്ങിനാൽ അതിന്റെ നാട്ടത്തിൽ ഇതു നടന്നോളം ഇതിൽക്കവിഞ്ഞു” ഈ വശം വിശദീകരിക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്. എഴുത്തുകാരൻ എന്ന വ്യക്തി തന്റെ സംഭവദണ്ഡങ്ങൾ സവിശേഷമായ ഒരു ജ്വാലയിൽ ഉരുക്കി ഒഴിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് കലാസൃഷ്ടി. വായനക്കാരൻ എന്ന വ്യക്തി തന്റെ സൗന്ദര്യശീലങ്ങളെ

അതിന്റെ സവിശേഷജ്വാലയിൽ ഉരുക്കിയെടുത്തു ഇതുതന്നെക്കൊള്ളുന്നു. സമാന ഹൃദയതപമാണു സഹൃദയതപം എന്ന ചുരുക്കം. അനുഭാവമാർജ്ജിക്കലാണു ആസ്വാദനത്തിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ അംശം. എല്ലാവർന്നോടും നമുക്കനുഭാവമാർജ്ജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞോളം എന്ന മുൻവിധി മുഖമാണ്. നമ്മുടെയൊക്കെ ആത്മവത്ത്യുടെ പരിധി പലപ്പോഴും നാം അഭിലഷിക്കാറുള്ളപോലെ വ്യാപകമല്ല എന്നതത്രെ ഇവിടെ ഓർത്തുവെക്കേണ്ട ദുഃഖസത്യം. വല്ല കാരണത്താലും വായിക്കുന്ന നേരത്തു മനസ്സാണു പാളിപ്പോയോ, പിന്നെ കലാസൃഷ്ടിയുടെ കാതൽ കണ്ടെത്താൻ വലിയ പാടാണം. കിട്ടുന്നകിട്ടുന്ന നേരിയ സൂചനകളിൽക്കൂടി പിടിച്ചു പിടിച്ചു കേറിപ്പോവുകതന്നെ വേണം. ഒരുദാഹരണം: എനിക്കു പരിചിതനായ ഒരു യുവകാമികളെ—നല്ലൊരു നാമ്പായിത്തീർന്നു കരുതുന്ന ശ്രീ. പി. എ. ദിവാകരൻ. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ യുഗരത്നീ മാസികയിൽ ‘വെതിലിന്റെ ഏകകൾ’ എന്നൊരു കഥ എഴുതിയിരുന്നു. ഉച്ചനേരത്തു മരത്തണലിൽ ഇലപ്പുഴയിലൂടെ വീണു കിടക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ കൊച്ചുകൊച്ചു വൃത്തങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? കാണുമ്പോൾ കൈയിൽ വാരിയെടുക്കാമെന്നു തോന്നും. പക്ഷേ, ആ തണൽപ്പുഴയിൽ തട്ടിച്ചിതറിയ വെറും അശക്തിയുടെ ശകലങ്ങൾ മാത്രമാണവ. ഈ വൃത്തയുടെ ദുശ്ശൃംഗം വിശേഷിച്ചൊരു സംഭവവും ഒരു സാധാരണഹൃദയത്തിൽ വികസിച്ചുചോളണമെന്നില്ല. എന്നാൽ കാമികളുടെ സത്സന്നദ്ധമായ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചു, ഒരു വിശിഷ്ടനിഷിദ്ധത്തിൽ എന്തു വിചാരിച്ചോളൂ. ഇതു വിചിത്രമായ സാധ്യതകളെ ഗർഭം ധരിക്കുന്നു. വന്ധ്യത (Impotency)യുടെ പ്രതീകമായി ഈ ദുശ്ശൃംഗം ഉയർത്തപ്പെന്നല്ലേ. ഈ പ്രതീകത്തിന്റെ പ്രസക്തി പിടികിട്ടാത്തതിനോളം കാലം, വായനക്കാരൻ ആ കഥ ഒരു പ്രശ്നമായി ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതല്ലേ പല കഥകളുടെ കാര്യത്തിലും പറയാനാ? കാമികൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ റെറപ്പെട്ട വ്യക്തിയായി ഉൾവലിയുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു ശുദ്ധതയുള്ളതായ വന്ധ്യതകളിൽ നിന്നുപോലും അയാ

എന്നു വെച്ച് എന്തു കാട്ടും? ഇന്നു മട്ടിലേ എഴുതാവൂ എന്നു വല്ല വിലക്കും വെണ്ണാമോ? അങ്ങനും വിലക്കുകളുടെ കാര്യം കഴിഞ്ഞു എന്നതത്രെ നമ്മുടെ കഥയെക്കുറിച്ചു് ഇപ്പോൾ എടുത്തുപറയാനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ആഹ്ലാദം. ഇവിടെ എഴുത്തുകാരൻ അവന്റെ സുസ്ഥിരമായ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ചുറ്റും ജീവിതത്തിന്റെ ബഹളം കുതിച്ചൊഴുകുന്നു. അതിനു നടുക്ക്, അന്യമായിത്തീർന്നവനെക്കുറിച്ചു് ഒരു സ്ഥിരമായ നോട്ടം തന്റെ അസ്തിത്വം. ഒരാലത്തുതന്നെ വായിക്കാൻ ഉടലെടുത്തവർക്കു്. അങ്ങനെയിരിക്കേ, കുറെപ്പേർ ഏതോ കൊച്ചു തൂരുത്തിൽ നിമിഷനേരത്തേക്കു് കിടന്നു ചെന്നിരുന്നുവെന്നാണ്. ഈ തൂരുത്തി സ്ഥാനമാണല്ലോ എന്നു് അത്യന്തത്തോടെ, ആനന്ദത്തോടെ, അറിയുകയാണ്. അസ്തിത്വം അതോടെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അതിന്റെ ഭാവമുൾകൾ പതിഞ്ഞു് ആ തൂരുത്തി പുതിയ രംഗികളായി യുന്നു...ഒഴുക്കിൽ ഒലിച്ചുപോവുന്നവർക്കു് ഒന്നു കേറി തളച്ചുതീർക്കാൻ ഇതാ താനും ഒരു താവളമൊരുക്കിയിരിക്കുന്നു! ഏതാണു് ഇപ്രകാരമായും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ കഥയെക്കുറിച്ചു പുതിയ കാലിക്കന്റെ പ്രതികരണം. ('അപ്പോഴായി' എന്ന കവിതയിൽ സുഗതകുമാരി എറക്കേറ്റ് ഇതേ ആശയം മറ്റു പ്രതീകങ്ങളുപയോഗിച്ചു ഹൃദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർമ്മ വരുന്നു) അല്ലാതെ കവിഞ്ഞ അവകാശവാദമൊന്നും അയാൾക്കു നയിക്കാൻ കഴിയില്ല തന്റെ ഒരു കഥയ്ക്കു് സേതു 'തിരക്കിൽ ഒന്നു നില'യ്ക്കു് എന്നും, തന്റെ ഒരു കഥാസമാഹാരത്തിനു വ

പക്ഷേ, വ്യക്തിയെ ഇങ്ങനെ സ്വതന്ത്രമായി അവന്റെ പാട്ടിനുവിട്ടാൽ, അവൻ സ്വമേധയാ പട്ടുത്തുയർന്നു തുരുത്തുമതി നമുക്കു കേറിക്കുറാൻ എന്നു വെച്ചാൽ—അപ്പോൾ സാമീപ്യത്തിലെ സാമൂഹ്യാംശം അത്രയും പ്രക്ഷിണമായില്ലേ എന്നാവും സംശയം ഇതു വിന്യസിച്ചു ചർച്ചചെയ്യാൻ തർക്കാലം വിചാരിക്കുന്നില്ല. ചർച്ചയിൽ ഇതിനകംതന്നെ സ്തർക്കപ്പെട്ട ഈ വശത്തെപ്പറ്റി എനിക്കിത്രയേ പറയാനുള്ളൂ; ഇവിടെ പിടിവാശികളൊന്നും അതേയ്ക്കു്. ഏതുമാനഷികാ ശത്തേയ്ക്കും സാമൂഹ്യാംശമായി എന്നാക്കാനുള്ള കഴിയാർക്കും ആധുനികസഹൃദയൻ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കയാണുവേണ്ടതു്. പ്രകടമോ നിയതമോ ആയ മൂല്യമുണ്ടോ എന്നതിരിക്കട്ടെ; അത്ഥവത്തായ ഏതു കഥയും, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അസംബന്ധമാണെന്നു തോന്നിക്കുമ്പോൾപ്പോലും, ഏതെങ്കിലും ഹൃദയത്തിലെ ഇടയ്ക്കോ നിഴലോ വെയിലോ നിലാവോ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന അങ്ങനെ നമ്മുടെ മാനുഷികബോധത്തിന്റെ ശേഖരത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു നവകിരണംകൂടി വിഴിഞ്ഞുതന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഈ സംഭാവന പലരും ആണയിടാറുള്ളപോലെ അത്ര പ്രജ്ഞാലോഭം? രണ്ടും രണ്ടും നാല് എന്ന് മട്ടിൽ അത്ര ലഘുവാകാമോ? ഇതിന് ഉത്തരം പറയുന്നതിന് പകരം ഞാനിവിടെ ഒരു കഥ ഓർത്തിട്ടുണ്ടുള്ളതെ, നല്ലൊരു നട്ടച്ച, പാത പക്കത്തു മുന്നേപേർ വരിയായി ഇരുന്ന പാവ പൊളിച്ചു കൂട്ടുകയാണ്. കണവക്കുന്ന യാത്രക്കാർക്ക് ആദ്യത്തെ ആളോടു ചോദിച്ചു: എന്തു ചെയ്യുന്നു? താൻ രണ്ടുറപ്പികളിലിരിക്കണമെന്നു എന്നായിരുന്നത്രേ ഉത്തരം. രണ്ടാമത്തെ ആളോടും ചോദിച്ചു താൻ പാവപൊളിക്കുന്നു എന്നു കാര്യമാത്രം പറയുകയായിരുന്നത്രേ ഉത്തരം. മൂന്നാമത്തെ ആളോടു ചോദിച്ചപ്പോഴോ: താനോ തൻ പള്ളി പണിയുകയാണ് എന്ന് അടിക്കുന്നതുകൂടുന്ന സ്വരത്തിലാണത്രേ അയാൾ ഉത്തരം.



‘അഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾ’ എന്ന പംക്തി ബാലലോകാംഗങ്ങളെയെല്ലാം ഉന്മേഷ ഭരിതമാക്കിത്തീർത്തു എന്നറിയുന്നതിൽ അമ്മാവൻ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. പക്ഷേ ബാലലോകാംഗങ്ങൾക്കു മാത്രമുള്ളതാണ് ഈ പംക്തി എന്നു പുലരും വിസ്മരിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഉദാഹരണമായി നാല്പത്തിയാറാം ലക്കത്തിലെ അഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾക്കു മൊത്തം മണായിരത്തി അറുനൂറോളംപേർ ഉത്തരങ്ങളയച്ചിട്ടുണ്ട് (ബാലലോകത്തിലെ ഇപ്പോഴുള്ള അംഗസംഖ്യ 1503) അതിൽ നൂററിയെഴുപത്തിയൊന്നു പേരുടെ ഉത്തരങ്ങൾ ശരിയാണ്. പക്ഷേ അതിൽ ബാലലോകാംഗങ്ങൾ പത്തൊമ്പതുപേർ മാത്രമാണ്. ഒരു വസ്തുത ഒന്നുകൂടി ഈ നിഷ്പ്രായുവാൻ അമ്മാവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾ ബാലലോകാംഗങ്ങൾക്കു മാത്രമുള്ളതാണ്. ഉത്തര

കൊടുത്തത്! നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു
 അറിയാൻ ഇവിടെയെത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ
 തലമുറകൾ വിചാരിച്ചാൽ, വെറുതെ
 പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. അപ്പോൾ
 മായെങ്കിലും പള്ളിയിലേക്കുവരുന്നുണ്ട്.
 എന്നു അനുഭവപ്പെടുന്നു. പൊതുവെ

**ശരിയുത്തരങ്ങളും
സമ്മാനാർഹരും**

(1) മാലങ്കര (2) വാലൻറീന തെര
ഷ്യാവ (3) ദാദാഭായി നവറോജി (4) മാ
ക്കോപോളോ (5) ബോംബെ സ്കൂൾ താന
സ്കൂൾ ഇടയിലുള്ള ജി. ഐ. പി. റെയിൽ
വേ. വഷം 1853

1	പി. എ. കമലം, അംഗ നം:	448
2	പി. രവീന്ദ്രനാഥ്,	110
3	പി. ക. തോമസ് പണിക്കർ,	136
4	ജെ. സയാൻ,	657
5	ജി. അബ്ദുൾ ഷജർ,	592
6	എസ്. സുരേഷ്കുമാർ,	32
7	ജി. ഹരിഹരൻ,	125
8	ജി. ശ്രീനാഥൻ,	126
9	സി. എ. ശ്രീധരൻ,	30
10	കെ. വനജകുമാരിത്തങ്കച്ചി,	660
11	ബി വിജയകുമാർ,	122
12	ആർ. വി. അപ്പക്കുട്ടൻ,	133
13	സി. എൽ. രമേശൻ,	89
14	എസ്. പ്രീത,	376
15	ജി. മോഹൻകുമാർ	638

ന. ഓരോ ചെറിയ കല്ലും ഒരു മഹാശി
 ല്ലും പട്ടത്തുയർത്താൻ ഉതകണം എന്ന
 ബോധം എല്ലാ കാമികരിലും ഉദിക്കട്ടെ
 എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

- 16 മുരളീധരൻ ,, 536
- 17 ഡി. സുധീന്ദ്രബാബു ,, 495
- 18 സനൽ ഇടമറുക് ,, 381
- 19 ബി ശ്രീദേവി ,, 1

വിശേഷാൽപ്രതിയിലേയ്ക്കുള്ള കലാ സൃഷ്ടികൾ ഏപ്രിൽ 25-നുമുമ്പ് അയ്യാവൻ ലഭിച്ചിരിക്കണം. അതിനു ശേഷം ലഭിക്കുന്നവ വിശേഷാൽപ്രതിയിലേയ്ക്കു പരിഗണിക്കുന്നതല്ല "അഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾ" എന്ന പംക്തിയിൽ അതിവരാലുള്ളതുംകാണിച്ച അംഗങ്ങൾക്കും അംഗങ്ങളല്ലാത്തവക്കും അയ്യാവന്റെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ഇതേ ഉത്സാഹത്തോടെ തുടർന്നും ബാലപംക്തിയെ സജീവമാക്കാൻ എല്ലാവരും അയ്യാവൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

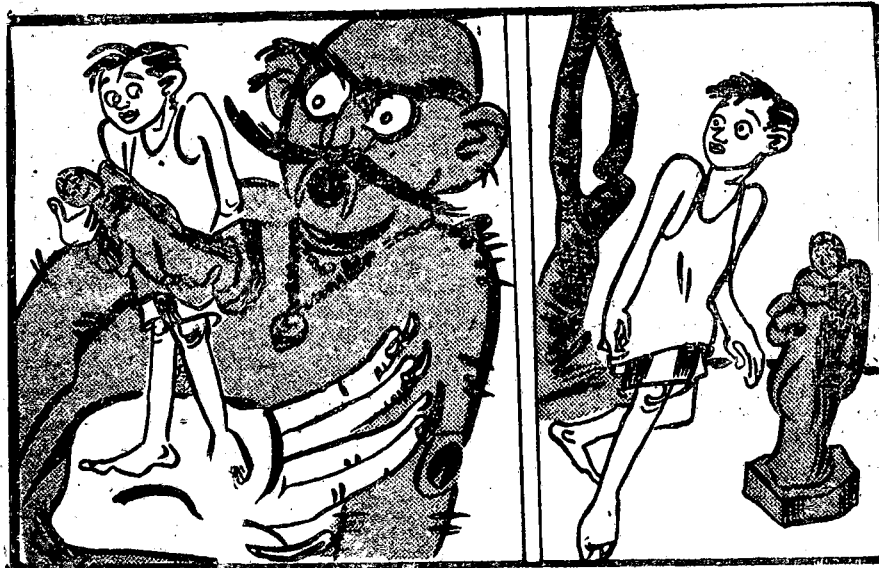
സ്നേഹപൂർവ്വം,
സ്വന്തം അയ്യാവൻ.

ഈ ആഴ്ചയിലെ അംഗങ്ങൾ

- 675 എൻ. വിജയകുമാരി, നല്ലിത്തൊടി, ചെറുവായൂർ പി. ഒ., (Via) വാഴക്കാട്.
- 676 എൻ. വേണുക്കുമാർ, ,,
- 677 എം. എൻ. രാമകുമാർ, ജനശക്തിനിലയം, അമ്പലക്കാട്, കല്ലേപ്പള്ളി പി. ഒ., പാലക്കാട്-5.
- 678 കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ആലുവിലഹൗസ്, ഗവ: ഹൈസ്കൂളിനുസമീപം, വർക്കല.
- 679 എം. എ. മുഹമ്മദുഷരീഫ്, C. 23/477, വഞ്ചിയൂർ, തിരുവനന്തപുരം-1.

ചിത്രകഥ-9

രാമവൃം



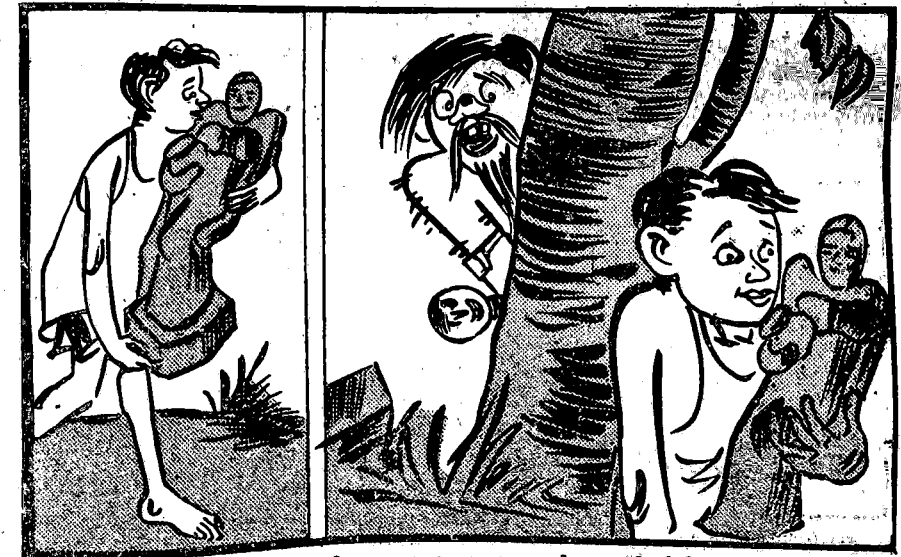
രാമവിനെ രാക്ഷസൻ കയ്യിലെടുത്തുപിടിച്ചു. വിവരങ്ങളെല്ലാം രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ സമാധാനമായി. "കുട്ടി...നിന്റെ അഭിമതം എന്താണ്... പ്രതിമയും തിളങ്ങുന്ന കല്ലും കൂട്ടി ഉടിച്ചാൽ ഞാൻ അവയുടെ വരും...നിനക്കു എത്ര വേണമെങ്കിലും സാധിച്ചു തരുകയുംചെയ്യും..."

- 680 പി. ഗിരീഷ്കുമാർ, T. C. 22/962, ചിറക്കുളംറോഡ്, വഞ്ചിയൂർ, തിരുവനന്തപുരം.
- 681 എസ്. സുരേഷ്, C/o. മണമ്പൂർ രാജൻബാബു, മണമ്പൂർ പി. ഒ., (Via) നാവാലിക്കുളം.
- 682 മോഹനൻ പി., ഉള്ളൂർവീട്, പെരുന്തറത്തു, മണ്ണാലേരി പി. ഒ., ആലപ്പുഴ.
- 683 കെ. കെ. പുകയൂർ, വലക്കരപാടം ഹൗസ്, No. 24/528 B, അച്ചവട്ടം, കാലിക്കറ്റ്-7.
- 684 പി. കെ. സുധാദേവി, സ്റ്റാൻഡേർഡ് VIII A, കുരുമംഗലം ഹൈസ്കൂൾ, കുരുമംഗലം P. O.

- 685 പി. പ്രകാശൻ, കൊന്തത്തു പറമ്പ്, ആറാംഗെയിറററ സമീപം, കോഴിക്കോട്-11
- 686 വി. ചന്ദ്രബാബു, ഗിതാവേൻ, പട്ടാഴി പി. ഒ.
- 687 കെ. രഘു, പാലവിളയിൽ വീട്, അങ്ങാടിക്കൽതെക്കു, കൈപ്പട്ടൂർ.
- 688 എസ്. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ, മുണ്ടയ്ക്കൽ ഹൗസ്, വെള്ളറപ്പള്ളി സൗത്തു, കാഞ്ചൂർ, (via) കേരള.
- 689 ആർ. രവിവർമ്മ, രവിമന്ദിരം, കിഴക്കേനട, വൈക്കം.
- 690 ABY, ചാലക്കുഴി, എരുമേലി പി. ഒ., കോട്ടയം.
- 691 ജെ. അജയകുമാർ, മത്തനാട് ചിറവിളവീട്, കല്ലമ്പലം, നാവാലിക്കുളം പി. ഒ.

രാക്ഷസനും

—ശിവൻ



രാമവിനു സമാധാനമായി, അവനെ രാക്ഷസൻ വെളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. "ശരി. ഇനി എങ്ങിനെയെങ്കിലും രക്ഷനേടാം..." രാമ പ്രതിഷേധംകൊണ്ടു നടന്നു. പക്ഷേ, ദുഷ്ടനായ മന്ത്രവാദിയുടെ കണ്ണിൽ അവൻ വീണ്ടും പെട്ടു ന്ന ലക്ഷണമായി—അയാൾ രാമവിനെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

(തുടരും)

അരുൺ ചോദ്യങ്ങൾ

- 1 ഉത്തരവുവത്തിൽ ആദ്യമായി കാലു കത്തിയ മനുഷ്യൻ?
- 2 ദ്രാവകാവസ്ഥയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ഒരു ലോഹമുലകം?
- 3 സമുദ്രജീവികൾക്കാവശ്യമുള്ള ശീ തോണ്ണിസ്ഥിതി എത്ര സെന്റിഗ്രേ ഡാണ്?
- 4 ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട രാസവളം നിർമ്മാണശാല?
- 5 ലോകചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ വനിതാഭരണാധികാരി?

ശരിയുത്തരങ്ങൾ എഴുതി അയയ്ക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്ക് 15 രൂപ സമ്മാനം നല്കുന്നതാണ്. ഉത്തരങ്ങൾ 1970 മെയ് 1-ാം തീയതി വൈകിട്ട് 6 മണിക്കുമുമ്പ് ഓഫീസിൽ കിട്ടിയിരിക്കണം. അതിനു ശേഷമുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. അമ്മാവൻ, ബാലലോകം മലയാള നാട്യവാരിക, കൊല്ലം എന്ന വിലാസത്തിലാണ് ഉത്തരങ്ങൾ അയയ്ക്കേണ്ടതു്. സ്റ്റേഫപുർവ്വം, അമ്മാവൻ.

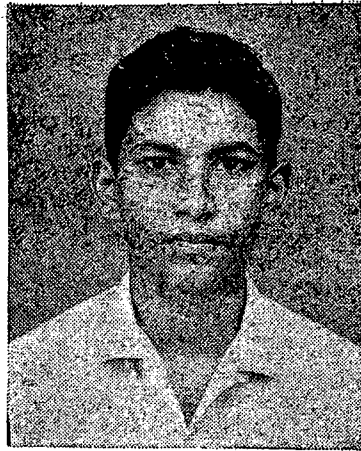
മലയാളനാട് വാരിക

കൊല്ലം

ബാലലോകം

കൂപ്പൺ

അംഗമാകുന്നതിനു് ഈ കൂപ്പൺ വെട്ടിയെടുത്ത് അപേക്ഷയോടൊപ്പം അയയ്ക്കുക. അപേക്ഷയിൽ പേരു്, വയസ്സ്, സ്ഥിരമായ മേൽവിലാസം, രക്ഷകന്മാരിന്റെ ഒപ്പ്, അപേക്ഷകന്റെ കലാവാസനകൾ എന്നിവ ഉണ്ടായിരിക്കണം.



നാല്പത്തിയഞ്ചാംലക്കത്തിലെ 'അഞ്ചു ചോദ്യങ്ങൾ'ക്കു ശരിയുത്തരങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചു സമ്മാനാർഹനായ എം. എൻ. രാജകുമാർ— (അ: ന: 677)

വെള്ളപ്പുവു്

പുവിതർസ്തം ഹെറി-
 ത്തടത്തിൽ; വിരിഞ്ഞൊരു
 പുവുപോൽ നിർന്നേത്രങ്ങൾ;
 സ്വപ്നരേഖകൾമാണല്ല
 ഒരു വെള്ളപ്പുവതിൻ
 പേരെനിസ്സറിയില്ല
 മരുവുന്നരികിലായ്
 സ്തിഗ്ദ്ധദൃഷ്ടികളോടെ
 "ഇന്നലെയാണിതോ?
 തലവേദനസ്തിപ്പോൾ
 ഇന്നലേക്കാളും സുഖം
 തോന്നുന്നുണ്ടായില്ലയോ?"
 സ്തിഗ്ദ്ധസുന്ദരമേതോ
 പാഴ്ക്കിനാവിലെന്നപോൽ
 മുഗ്ദ്ധ കണ്ണമിക്കാവു
 ചെവിയിൽ പതിഞ്ഞപ്പോൾ;
 പറഞ്ഞു ഹൃദയമാ-
 സ്മത്തിൻമധുനാമം

വായനക്കാരുടെ ലോകം
 (2-ൽനിന്നു് തുടർച്ച)

ട്ടികൾ മൂന്നും നാലും ഭാഷകൾ പഠിച്ചു വീർപ്പമുട്ടട്ടെ-ആർക്കു ചേരും? ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഏകഭാഷാപദ്ധതിമാത്രം-ഹിന്ദിയെ പുറംതള്ളൂ. ഏതെങ്കിലും ഭക്ഷി

വിരിഞ്ഞു ചൂണ്ടത്തപ്പോ-
 ഉമിമധുസപരം "സിസ്റ്റർ"
 സേവനവൃക്ഷത്തിന്റെ
 കൊമ്പിലായ് വിരിഞ്ഞൊരു
 സുന്ദരിവെള്ളപ്പുവു്;
 സ്റ്റേഫമാണതിൻമധു്

—മപ്പള്ളി സത്യനന്ദൻ

ണേൻഡ്യൻ ഭാഷകൂടി ഉത്തരേന്ത്യയിലെ കട്ടികളെ പറപ്പിക്കണമെന്ന നിർബ്ബന്ധിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടു നമ്മുടെ എം. പി. മാർക്കും മറ്റും നാവു പൊതുനല്ല? എങ്കിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു കേരളീയർക്കും അങ്ങിനെ ജോലി കിട്ടുമായിരുന്നില്ലേ? 'ശ്രീഭാഷാപദ്ധതി' ഭക്ഷിണേൻഡ്യയിൽ മാത്രം മതിയോ?

ഇതൊക്കെ ആരോടു പറയാൻ? ലോകസഭയിലും രാജ്യസഭയിലും മറ്റുമുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിലും ഓരോ തരത്തിൽ കടന്നുകൂടിയവർ കൂടുതൽ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി 'ഹിന്ദി'യ്ക്കു സേവ പായണോ, തൊഴിലില്ലാത്ത പാവപ്പെട്ട മലയാളികളുടെ കാര്യം നോക്കണോ? ഉദരനിമിത്തം ബഹുക്രമവേഷം! നടക്കട്ടെ.

ടിസാജോർജ്ജ്, എം. എസ്സു്നി,

ഞങ്ങളുടെമോളി ഇവിടെ വീടാകിടക്കുന്നതെന്തറിയാമൊ?



ഇതിലേന്നേരേവടക്കോട്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ ഇടത്തു വശത്തു ഗാലിയറു കാണുന്നവീടിൽ കേറിച്ചോറിച്ചാൽ അറിയാം.



നിനക്കു ഞങ്ങളുടെമോളി മോളാകിടക്കുന്നതെവിടാണെന്നറിയാമോ?



മോളി നികാരണം എന്തെങ്കിലേററൊടിഞ്ഞല്ലോ!

